VINYL

SCRITTI POLITTI: 'WE'RE GONNA BE BIG!'

VINYL November 1981 **nummer 8** F 3,95 Bfr. 65

ONTWAAKT!

FLEXIDISC
MENTAL
MINNY POPS

BERLIJN CC
WAH!
FRED FRITH
NAUSEA
CRAMMED DISCS
BLUE ORCHIDS

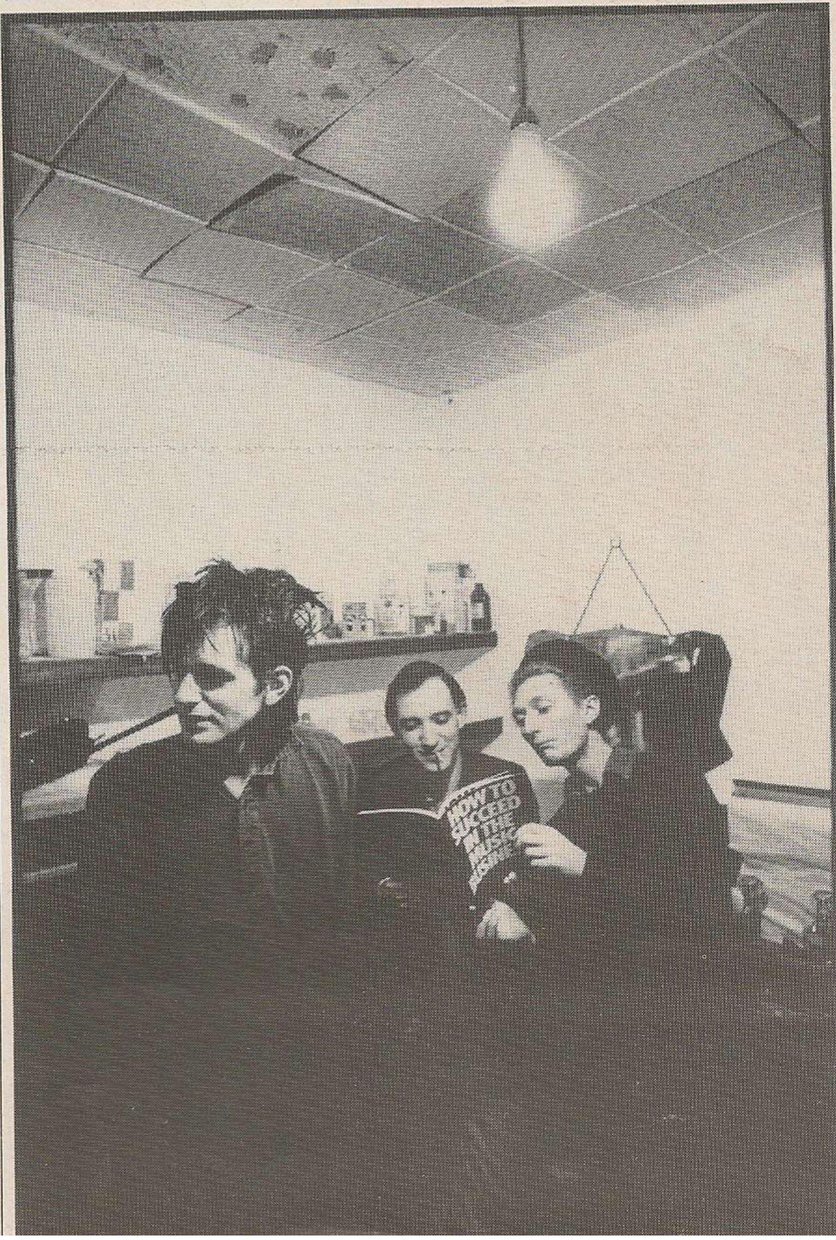

ANTON CORBIJN

**publiek t
ons al
B 52's en
tions. Di
kloppen.
dan dat
we een
richting
Je mo
en Aksa
verschil
één en d
we ond
verderv
totaal v
zo blijv
ons zitt**

De e
Ameri
uitstek
Terech
Apart
zo mo
maar
niet o
clay
maker
meng
sessie
en de
Ma
achte
groep
sieve
er oo
lijk i
grote
Chri
ande
Rayl
M

PHOTOGRAPHICS: JOHN GROOT / Model: Arjan / Thanks to Olympus Nederland + Café t'Bolwerk Rotterdam

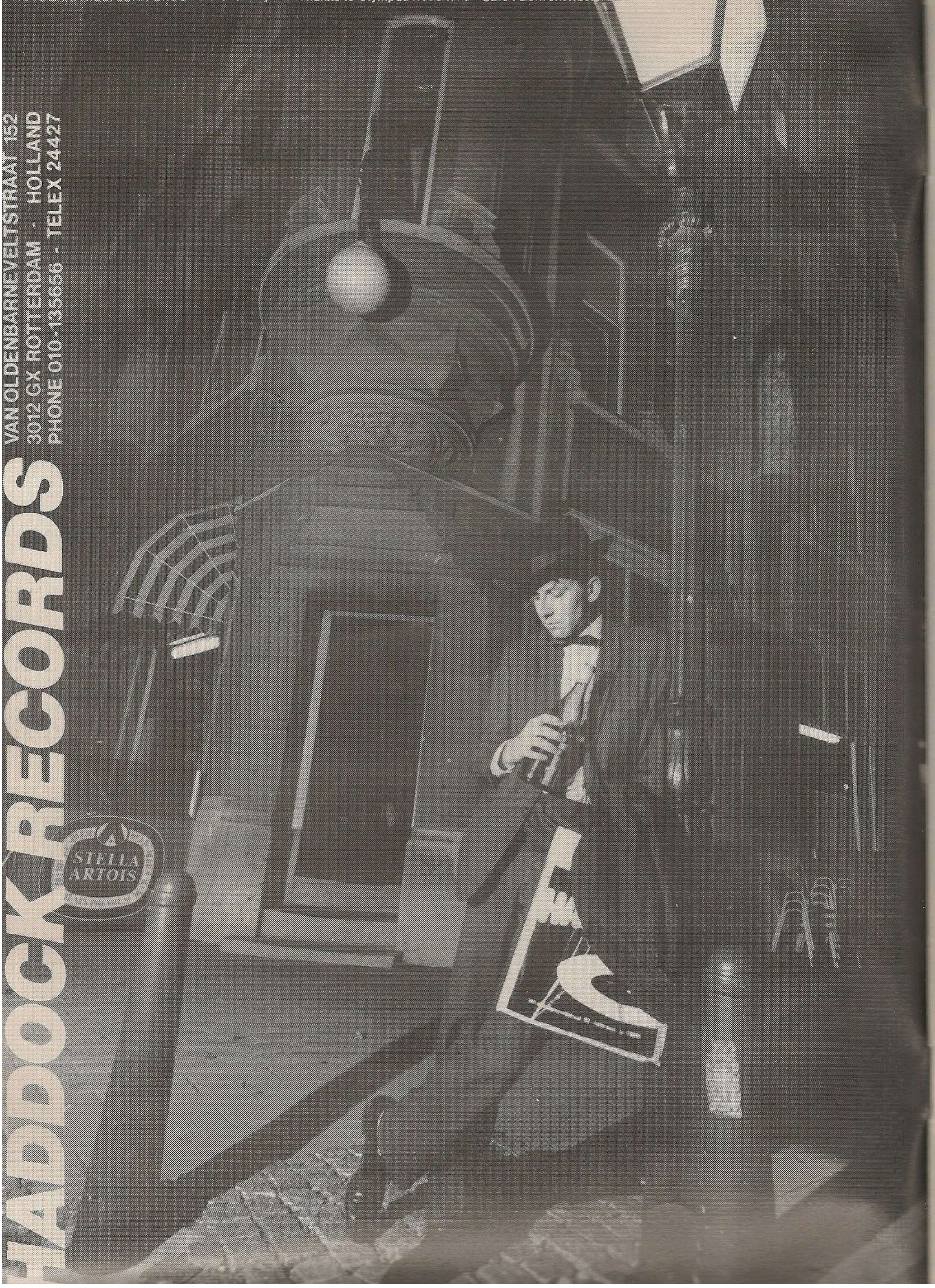

INHOUD

Vinyl is een muziektijdschrift dat maandelijks verschijnt.
De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten.
Een abonnement kan verkregen worden door de antwoordcoupon op te sturen.
Of door een bedrag van ƒ 41,– over te maken op postgiro 4306590, of Rabobankrekening 393686620.
Redactiesecretariaat:
Klein Gartmanplantsoen 14
1017 RR Amsterdam
Telefoon 020-249226
Muzikanten die in aanmerking willen komen voor de flexidisc kunnen hun materiaal sturen naar Postbus 30430
1009 ZA Amsterdam.
Vinyl is een uitgave van de Stichting Vinyl.
Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden vermenigvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.
Voor informatie over advertentievoorwaarden bellen met 020-249226.

STICHTINGSBESTUUR
Frans Hagenaars
Arjen Schrama
Marc Tegefoss

REDAKTIE
Ann Bouwma
Stephen Emmer
Frans Hemelaar

VORMGEVING
Rob van Middendorp
Toni Mulder
Marc van Meurs

PLATEN/ARCHIEF
Dick Koopman
Oscar Smit
Gerard Walhof

FOTOGRAFIE
Joep Bruynjé
Anton Corbijn
John Groot
Fran van der Hoeven
Kooos
Vincent Kruijt
Lex van Rossem
Roy Tee

MEDEWERKERS
André Bach
Nora Bekkering
Erwin Blom
Han Buhrs
Constance
Pim van Galen
Cornel la Grouw
Sander Jonkergouw
Jan Landuyt
Joost Niemöller
Marzel Reimer
Mart Roegholt
Dick Rycken
Rens Sanders
Harold Schellinckx
Hans Schot
H.W. Targowski
Erik Voogel
Geert de Wijert
Richard Zeilstra

DRUK/ZETWERK
SSP Amsterdam

AANVULLING CREDITLINES
Vinyl nummer 6
artikel Mayo Thompson:
Stemphen Emmer
artikel Lora Logic:
Mart Roegholt
artikel Lee Perry:
H. W. Targowski
artikel Deadly Headly:
Geert de Wijert
interview Planung:
Frans Hemelaar
interview DNA:
Frans Hemelaar
Vinyl nummer 7
foto's Tom Verlaine:
Arjen Schrama
foto's kapsels:
Arjen Schrama
foto Marine:
Vincent Kruijt
foto English Subtitles:
Harold Schellinckx

BRIAN BRAIN 6 BERLIJN CC 7 MINISTRY OF MARRIAGE 9 INVALSHOEK 11
BLUE ORCHIDS 13 SAFI ALLAH ABDULLAH 22 CRAMMED DISCS 26
SOFT CELL 29 TV PERSONALITIES 30 REGGAE REGULAR 31 LEE PERRY 36
PLATEN 38 SIGNALEMENT 45

DE VOLGENDE OUDE NUMMERS VAN VINYL ZIJN NOG TE BESTELLEN:
NUMMER 2: Minioon, John Cooper Clarke Blurt, Mute records, Pere Ubu
NUMMER 3: The Sound, Bongo's, Bush Tetra's Y Pants, Simple Minds, Tox Modell
NUMMER 4: Divorce, Eric Random, Ludus, Zev, Postcard Records, Linton Kwesi Johnson
NUMMER 5: Nasmak, Luc van Acker, Raincoats, Furious Pig, Recommended Records
NUMMER 6: Terug-special met o.m. Bill Nelson Robert Fripp, en Peter Hammill, The Birthday Party Killing Joke, Malaria
NUMMER 7: Ten zuiden van de grens met oa. The Names, Lavvi Ebbel, Marine, Sandwich Records, English Subtitles
GEBRUIK VOOR BESTELLINGEN DE BON UIT DIT BLAD

We hebben het geweten, met die enquête. Terwijl we eerder al bijna dachten dat de lezer van nu nauwelijks nog naar de pen grijpt, hebben de stapels antwoordkaarten gelukkig het tegendeel bewezen.
Bedankt natuurlijk, maar zonder zo'n kaart in Vinyl kun je voortaan ook je gram en genoegen kwijt, al doen we niet aan de gangbare 'brievenrubriek'.
Verspreid door dit nummer een selectie van de reacties en een nieuwe rubriek 'column', waarin dit keer te gast Dick Polak. Mocht je belangstelling hebben hierin ook een keer je mening ten beste geven, neem dan even contact op met de redactie voor overleg.

Bibberende orgeltjes, blubberende saxklanken

KLATERENDE ZONNESCHIJN en gedegenereerde ellende liggen vermoedelijk nergens zo openlijk te vrijen als in Amerika. Terwijl in Londen de ontwenningsverschijnselen van de voorbije gloriedagen nog altijd tot depressionisme leiden, heeft New York al weer een harde routine in crisisamusement. De meest failliete stad van het 'Vrije Westen' danst als een 'gek' en daarmee is al aangegeven dat het verloren verstand een stevig woordje meespreekt in de nieuwe dansmuziek.

Een Europeaan kan flink genieten van het gebalanceer tussen armoede, verslaving en/of gekte enerzijds en de omarming door de middle-class massa, die geen enkele oprisping duldt, anderzijds. Het lijkt weer zo'n gevaarlijk spel waar hun t.v. en sport van bol staan. Maar het is barre ernst. Dat is ook voelbaar die zaterdagavond in de met modieuze tieners gevulde Peppermint Lounge, een populaire dansclub vlakbij Broadway, Manhattan. Er wordt zweterig geswingt als hectische tegenstander van een week lang kantoor.

Swing die nauwelijks ophoudt als de d.j. plaatsmaakt voor de band van vanavond: The Raybeats; want dat is op de eerste plaats een dance-band. Pas gaandeweg hoor je de gestoorde effecten, die prachtig passen bij de gekke glitter van New Yor'

Voor de plaatsbepaling van de instrumentale Raybeats-muziek (ontstaan in het najaar van 1979) moet men terug naar de beginjaren zestig, toen The Ventures als de iets minder zoete Amerikaanse broertjes van The Shadows veel instrumentale surf-hits hadden. Wat jaren daarvoor had Link Wray met 'Rumble', het lijflied van menige r & r-bende, al bewezen dat rockinstrumentals meer kunnen zijn dan behang.

The Raybeats refereren graag aan Wray's Rumble maar hun melodielijnen sluiten toch meer aan bij het 60-er jarenmateriaal. Zwemmend in de reverb en flink verbogen door de in ere herstelde trekhaak op de gitaar rollen de 'gelikte riffs' het oor in. Bij de derde herhaling kun je ze meeneuriën.

Tot zover lijken The Raybeats hooguit een revival-orkestje en die indruk versterken ze nog door allen eender gekleed in nachtclub-showpakjes en zwaar knauwend op te treden.

Toch zijn dat maar de buitenmuren. De vloer wordt om te beginnen gevormd door hevige, maar modern gevariëerde drumritmes. Maar er is nog meer mis in huize Raybeats, althans als men in de zoet-romantische schijn van tienerklanken was getrapt. Binnenshuis, dat wil zeggen de strakke kaders van de couplet-refreinstruktuur nooit overschrijdend, zijn de gekste en die met disharmonie uit het New Yorkse straatbeeld in muziek omgezet. Dat levert bibberende orgeltjes, rauwe saxklanken en vreemd blubberende basthema's op.

Rare, instrumentale kauwgumballenmuziek. Het wordt wat beter te snappen als een paar dagen na het concert in de Lounge tijdens een interview blijkt dat saxofonist/organist/gitarist Pat Irwin bij de Eight Eyed Spy van Lydia Lunch heeft gezeten en drummer Don Christensen en gitarist Jody Harris voorheen lid waren van The Contortions. Mede-oprichter, bassist en co-schrijver van veel materiaal op de eerste Raybeats-elpee

foto: LAURA LEVINE

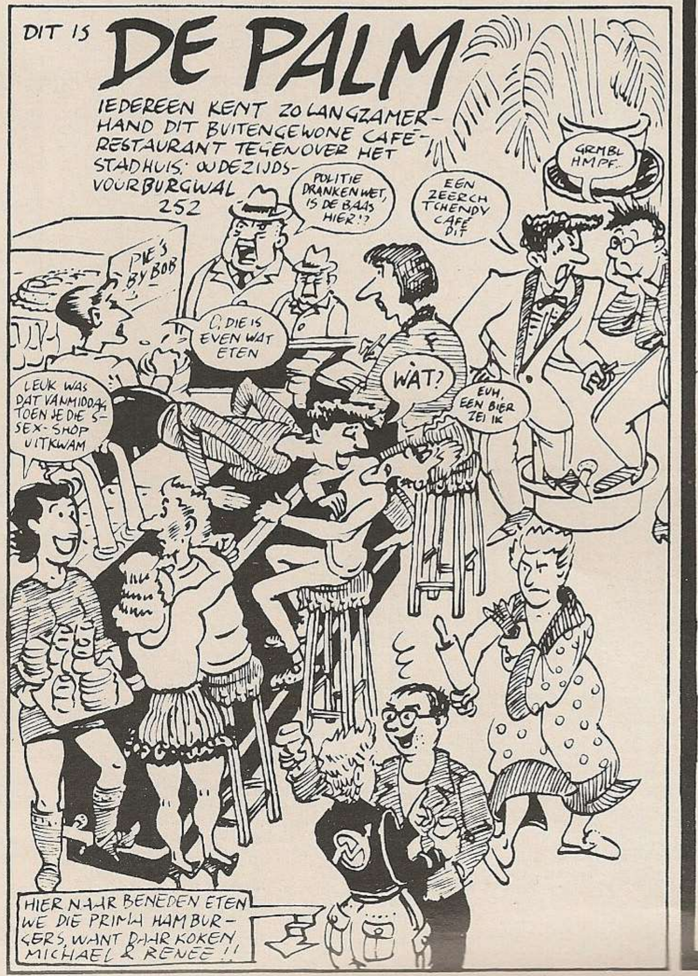

...nballendans en gestoorde effecten

...AYBEATS

'Guitar Beat' George Scott maakte van beide bands deel uit. Hij stierf aan één overdosis drugs en werd vervangen door Danny Amis, de enige met een pure r&r-achtergrond.

Irwin: *'We waren allang bevriend en begonnen nog tijdens die andere bands voor de lol samen te spelen. Pas later is het idee gegroeid om er echt een band van te maken. We hadden toen wel nummers met echte songstrukturen maar nog steeds geen teksten. We hebben dat toen zo gelaten omdat we altijd al instrumental-fans waren en omdat niemand anders iets dergelijks deed'.*

'Je kunt inderdaad wel spreken van een 'fuck art, let's dance' -reaktie op de No-New York periode. Geen statements maar wel weer plezier. Trouwens in onze muziek zit ook 'angst' (zeg: engst) en kwaadheid. Omdat er geen teksten zijn, wil dat nog niet zeggen dat je die dingen niet kwijt kunt, dat je niet hard kunt spelen. Luister maar naar 'Rumble'.

door HAN BUHRS

Danny Amis: *'De instrumentale traditie is halverwege de jaren zestig gestopt. Iedereen begon mededelingen te doen via teksten en sindsdien ligt dit terrein braak. Dat wij die draad weer oppakken maakt ons nog niet tot een revival-band met oneerlijke bedoelingen'.*

Pat Irwin: *'Ik zou het niet kunnen, iets doen dat niet eigen is. Ik bedoel maar: Lydia Lunch zei indertijd een hoop dingen, die ik helemaal niet wilde zeggen. Dus in feite is dit eerlijker. Zelfs zo dat ik wel eens denk dat we commerciëel gezien in de foute hoek zitten. Maar al te vaak wachten mensen toch op de ster/zanger waarmee ze zich kunnen identificeren. Als die na een paar nummers niet blijkt te komen, haken er heel wat af'.*

De Raybeats-elpee werd in Engeland opgenomen (via het Beggars Banquet-label 'Don't Fall Off The Mountain'). In Amerika was er voor een plaat geen label te vinden en 'Guitar Beat' staat er in de dure importbakken. Geld voor een tour naar Europa, wat de band dolgraag wil omdat men hier meer begrip voor de mengmuziek verwacht, viel er tot dusver bij het label niet los te kloppen. Toch vreemd dat een naar verhouding toch redelijk commerciële exponent van de nieuwe lichting zo weinig steun krijgt. Zou een hit helpen?

Irwin: *'Zeker, al zal de band niet stoppen als die er niet komt. Aan de andere kant hoop ik dat een hit de groep niet corrumpeert want het liefst zou ik in clubs blijven optreden en via kleine labels platen opnemen'.*

Tot slot: is er enige verwantschap met de – veelal instrumentale – kruising tussen jazz en actuele pop?

Pat Irwin: *'Niet echt, er zijn wel momenten van improvisatie, maar de nummers zijn zeer gestruktureerd. Zelfs zó strak dat we het zelf wel eens reactionair vinden wat we doen, in de zin van een reaktie op wat we hiervoor gedaan hebben en waar we uitgegroeid zijn. Maar ja: it's fun writing melody's you can whistle. You can't whistle a Contortions-song'.*

ENTERTAINMENT EN GE

BRIAN BRAIN

KOOP!

PETE JONES, BOBBY SURGENEOR EN MARTIN ATKINS vormen een onstuimig trio. Op het podium brengen ze een vorm van speedy entertainment, het is een en al actie, schijnbaar chaotische beweging. Hun platen kenmerken zich door humor en inventiviteit.

door FRANS HEMELAAR

Martin Atkins, de oprichter en ideeënman van Brian Brain, komt uit de PIL-school. Hij was negen maanden lang de Pil-drummer, een lange periode voor iemand om bij dat instituut te werken. Zijn gedwongen of vrijwillige vertrek, van de zijde van John Lydon, was goed voorbereid. Twee maanden ervoor komt van hem onder de naam Brian Brain de single 'They Have Got Me In The Bottle' uit. Het verhaal gaat dat een rijk en invloedrijk persoon een studio huurde om er Atkins in los te laten.

Atkins: *'Mijn manier van werken geeft wel eens moeilijkheden met de studio-eigenaar. Ik hang er rond, probeer van alles uit, zet de boel een beetje op zijn kop, het hangt zo'n beetje tussen gebruik en misbruik van de studio-apparatuur in. Ik begin meestal met de tekst in te zingen, daar bouw ik het nummer omheen'.*

Koud twee weken Pil-af zoekt Atkins samen met ex-Cowboy-International-bassist Pete Jones via audities naar een geschikte gitarist. Het wordt Bobby Surgeneor. Samen maken ze de elpee 'Unexpected Noises'.

Atkins: *'We hadden toen nauwelijks geld om tijd in de studio te kopen. Ik wilde ook alles zelf doen, zelf zoveel mogelijk instrumenten bespelen, zelf achter de knoppen zitten. Misschien heb ik wat teveel willen doen. In elk geval zou ik nu beter werk afleveren. De helft van de elpee zou ik graag overdoen'.*

Brian Brain treedt heel vaak op, zo'n 150 maal sinds de elpee uit is. Ze zijn overal geweest, tot diep in Texas. Binnenkort komt er een 12-inch uit, als die er is zullen ze waarschijnlijk wel weer gaan touren.

En waar gaat het allemaal om? Atkins: *'Entertainment en geld. Wij willen het publiek vermaken en ondertussen genoeg geld hebben om zelf de dingen te doen die we leuk vinden. Politiek houdt me ook wel bezig, maar de uitkomsten van mijn gepieker en de daaruit voortkomende woede, die hoef ik niet zo nodig overduidelijk te spuien in mijn muziek'.*

'Ik gebruik vaak dingen van anderen, gewoon omdat ik het mooie nummers vind. Bijvoorbeeld 'At Home He Feels Like A Tourist' (Gang of Four) vind ik leuk, dus waarom zou ik daar dan niets mee doen. 'Careering' (Pil) idem. Brian Brain vermaakt, of althans probeert ijverig te vermaken, de rest is bijzaak. Het belangrijkst is dat het publiek er iets van vindt, liefst dat ze het goed vindt, maar als ze het onzin vindt is dat ook niet zo erg, als het er maar iets van denkt.

Het optreden. Op een tape staat het drumwerk van Atkins plus wat geluiden, hijzelf zingt en entertaint: het springt, valt, kruipt, drinkt en smijt met pils. Het is beweging, snel en hard. De pauzes tussen de nummers zijn kort, plus minus vijf seconden. De hele set duurt 48 minuten, bestaat uit 14 nummers, waarvan 'Careering' de langste is met vier minuten.

Na de wervelwind rennen ze af, terwijl de tape voor luid applaus en enthousiast bis-geroep zorgt. Brian Brain rent weer op, bedankt het publiek: 'You are so kind', en geeft één toegift. Als ze voor de tweede maal af gaan, dreunt uit de boxen: 'Buy my singles, buy my album, be my friend and make me rich. Buy my singles , buy my

foto: VINCENT KRUIJT

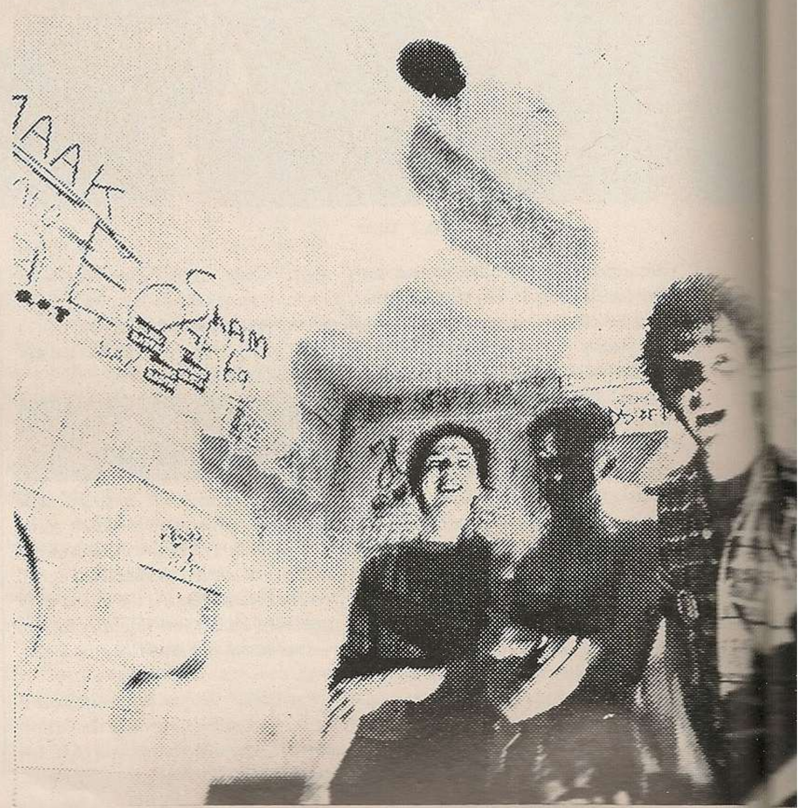

album, be my. . .' dit zinnetje herhaalt zich en herhaalt zich totdat, zo lijkt het, de tape overspannen raakt en het zinnetje onderduikt in echo. Conform de Pil-ideologie.

De plannen. Atkins: *'We zijn een hoop van plan, we hebben ook al veel materiaal thuis liggen zoals films en videobanden. Aan ideeën op het visuele vlak is geen gebrek, maar om ze in het groot uit te voeren, hoe dat eruit gaat zien, dat is gebonden aan de hoeveelheid geld waarover we kunnen beschikken. Zo willen we grote videoschermen op het podium zetten, daarop willen we dan onszelf laten zien als een band die dezelfde set speelt als wij op het podium, alleen we zijn anders gekleed en we bewegen anders. Op die manier krijgt het publiek echt waar voor zijn geld, twee shows voor de prijs van één.*

Verder is de afwezigheid van een drummer op het toneel een gemis, zo'n recorder is te onpersoonlijk. Daarom wil ik mezelf laten filmen als ik de basistape voldrum, zodat we de zaal ook een drummer aan het werk kunnen laten zien. En verder, verder hebben we nog genoeg plannen, voldoende om nog jaren door te gaan. Wij zullen onszelf niet vervelen, maar eh. . . be my friend, buy my single buy my album, and make me rich'.

BERLIJN CC

IN BERLIJN is de cassettemarkt zich aan het vergroten. Het Cassette Combinat is een winkel/studio die alleen maar cassettes verkoopt. Kiddy, één van de drie personen achter het CC over cassettes.

'We hebben het CC als volgt opgezet; een band benadert ons met de vraag of ze in onze studio opnamen mogen maken en de cassettekopiën in onze winkel mogen verkopen. De groep gaat dan eerst opnames maken met onze vier kanalen TEAC portastudio, ze mixen het materiaal zelf door middel van het in de portastudio ingebouwde mixertje op een master cassette. Als het gemixte materiaal oké is gaat we kopieën maken; dat doen we met vijf cassette decks, waardoor het vrij snel gaat en naarmate de verkoop vordert maken we nieuwe kopieën bij'.

Dus alles in eigen beheer?

'Ja het hele proces, van begin tot einde; ook de hoesjes worden zelf gemaakt, of door de groep of door ons, en dat tezamen houdt de prijs laag'.

'We hebben via een langzaam proces geld bijeen gekregen om het CC op te kunnen zetten; onze eerste cassette hebben we gekopiëerd met geleende cassettedecks, toen de verkoop begon te lopen konden we eigen cassettedecks aanschaffen en later een portastudio. Het geld dat we verdienen gaat terug in de bands en in de muziek. De groep krijgt de helft en met de andere helft betalen we onze spullen af'.

Waarop wordt het binnenkomende materiaal geselecteerd?

'We werken eigenlijk alleen maar met bands die we kennen en zien zitten. We geloven dat de enige goede politiek vriendjes-politiek is, en dat dat niet half zo verwerpelijk is, als allerlei mensen je willen doen geloven. Ook al noemen ze het belangenverstrengeling, het is een heel wat reëlere kijk op zaken dan wanneer je jezelf voorhoudt neutraal te zijn, want dat bestaat niet en komt erop neer dat je de verkeerde mensen steunt. Wanneer een groep helemaal

Naar andere muziek leren luisteren

MARC TEGEFOSS

achter haar muziek staat en wij vinden het ook goed dan brengen we het uit. Je kunt moeilijk zeggen dat we alleen maar de modernste bands van Berlijn uitbrengen, want dat zijn er maar vier of vijf: Borsig, Einsturzende Neubauten, Sprung aus den Wolken, Tötliche Doris en in mindere mate Malaria.

'Voor mijn eigen muziek kan ik natuurlijk veel gemakkelijker selecteren wat wel en wat niet uit te geven; dat moet elke groep voor zichzelf doen. Het materiaal moet wel binnen het kader van de nieuwe muziek passen; de stroming die in Duitsland zo'n een à twee jaar bezig is. Trouwens niet alleen in Duitsland, maar de zelfde stroming muziek ontwikkelt zich internationaal, ook in Nederland, waar ik dezelfde benadering van muziek herkende op videobeelden van ultra conserten in oktopus. Dat is voor mij ook één van de redenen om nauw contact met Holland te onderhouden ten bate van de samenwerking. Die zou nog veel uitgebreider moeten zijn, tussen Berlijn en Amsterdam, hetgeen zou moeten resulteren in uitwisselingsconcerten en gezamelijke tournees en distributie van elkaars materiaal'.

Wat zie jij als voordelen van cassettes ten opzichte van platen?

'Het belangrijkste voordeel is dat via de cassette elke groep en iedereen zijn materiaal kan uitgeven, zonder dure spullen te hoeven bezitten en veel geld; de cassette is ook veel sneller dan de plaat; wat je gisteren gemaakt hebt ligt morgen al in de winkel, plus dat je op cassette materiaal kunt uitbrengen wat voor een plaat commerciëel niet haalbaar is. En het is voor een band altijd goede reclame'.

'Daarnaast zijn er een aantal praktische voordelen zoals: cassettes neem je makkelijk mee in je jaszak, je kunt ze overal afspelen; in de auto of op straat in je walkman en ze beschadigen veel minder snel'. . . 'Platen hebben één groot voordeel; ze verkopen veel beter dan cassettes, dus kun je meer mensen bereiken en ik vind ook niet dat je je moet gaan doodstaren op cassettes. Platen en cassettes moeten naast elkaar kunnen bestaan, we willen zelf met Sprung aus den Woken een 12 inch uitbrengen, en de meeste bands die bij ons op cassette staan hebben al eerder een plaat gemaakt'.

Wat is de houding van het Berlijnse publiek tegenover cassettes?

'De mensen reageren, zoals overal, traag. Toen we met het CC begonnen moesten we al weer snel sluiten, omdat het niet liep. We werkten keihard zonder resultaat. We hebben de cassettes, die we nog hadden, onder gebracht bij andere platenwinkels. Daarna begon de vraag toe te nemen, en zijn we opnieuw open gegaan. Nu is de cassette veel meer geaccepteerd; de Duitse muziekpers besteed er aandacht aan en ze staan in recenties en releaselijsten. Ze nemen het eindelijk serieus, en dat is wat ik wil bereiken; een eigen plaats voor cassettes binnen het muziek gebeuren'.

'Op dit moment zijn een aantal Berlijnse bands bezig met het maken van een gezamelijke cassette; Der grosse untergangs-Cassette. De opnames worden in de CC studio gemaakt, en er zullen vijfhonderd kopieën worden gemaakt. Het is een gezamelijk produkt van RipOff (platenwinkel van het label Zick Zack), Eisengrau (kleren/geluidswinkel) en het CC. Waren een half jaar geleden de meeste Berlijnse bands nog op het Monogam label of een ander Berlijns label, nu zitten de meeste bands op Zick Zack, omdat dit label sneller is, meer in de muziek is geïnteresseerd en beter distribueert'.

Hoe denk je dat de cassette markt zich zal ontwikkelen?

'De cassette zal steeds meer geaccepteerd worden en een eigen functie krijgen als drager van een bepaalde soort muziek. De mensen raken steeds meer geinteresseerd en de verkoop zal blijven stijgen, misschien wel zover dat iedereen zijn draaitafel het raam uit zal gooien'.

ナの最新作！神技

る完成度で聴く者

GET RECORDS utrechtsestr. 105 amsterdam 020 – 22 34 41

ook voor

MO-
DERNE
muziek

Krommestraat 55 Amersfoort 033 - 11390

meisjesdromen: ook in popwereld

NIEUWE NORMEN M.O.M

EXPERIMENTELE MUZIEK. Nadrukkelijk gebruik van elektronische instrumenten en effecten in de stijl van Nieuwe Romantici en elektrowave. Een principiële strijdbaar-vrouwelijke inslag gepaard aan vastbeslotenheid om carrière te maken en een commerciële band te worden.
Ziehier drie kenmerken die tesamen een nogal ongebruikelijk type vrouwenband opleveren: het Londense trio The Ministry of Marriage.

foto: KOOOS

CARTOON

Louise: *'We willen groot worden, in tegenstelling tot veel vrouwenbands voor wie het spelen bewust geen prestatie was, onder het motto 'zich ontplooien'; die wel ergens kwamen maar niet ècht ver; die wel een beetje aandacht kregen van de pers, maar dat te veel aan welwillendheid te danken hadden; en die hun geloofwaardigheid toch voor het merendeel ontleenden aan vrouwelijk publiek. Wij willen nu muziek maken die zijn geloofwaardigheid aan zijn muzikale merites ontleent'.*

Ook meisjesdromen blijken dus in de popwereld te bestaan. Maar muziek volgens traditionele commerciële normen wil de groep niet maken. Tegelijkertijd wil The Ministry of Marriage haar vrouwelijke image niet verloochenen, integendeel zelfs: erkenning afdwingen door een andere dan de heterosexuele norm te hanteren bij het beoordelen van een zo commerciëel produkt als popmuziek tenslotte is.

De bandleden, alledrie lesbiennes, vinden dat in het verleden de homosexuele identiteit van musici veel te vaak is weggestopt (door onder meer promotors) op het moment dat zij commerciëel interessant beginnen te worden.

Deirdre: *'Een voorbeeld is Joan Armatrading; een uitzondering is Lou Reed, maar dat kon ook alleen maar in die bepaalde scene en dankzij de persoon en het zakelijk kunnen van Andy Warhol'.*

Louise: *'Je moet zoiets nadrukkelijk vertellen; zolang je niets zegt neemt iedereen automatisch aan dat je hetero bent'.*

door MART ROEGHOLT

Aanvankelijk had The Ministry of Marriage de tegenstrijdigheid tussen ideologie en commercie vormgegeven in een eigen cartoonfiguur: Mavis Shame, *'a really horrible, awful, nasty Spiky Dike'*. Zij zou zowel de verpersoonlijking van één kant van de tegenstrijdigheid zijn als ook de tegengestelden met elkaar verzoenen. Zij zou naar voren worden geschoven als De Band – waarachter afzonderlijke leden in anonimiteit verdwijnen –, als manager en perscontact. Er zouden singles onder haar naam uitkomen en pas als bekendheid was verkregen zou de band live de ware samenstelling onthullen. Een soort publiciteitsstunt dus. Dat idee hebben ze echter laten varen, het was wat overdreven en waarschijnlijk toch niet zo doeltreffend.

The Ministry of Marriage: Deirdre O'Connell (bas, zang, percussie) Louise Ferguson (synthesizer, ritmebox, zang) en Jill Brown (percussie, zang). Dunne, sterk gestruktureerde muziek. 'Veel 'gaten', dat wil zeggen optimaal gebruik van stilte – met plotselinge momenten van klassieke dramatiek.

Deirdre; 'Veel van onze muziek is nogal 'over the top', dus niet ingehouden. Het zit vol tegenstrijdigheden en dingen die niet bij elkaar passen. Het is geen glad, prettig geluid, en ook de teksten zijn vrij heavy'.

Het zijn de teksten, die door hun kale benoeming van maatschappelijke feiten in korte zinnetjes een vrij morbide beeld van de werkelijkheid geven. (Zoals in 'Incest', dat binnenkort op single uitkomt).

STIMULANS

Op de vraag waar zij zichzelf muzikaal gezien plaatsen, zowel ten opzichte van bands in het algemeen als meer specifiek vrouwenbands antwoorden zij: 'nergens'.

'Andere vrouwenbands zoals Slits en Raincoats zijn wel een soort stimulans geweest om iets te gaan doen, maar muzikaal heeft het met ons niets te maken. Gebruik van ritmebox en synthesizer roepen veeleer associaties op met elektronische pop, maar ook hier zijn overeenkomsten ver te zoeken. Door het gebruik van andere instrumenten daaroverheen, zoals onder andere percussie, verandert het karakter heel sterk. We zijn vooral geïnteresseerd in geluid, en gebruiken daarom vrij veel ongebruikelijke instrumenten, bijvoorbeeld hoorn. Soms hele simpele dingen – wie gebruikt tegenwoordig nog een triangel, maar het klinkt prachtig'.

Qua stijl en achtergrond lopen de drie dames nogal uiteen: Louise komt uit de klassieke hoek (piano) - zij speelt op de synthesizer af en toe ware orkestpartijen - Deirdre heeft vooral in punkbandjes gezeten en Jill deed nooit iets op muziekgebied.

Louise: 'Het gaat om geluid; het is geweldig om te denken dat je àlles kunt gebruiken'.

De band bestaat nog maar een jaar. Door de keuze voor een gedegen voorbereiding hebben zij nog maar heel weinig opgetreden. Behalve op de binnenkort uit te komen single 'Incest', zijn ze te horen op een verzamel-elpee met Londense vrouwenbands die zo goed als klaar is en door Rough Trade zal worden gedistribueerd.

Of alle ambitieuze plannen werkelijkheid zullen worden, dat staat nog in de sterren. In december/januari komt MoM voor een aantal optredens naar Nederland. Als het dan goed klinkt lijkt me dat al heel wat.

THEATRE OF HATE

KIRK BRANDON over de muziek die Theatre of hate maakt: 'het is constructief, er zit een positieve ontwikkeling in en die ontwikkeling heeft weinig te maken met de tijdgeest die wel vrij destructief is'.

door DICK KOOPMAN

Standaardbezetting van bas, gitaar en drums, aangevuld met saxofoon. Hard, maar duidelijk en genuanceerd. Hieroverheen de stem van Kirk Brandon: een hoge, ongewone stem met een ondertoon van ingehouden agressie. Bassdrum op de voorgrond. Een opvallend samengaan van gitaar en saxofoon.

Deze korte omschrijving benadert slechts ten dele het geluid van Theatre of Hate, dat live en in de studio bijna gelijk is. Als populariteitsmeter kan men de resultaten hanteren van hun onlangs gehouden Nederlandse tour: de meeste concerten waren uitverkocht. Ook het concert in de Melkweg trok veel publiek, waar in de catacomben de verderop voorkomende uitspraken werden gedaan.

Theatre of Hate bestaat behalve de al eerder genoemde Kirk Brandon (zingt, speelt gitaar en schrijft de teksten) uit gitarist Billy Duffy (nam onlangs de plaats in van Steve Guthrie), bassist Stan Stammers, Luk Rendall op drums en John Boy op saxofoon.

Boy is de enige die via een advertentie bij de groep terechtkwam. Dit is echter niet het enige verschil met de anderen. Afkomstig uit een Canadees upperclass milieu is hij het enige bandlid dat een redelijk luxe jeugd heeft gehad. Hij was een tamelijk succesvol squash-speler en werd opgevoed volgens Amerikaanse traditie. Ook zijn saxofoon-opleiding werd degelijk voorbereid op het conservatorium. Hij besloot echter om in Engeland te gaan musiceren.

De andere bandleden hebben een Engels lowerclass verleden. Drummer Luk komt uit de groep Crisis, bassist Stan uit de UK-Subs-achtige groep The Straps.

Kirk Brandon zat voordien in een groep The Pack geheten, maar zijn ideëen over muziek leidden ertoe, dat hij Theatre of Hate formeerde.

Tot nu toe bracht Theatre of Hate twee singles, een 12' ('Nero') en een live-elpee ('He who dares wins') uit op Terry Razors Burning Rome label. De nieuwe (studio)-elpee wordt binnenkort uitgebracht met als titel 'Do you believe in the West World'.

Als duidelijke leider van Theatre of Hate is Kirk Brandon de voornaamste gesprekspartner, af en toe aangevuld door Luk Rendall en Terry Razor. De laatste is sterk betrokken bij de groep en kwam speciaal over uit Engeland voor het laatste concert van de Nederlandse tour.

OPTREDEN

'Deze tour was succesvol. Aansluitend willen we binnenkort ook gaan touren in België, Duitsland en Scandinavië. Vooral Scandinavië neemt een vreemde positie in: voor de meeste bands bestaan deze landen gewoon niet, worden genegeerd. Het 'leven' speelt zich af in Londen en omgeving en groepen vergeten dat ook dáár een cultuur is, die rijp is voor optredens van dit soort muziek'.

foto: VINCENT KRUIJT

Een positieve ontwikkeling

ANGST

In bepaalde Engelse bladen las ik dat er bij jullie een angst bestaat ten opzichte van het maatschappelijk systeem.

'Dat is zeker zo, hoewel het niet paranoia is. Het is meer gezond respect ten aanzien van het systeem en wat je eraan kunt doen. Volgens het systeem moet je winnen. Het is beslist geen rozentuin, eerder een mijnenveld. Maar dat moet je gewoon negeren anders loop je op een mijn. Het is niet depressief bedoeld, maar gewoon een feit. Hierdoor moet je je niet negatief laten beïnvloeden. Het is je eigen mijnenveld waar je in loopt.

Theatre of Hate is erg positief. We zijn zeker geen doemband. We maken muziek voor mensen die niet buiten hun eigen straatje komen. Die niet gauw geneigd zijn zich te gaan verdiepen in de dingen die buiten hun sfeer liggen. Er gebeurt meer in de wereld dan sommige mensen denken'.

VASTELAND EN GROOT-BRITTANNIË

'Er zijn enige verschillen en overeenkomsten tussen het continent en Engeland. Eigenlijk zou je om hier iets over te kunnen zeggen in een heleboel plaatsen moeten zijn geweest. Maar bijvoorbeeld Berlijn, daar hangt een sfeer van angst. Deze stad is het centrum van de spanningen tussen Oost- en West, de mensen hebben voortdurend, onbewust, angstgevoelens. De situatie in Londen is vergelijkbaar.

Er is sociale onrust en de autoriteiten proberen op legale wijze staatsgeweld als normaal te laten existeren. De mensen worden als een kudde schapen door een gewapende overheid in de hoek gedreven. Maar de meesten zijn zich bewust van het feit dat ze onderdrukt worden.

In plaatsen zoals Birmingham, Liverpool, Manchester etc. heerst een geestestoestand die op de spits is gedreven. De mensen zijn koud ten opzichte van elkaar, ze zijn geremd in hun emoties. Het enige verschil met Noord-Ierland is dat ze daar met hun rug tegen de muur staan, daar zijn geen alternatieven meer. In Engeland zijn er nog uitwegen'.

Brandon: 'Ik licht bepaalde zaken toe, zodat ze diepte krijgen'

DE JEUGD

'Het gezegde dat er, voor de jeugd in het bijzonder, geen toekomst is berust niet op waarheid. Het is juist zo dat ze geblindoekt zijn, zich niet bewust van hun toekomst.

De regering ziet de levensomstandigheden van haar eigen bevolking niet in. Er wordt bespaard op scholing. Universiteiten worden gesloten en er wordt laconiek opgemerkt 'Laat ze toch gaan werken'.

TEKSTEN

'Met mijn teksten geef ik wel aanwijzingen hoe situaties en dingen veranderd moeten en kunnen worden zonder te gaan generaliseren. Ik zing over specifieke onderwerpen waarvan de inhoud duidelijk is. Zonder een pasklare oplossing aan te reiken.

Mijn teksten komen voort uit mijn directe ervaringswereld. Het is voor mij de enige mogelijkheid om me uit te drukken. Ik licht bepaalde zaken toe zodat ze diepte krijgen'.

INVALS HOEK

VANACHTER EEN Lexicon 80 stof doen opwaaien middels een column, valt moeilijker dan aanvankelijk gedacht.
Iets bekritiseren? Iets ophemelen?

In ieder geval is het noodzaak, dat in het moderne muziekmilieu alhier, gecollaboreerd wordt; voorbij jaloezie eigenbelang of afgunst, die vanwege onze Calvinistische Mentaliteit dagelijks de hoofdrol spelen. De meesten verkiezen hun eigen vierkante meter, zullen geen pas wijken. Enkelen willen die mentaliteit breken. Alleen de worsteling hiermee levert al voldoende diepte van stof op om in een cultureel patroon te vatten.

Maar zodra dit patroon moderne muziek heet, kent men opnieuw eigenlijk alleen zijn eigen mensen, keert de vierkante meter terug en blijft kleinschaligheid hoofdbestanddeel in de ontwikkeling.

Een juist besef van het tijdelijke in alles of de tegenstrijdigheid van eigen mening moet toch twijfels brengen omtrent behoudendheid?. . . en zekerheid om het avontuurlijke te aanvaarden?

Snelle tijdelijke fusies van bandleden uit diverse groepen zouden eigenlijk gewoon opnames moeten opleveren, omdat werkelijk beweging direkt dient te worden vastgelegd. En dan maakt het gebruik van twee of zestien sporen geen wezenlijk verschil; is ruis niets ten opzichte van intentie. Het tijdvak moet er liggen, dat is waar het om gaat. Het tijdvak, dat sneller kan veranderen dan een trend. Kanalen voor distributie evolueren hier wel degelijk.

Hanteren we het begrip 'calvinistische mentaliteit' als metafoor voor het chauvinisme in Engeland, dan blijkt dat men juist op dit begrip functioneert. Samenwerkingen voor het moment, flexibiliteit in de verkoopmethode trend, funderen het massale uitkomen van nieuwe muziek, dat wordt geïntegreerd in het sociale leven als op geen andere plek in de wereld. Natuurlijke voordelen. De bakermat.

Maar ook chauvinisme draagt de kiem van inteelt en als in zoveel goeie muziek van Albion, schuilt inhoudelijke armoede achter een facade van goed gespeelde ernst. Van topacts tot independents, men ript titels van films en zware boeken; vaak hele strofen.

Men kokketeert met de continentale kunststromingen uit de eerste decennia van deze eeuw en tot slot; men laat zich beïnvloeden op een naïef-romantische manier tot germanismen uit het Duitsland van de Tweede Wereldoorlog. Voeg daarbij hoezen handelend over ellende in de Derde Wereld of Zuid-Amerika, die de platen beschermen van mensen die staan voor 'fun' en 'entertainment', en een dik deel der alternatives is geschetst.
Dick Polak

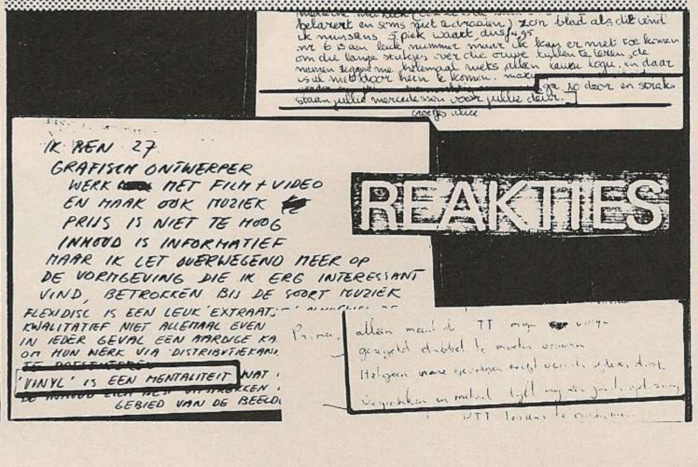

BRUTUS

SPEC. 50 & 60 JAREN KLEDING

ZWAANSHALS 304 ROTTERDAM 010 675620
WATERLOOPLEIN AMSTERDAM

BLUE ORCHIDS
POSITIEVE WANHOOP

RUIM ANDERHALF JAAR geleden richtten Martin Bramah (gitaar/zang) en Una Baines (keyboards) in Manchester The Blue Orchids op, nadat ze beiden uit The Fall waren gestapt. Martin was de belangrijkste songschrijver op de Fall-elpee 'Life at the Whitch Trials'. Una speelde alleen op de eerste Fall-single mee.

door ERWIN BLOM

Kort na de oprichting van The Blue Orchids verscheen op het Rough Trade-label hun eerste single 'Flood/Disneyboys'. De reacties waren uitstekend: Julian Cope van The Teardrop Explodes noemde het de beste single van 1980.

In maart van dit jaar verscheen hun tweede single 'Work/The house that faded out'. Omdat Una een tijdje overspannen is geweest, is ze niet te horen op 'Profile', de bijdrage van de Orchids aan de NME/Roughe Trade-cassette. Ze is nu echter weer van de partij.

Een duidelijk kenmerk van het Blue Orchids-geluid is het krakkemikkerige orgeltje van Una. Soms piepend, dan weer zwevend, klinkt het apparaat door de krachtige, schijnbaar rommelige composities. Daaroverheen komt dan de indringende stem van Martin.

ROLLEN

Als ik Una vertel dat ik Doors-invloeden in de muziek meen te beluisteren zegt ze: *'Dat is best mogelijk maar het is zeker niet bewust. Ik vond die muziek altijd wel goed, maar ik houd me er nu niet meer zo mee bezig'.*

Over de relatie met Rough Trade is ze niet erg tevreden: *'In het begin hadden we een goede relatie met hen maar dat zakte nogal snel af. Ze gaven veel geld uit voor bands in Amerika en negeerden de groepen in Engeland. Misschien kwam het ook wel doordat we weinig werk voor ze gedaan hebben door de steeds wisselende samenstelling van de groep'.*

De antwoorden komen er bij Una moeizaam uit. Ze weet wel te vertellen dat het voor hen moeilijk is om met muziek genoeg geld te verdienen om v te leven. Dat lukt dan ook niet: al het geld dat binnenkomt wordt met dezelfde vaart weer uit gegeven aan zaken als hotelrekeningen.

De sociale dienst moet er voor zorgen dat de groep niet in de schulden raakt.

Spraakzamer wordt ze pas als we het over de teksten hebben. Ze komt dan steeds terug met woorden als emoties en gevoelens. Ook de rollen waarin mensen worden gedrukt lopen als een rode draad door het gesprek.

'De teksten gaan over dingen als wanhoop, maar uiteindelijk zijn ze niet negatief. Wat wij proberen is om met iets positiefs te komen, we proberen uiteindelijk een alternatief te laten horen. Iets waarmee de mensen wat kunnen doen om de dingen te veranderen'.

'Onze liedjes zijn geen statements als 'de staat is klote', wij zeggen dat de relaties van de mensen niet goed zijn, de rollen waar ze ingeduwd worden. Als je die rollen uitdaagt, daag je de rest daaromheen ook uit omdat alles op die relaties is gebaseerd'.

Una doelt hiermee op de bestaande rollenpatronen: *'Wij willen in de teksten door laten klinken dat een man ook gevoelig en begrijpend moet kunnen zijn net als een vrouw sterk en positief moet kunnen zijn'.*

INFILTREREN

Zelf voelt ze zich ook geremd als enige vrouw in de band. Una zou er graag nog een vrouw bij hebben om een beter evenwicht in de groep te krijgen. *'Ik geloof dat ik me teveel aan de band aanpas als ik schrijf. Ik vraag me dan af of het wel acceptabel zal zijn voor Martin. Het is nooit precies zoals ik het zou willen hebben'.*

Het nieuwste nummer van The Blue Orchids gaat over dit onderwerp: *'Het gaat over isolatie. Mensen raken geïsoleerd omdat ze zich altijd aan moeten passen aan de normen van anderen. Mensen proberen zichzelf voortdurend in te passen zonder echt iets te vinden'.*

Als ik haar dan vraag of ze denkt dat die teksten ook overkomen en of het niet zo is dat voornamelijk de melodie blijft hangen, zegt ze: *'Ik hoop wel dat we wat bereiken, muziek heeft zo'n enorme invloed op mensen. Zoveel mensen luisteren naar muziek. Het is een echt belangrijk kanaal om te infiltreren. Ze zullen live onze teksten wel niet verstaan maar we proberen een atmosfeer te kweken met de muziek, emoties erin te leggen en hopelijk bereiken we de mensen op dat emotionele vlak. Het ligt eraan hoe sterk je overkomt'.*

Of The Blue Orchids sterk genoeg overkomen is voor mij nog maar de vraag. Zij lieten een overtuigend optreden horen in de Rockgarden maar als ik Martin wanhopig hoor zingen dan weet ik nog niet waarom hij dat doet en over welk onderwerp het nummer gaat. Om over het alternatief nog maar te zwijgen.

Het geluid komt wel heel eerlijk en direkt over. Jammer dus dat de live-opnames die ik met een draagbare cassetterecorder probeerde te maken niet helemaal gelukt zijn. Een paar grapjassen hebben op een gegeven moment de microfoon eruit getrokken.

Een volgende keer ga ik toch eens proberen of ik de stille Martin Bramah uit zijn tent kan lokken.

PASTA B KLAN

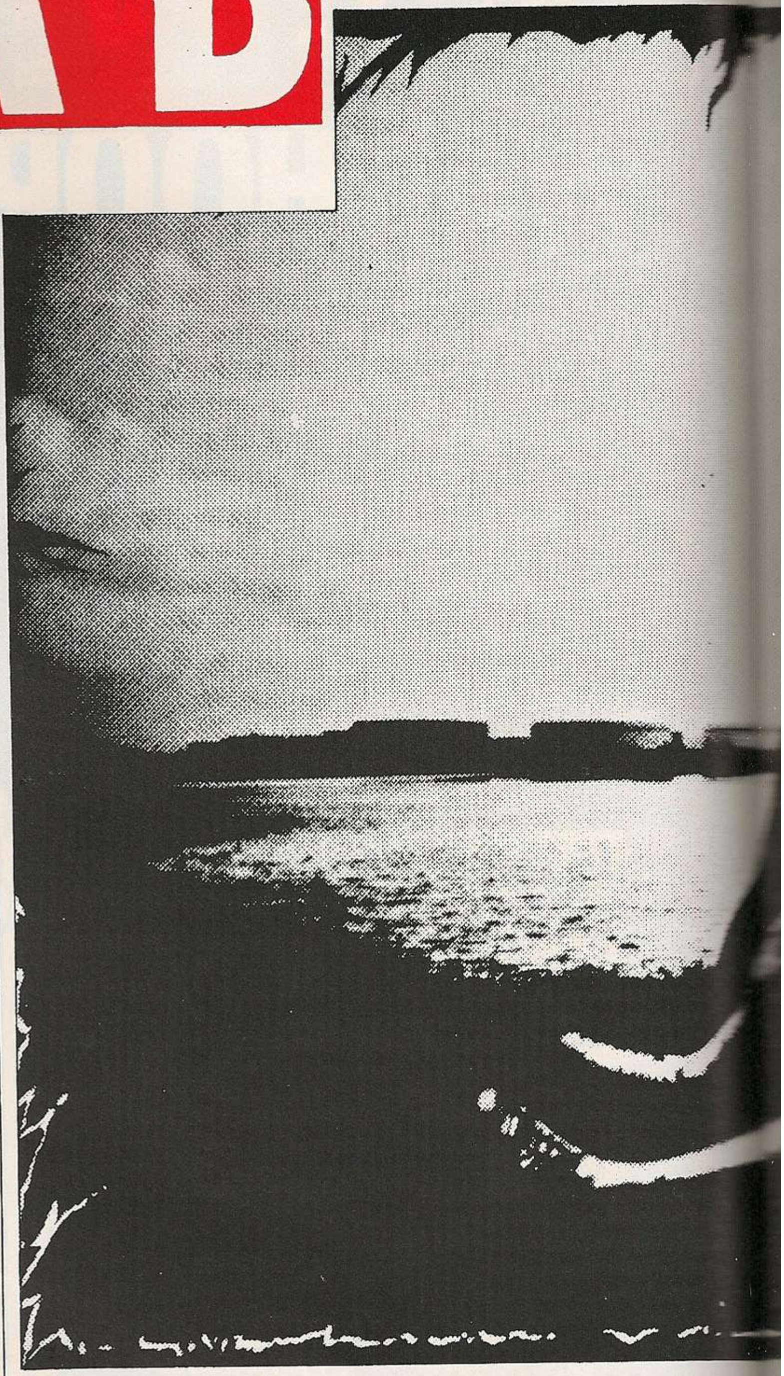

Door André Bach
en Marc Tegefoss

Karel: De gevestigde theaterwereld kijkt heel vreemd tegen ons aan. Als jongens die niet echt te pakken zijn. We zijn niet op de officiële manier begonnen, want we komen niet van de toneelschool af. Daar komt bij dat we ons niet storen aan een bepaald soort publiek. En de theater produkties behoren aan bepaalde wetten te voldoen - en daar houden we ons ook al niet aan.

Johan: *Het theaterpubliek ging over zijn nek bij onze vorige stukken. Dit stuk (Het Rattenparadijs van Siegfried Henschel) is wel anders dan we tot nu toe hebben gedaan. De jongere mensen, op scholen enzo, die vonden het prachtig. Omdat er gewoon veel te zien is, en veel te beleven valt.*

Pasta B. Katalisator bij het eten van coke bladeren.

Elk onderdeel is dus erg belangrijk. Muziek, film, spel, geluiden, fotografie (dia's). Als je de onderdelen los beziet, dan blijft er natuurlijk niets van over.

Vinyl: Theatermuziek bij theater, zoals filmmuziek bij film? Nee dus, het accent ligt op het collage-idee, waarvan een van de onderdelen muziek is.

Johan: *We beginnen met het maken van een concept. Uiteindelijk moet het een collage worden die overal in elkaar moet vallen.*

Karel: Er is wel een kentering aan het komen, hoewel de tendens die ik verwachtte is uitgebleven. Ik verwachtte dat er meer mensen zich in onze richting zouden gaan bevinden. Puur vanuit eigen ideeën iets beginnen. Binnen de muziek is dat zoiets als: je niet storen in welke akkoordenschema's en in hoeveel maten iets gespeeld behoort te worden.

Johan: *Precies, bij muziek zie je de laatste jaren nogal veel gebeuren. Maar bij theater. . . . Ik zou elke avond naar theater kunnen gaan, maar ik zou niet weten waar ik naar toe moest.*

Pasta B. is een theater-groep die sinds de oprichting, zo'n drie jaar geleden, consequent muziek in hun programma's heeft willen integreren. Samenwerking met 'popgroepen' als Krash on Poland, Suspect en Tox Modell. Integratie als een filosofie.

Karel: De 'live'-muziek moet een fragmentarische vorm aan het geheel kunnen geven. Ik voel een enorme liefde voor de muziek als losstaand geheel - dus niet als geintegreerd deel. Zo'n band is interessant genoeg om als band te laten zien. Het thema van het stuk kan in de nummers verwerkt worden.

Karel: Er is dus wel duidelijk sprake van een begin, een tussenstuk en eind. Een verhaal. Een geheel. Geen losse sketches van ieder een paar minuten.
De acteurs zijn van de P.A. dus ook uitfadebaar, net zoals de muziekinstrumenten, die op sommige momenten overheersen tegenover de stemmen, die dan weer later in kunnen haken op de muziek.
Ik zou zover willen gaan dat de band en de stemmen door middel van vocoders in elkaar over gaan lopen. Stem en geluid gelijktijdig.

De samenwerking tussen muziek en theater is lastig. Overeenkomstig idealisme wordt nogal eens gedwarsboomd door praktische problemen. Zoals de verhouding theater/muziek. Of de taal waarin de nummers worden gezongen. Of de lengte van een theaterseizoen. Voor Pasta's eerste stuk 'Joop de Hoop' werd er gewerkt met Krash on Poland. Het publiek was verrast. De samenwerking was moeilijk. Leden van de groep moesten nog naar school, of gingen uiteindelijk in een andere band spelen. Muziek als 'items', zoals bij de film. Hele korte momenten om bepaalde spelsituaties te benadrukken. Geluid om sfeer en spanning op te bouwen.

Pasta B. Reklame middel.

Johan: *Theater en muziek. Dat zijn twee stromingen. Ik weet niet wie de meest eigenwijze mannetjes zijn. Het werkt moeilijk samen, een theater programma en een band. Als je een programma schrijft wordt het meestal heel wat meer theater dan muziek.*

Karel: Ik kan wel begrijpen dat een groep er huiverig voor is een heel seizoen mee te doen. Je legt je als band behoorlijk vast. Terwijl ik het idee om de muzikanten ook te laten acteren niet zie zitten. Dat is zoiets als Lippizaner paarden in een circus de drankjes uit laten delen.

Johan: *Knullig ja. Omgekeerd geldt trouwens precies hetzelfde. Muzikaal stelt het dan geen moer voor. Het is zo'n krankzinnige rage. Muziektheater.*

Vinyl: Geluidstheater.

Johan en Karel: Kanktheater.

Karel: En energie. De energie staat centraal. Eigenlijk de energie die je nog op straat vindt en die naar mijn idee berust op een soort van sexualiteit. Het 'LustforLife'-principe. Verstand is daarbij van nul en generlei waarde.

THEATER + ENERGIE

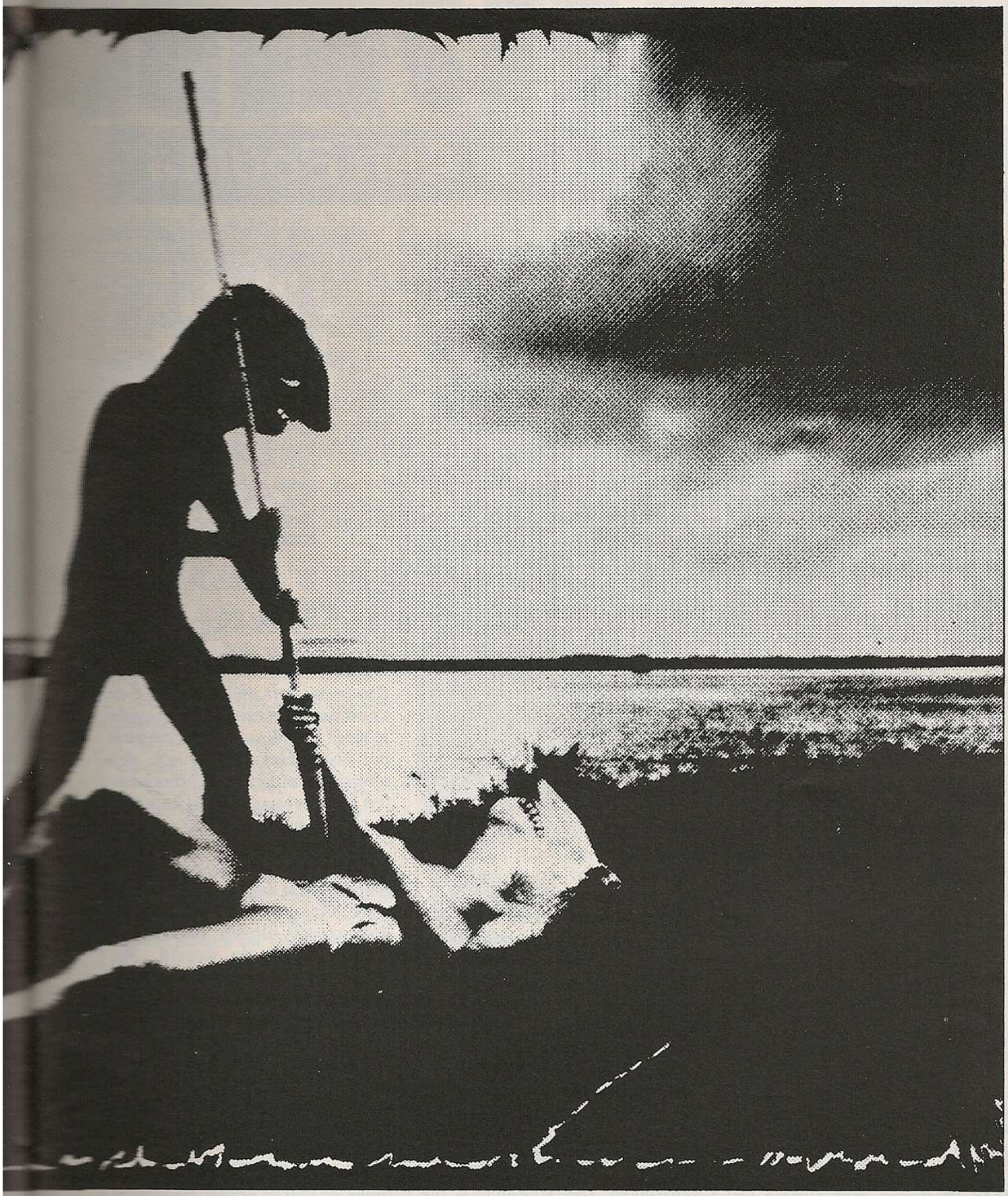

Pasta B. De vijftiger. Impotent. Moet daar toch iets aan doen.

De kritiek op Pasta B. is veelvormig. Van enthousiasme tot diepe verachting. (Er zijn vijf vormen van theater: zeer goed, goed, slecht, zeer slecht en Pasta B.).

Jonan: *Er is vooral veel spelkritiek. Daar word je op beoordeeld. Je maakt een produkt en presenteert dat. En wie doet dat. Ja, die technici - dat vergeten ze - en bijvoorbeeld twee spelers. Je krijgt dan zoiets als: het ziet er wel mooi uit maar. . . . bla, bla, bla. Ze gaan het dan vergelijken met die 'echte' toneelspelers met gebaartjes en spraakjes. Dat willen ze zien.*

Pasta B. heeft het 'Ratten paradijs' uit de vergetelheid gehaald en laat met hedendaagse middelen zien, hoe 'Die Rat wird zum Menschen un Mensch wird zur Ratte' - een combinatie tussen film/dia's en toneel-aktie. Doorzichtscherm. Projectie. Kortegolfzenders in de maskers van de acteurs. Voorbespeelde tapes.

Das Paradies der Ratten (1934) is een stuk waar Pasta B. ongeveer een heel jaar aan heeft gewerkt. De kunstraad beoordeelde het negatief als zou het geen experiment zijn ('Alles is al eens gedaan'). Alle onderdelen apart inderdaad, maar nog nooit als totaliteit. De noodzakelijke subsidie (een vijfde deel van wat was aangevraagd) kwam uiteindelijk toch, maar dan voor een 'eenmalig project'. De productiekosten waren gedekt.

Pasta B., Theaterpubliek is veel geringer in aantal dan ht poppubliek. De subsidie is echt noodzakelijk. Dat er geen popsubsidie is, is totaal belachelijk.

Karel: Zorg voor faciliteiten. Oefenruimten in loodsen, bunkers. Zorg voor demo-studio's. Popmusici hebben de neiging te vercommercialiseren. En dan krijg je dat de beste moet winnen. Alleen de strijd is nogal ongelijk, omdat de mensen hun repertoire niet kunnen verstevigen. Amsterdam geeft alleen subsidie aan gerenommeerde theatergroepen. Voor popmuziek bestaat er zelfs niet eens een pot.

Als er door subsidiëring bijvoorbeeld een soort Amsterdamse School zou ontstaan (een soort Factory, waar allerlei groepen uit vandaan komen), dan moet je eens zien hoe snel die mensen er dan wel bij zijn.

Pasta B. Eigenlijk staat het nergens voor.

Bij die subsidieboys wordt gezegd dat, cultureel gesproken, toneel op een hoger niveau staat dan pop. Dat pop zichzelf bedruipt.

Johan: *Toneel loopt altijd achter muziek aan. Zal het in de toekomst ook blijven doen.*

Karel: Tenzij je mensen hebt die vanuit de muzieksfeer theater gaan maken. Ik heb het gevoel dat we bijvoorbeeld in de punktijd eigenlijk analoog daaraan bezig waren. Alleen, we konden het geen punk noemen, omdat we gewoon niet punk zijn. Het is wel die direktheid van: hier sta ik en daar zitten mensen en dit is wat ik doe.

Geen totaaltheater (. . dat berust op fictie. Als het zou kunnen zijn zou het fantastisch zijn. . . .) Geen muziektheater, maar energie.

Johan Schop, Karel van Kleist, Marius Kaars, Eddie Kagie, Röcky van Haperen, Frits Bogaart, René de Bresser, Richard Mosterd en nog een twintigtaal anderen.

REAKTIES

- foto's en vormgeving zijn over het algemeen goed
- soms iets te gewild
- flexi-discs heb ik nog niet gedraaid, maar het idee is leuk
- inhoudelijk schieten jullie wel eens te kort (besprekingen en interviews zijn nogal eens knullig) maar het is ook moeilijk! ja ja

- INHOUD: goed, al stoor ik me soms aan ~~[illegible]~~ zetfouten en foute informatie (b.v. de bespreking v/d L.P. van de groep Second Layer de bespreker scheen niet te weten dat dit dezelfde groep is als the Sound, terwijl ik dit in een blad als OOR wel kan lezen)
- Foto's: goed
- Vormgeving: goed, hoewel soms de tekst moeilijk te lezen is als die op een "versierde" ondergrond gedrukt is.
- Flexidisc: Heel goed! hoewel beperkt houdbaar.

Wat betreft de prijs van het blad:
Ik vind het blad te duur als je de verhouding prijs/leestijd bekijkt, je hebt het blad in een poep en een scheet uit!
De oplossing is volgens mij geheel of gedeeltelijk goedkoper papier gebruiken
De vormgeving + foto's zijn mooi en vaak orgineel maar ik vind wel dat de foto's + vormgeving vaak teveel ruimte in beslag nemen zodat het meer een kijkblad dan een leesblad is.
(De groepen op de Flexidisks zitten in hetzelfde hoek (muziek) wel allemaal)
Ik werk zelf mee aan een ander blad: Facts/Vrijdgenot (samenwerking van Vrijdspin + Leesgenot)
Ons nieuwe nummer kost 2,50 f en dan heb je 70 blad zijs
Het is te koop op de bekende adressen in de randstad waar fanzines verkocht worden of door 2,50 + 2,10 (porto) aan postzegels te sturen naar
Lee S-GeNOT-[illegible]445
VLAARDINGEN

16. ik zit in 4 HAVO. Ben op't moment erg verkouden. Doe niet aan sport. Teken en lees veel. Ben regelmatig depressief. Ik maak zelf muziek ja. Ik heb 3 of 4 jaar pianoles gehad, ik heb mezelf gitaar, bas en drums leren spelen. Ik kan nauwelijks noten lezen en geloof er ook niet in. Ik speel in een band. Vorig jaar [illegible] waren we nog met z'n vieren en maakten een vrij commerciele new wave. ofzo. 7 keer opgetreden. Nu zijn we met z'n drieën. De muziek is nu anders langzaam, introvert, angstaanjagend met een stevige inslag naar doom. Als we ooit eens DEMO'S maken horen jullie 't wel. De prijs is wel O.K.
De inhoud is goed, gave lay-out, artistieke vormgeving, maar de LP recensies zijn over 't algemeen kut met peren. vaag enzo. Foto's zijn prima. In z'n geheel kunst met een kleine k. De Flexidisc's zijn wisselend sommige vind ik echt klote. [illegible] van [illegible] met 2 [illegible] die [illegible] dat het [illegible] is 1 [illegible] financier een l.p. ofzo. van Mekanik Kommando!

WAH! INS

VINYL tells it all, by Ann Bouma

JE ZOU HAAST zeggen dat niemand tegengwoordig meer iets te klagen kan hebben. Want hoewel de snelle opeenstapeling van trends, revivals en opgeblazen poeha de zintuigen bijkans op tilt dreigt te zetten (mocht er teveel vuil in de oren kleven), iedereen kan in elk geval aan zijn trekken komen.

Ieder half jaar komt er een nieuw brandpunt binnen het gezichtsveld, waar zich 'the next big thing' volop aan het ontwikkelen zou zijn. Voor bands die toevallig ter plekke actief zijn is de kans groot dat ze in de maalstroom mee omhoog worden gestuwd, terecht of onterecht.

Liverpool was een tijdje geleden aan de beurt. Na jarenlang gisten en schiften in de plaatselijke muziekscene hadden zich drie mensen naar voren gewerkt, die op de punk-golven zelfs nog samen 'THE CRUCIAL THREE' vormden: IAN MCCULLOCH (Echo and the Bunnymen), JULIAN COPE (Teardrop Explodes) en PETE WYLIE (WAH!), toen nog WAH! HEAT geheten). Van deze drie groepen zit ECHO nog wel het stevigst in het zadel, de andere twee banen zich een weg met vallen en opstaan.

WAH! kreeg vooral aandacht door de eerste twee krakers van singles 'Better Scream' en '7 minutes to midnight' die, hoewel gesmeed in de conventionele rockstructuur, overtuigden door vitaliteit en enthousiasme.

De dit najaar verschenen single 'Forget the down on us' blijkt niet meer dan een logische opvolger en de elpee 'NAH-POO—THE ART OF BLUFF' is een tamelijk wisselvallig produkt (zie ook Vinyl 6).

WAH! is bekend om haar bezettingswisselingen maar speelt zich tegenwoordig af rond PETE WYLIE (zanger-gitarist): robuust, vooral met zijn rug naar het publiek. Een rocker eigenlijk en dat niet alleen door zijn kuif, maar wel eerlijk in al

KOOOS

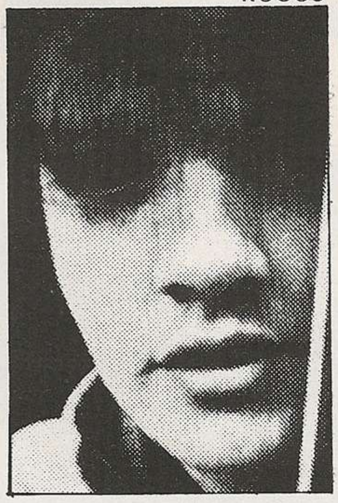

PETE WYLIE

zijn spontane energie. LOAF-A-GO-GO (gitarist): een knorrig gezicht, eigenzinnig, met voortdurend op-zijn-hoede lichtjes in de ogen. Is vooral gericht op de muzikale uiting van WAH! Evenals trouwens bassist CARL WASHINGTON ('Washy'), die samen met WYLIE de kern vormt en als enige blijk geeft over controle te beschikken, maar toch nog niet helemaal zeker.

De nieuwkomers (hoewel, toetsenman HOX zat ook bij de eerste WAH!-versie en speelde mee op 'Better Scream') kijken rond als katten in een vreemd pakhuis. Voor drummer DARRYL DOO ook geen wonder als je weet dat het eerste Nederlandse optreden voor hem de derde keer is dat hij daadwerkelijk op eén podium zit.

Nederland is een prima uitstapje vanuit Liverpool, niet in de laatste plaats door de weelde van drank, dope en dames, hoewel de optredens toch op de eerste plaats blijven.

Laten we eindelijk WYLIE aan het woord, eenmaal begonnen niet meer te stuiten, ook niet door zijn WAH!-maten die er nauwelijks een woord tussenkrijgen.

Soul

Over de bezettingswisselingen in het verleden:

'Ja, we hebben nogal eens gewisseld, maar dat komt omdat we niet mensen willen testen door een soort auditie of zo. Een band moet groeien en soms groei je weer uit elkaar. Maar nu gaat het goed. Het gaat er ook niet alleen om of het goeie muzikanten zijn, het gaat erom of we met hetzelfde gevoel spelen'.

Wat betekent Wah!

'Wah! is zoiets als soul, eh. . . laat me even denken. Wah! staat voor alle positieve dingen, alle opbeurende dingen, de krachtige dingen in de wereld. We weten niet precies wat het betekent, het is heel instinctief, het is iets dat we voelen. Zoals een hele rock 'n roll plaat, je vergeet de woorden, maar je schreeuwt gewoon Waaahhh! Daar gaat het om'.

Voel je je verwant met rock 'n roll.

'Niet rock 'n roll als vorm, maar de spirits ervan, de opwinding die in de lucht hangt en het natuurlijke gevoel. Het is iets intelligents, zonder intellectueel te zijn. Onpretentieus'.

Wat zijn de 7000 namen van Wah!?

'Sommige mensen noemden ons gotisch of psychedelisch of hard-rock zelfs. Maar dat doet er niet toe, het gaat er niet om wat we zijn, maar om wat voor gevoel we overbrengen. Soms doen woorden er helemaal niet toe, daarom is dat nummer instrumentaal.

Ik bedoel eigenlijk dat mensen zich soms zo blindstaren en het zo druk hebben met alles te cate-

TINCT ROCK

geriseren, dat ze geen tijd hebben om de essentie van de muziek te bevatten. The music-scene is full of shit'.

Je zit er anders zelf middenin.

'We zijn geen deel van, eh. . . het hoeft helemaal niet zo te zijn als het nu is, all that phoney crap. Het gaat toch om de spontaniteit? Al die berekende muziek van tegenwoordig, er zijn zoveel groepen die klinken alsof het wiskunde is. Wah! heeft geen deel aan die luie houding, aan de routinematige, rituele muziek. We zijn er om mensen te laten weten dat er nog steeds een deugdelijk alternatief voor is'.

Denk je dat dat ook zo over-

Denk je dat dat ook zo over-

Denk je dat dat ook zo overkomt bij het publiek.

Dat is wel wat we graag zouden willen'.

Maar misschien zien ze Wah! als weer een andere band.

'Ja. Helaas wel. Terwijl we zeggen dat ze zelf moeten nadenken en ophouden lui te zijn. Ik zou ze gewoon zeggen Waahhh!!, dat is alles wat het betekent. Ik zou geen antwoorden hoeven geven want er zijn zoveel dingen die we zelf nog niet weten. Iedereen maakt fouten en die moet je ook kunnen toegeven'.

Gospel

Over de teksten. Wanneer heb je '7 minutes' geschreven.

'In zeven minuten'.

En wanneer was dat?

'In de tijd dat Amerika en Rusland erg dicht bij een confrontatie kwamen en de doemklok opeens drie minuten vooruit sprong (Amerikaans atoomgeleerden houden sinds 1947 op de omslag van een wetenschappelijk tijdschrift de spanning in de wereld bij op de zogeheten 'doomsday-clock' -AB). Het was bedoeld als een anti-atoom song maar het werd uiteindelijk meer persoonlijk: het moment dat je helemaal instort of er gebeurt iets waardoor je over je toeren raakt, nergens meer de zin van in ziet. Just the moment when you crack'.

Maar eigenlijk was het dus een politieke song.

'Door de meeste nummers loopt wel een politieke draad, hoewel ik niet in partijpolitiek geinteresseerd ben. Ik ben er tegen je waar dan ook bij aan te sluiten'.

Washy, wat vind jij van politiek?

'Ik hou me er niet mee bezig, je ziet toch dat het altijd het recht van de sterkste is, het gaat om de macht. Dat hoeft voor mij niet'.

Denk je dan dat muziek daar niets mee te maken heeft.

Pete weer: 'Waarschijnlijk wel, maar het gaat ons om het gevoel, de inspiratie. Muziek inspireert mensen om iets te doen. . . ik hoop dat Wah! dat effect ook heeft. Ik bedoel niet dat ze dan ook maar muziek moeten gaan maken. Je moet gewoon zoeken wat bij je past, schrijven of schilderen of houthakken, weet ik veel. Sommigen zouden gewoon ophouden met de dingen die ze niet graag doen en beginnen te vechten voor dingen die ze wel graag willen'.

Dat kan allemaal best, maar ben je nooit bang dat fans dat als leefregel gaan zien.

'Nou ja, vooral omdat er zoveel shit is, echt stomme dingen. Ik zie groepen en de fans slikken ieder woord, als een soort gospel. Ze zijn het overal mee eens. Denken misschien niet eens na over de gevolgen van hun doen en laten. Ik weet wel, dat is een contradictie voor ons: we zeggen dat ze aan de ene kant meer zelf moeten nadenken en aan de andere kant dat ze de dingen die gezegd worden niet zo serieus moeten nemen, dat ze hun eigen instinct meer moeten vertrouwen'.

Darryl, wat denk jij daarvan.

'Niks. Ik ben drummer en denk verder nergens over na, hoor. Ik hou ervan om te spelen, dat is alles. O ja, en reizen en meisjes. . . .'

Pete: 'Ja, ik moet hem nog het een en ander leren'.

Hilariteit.

Maar Pete moet er nog iets over kwijt. 'Een ding dat me in de war maakt is dat dingen die we zeggen misschien een bepaald effect hebben op mensen en dan over drie jaar realiseer ik me dat ik het echt helemaal mis had en die mensen hebben niet in de gaten dat het fout is. Dat is best eng, maar ik kan nu niet anders. Ik hou niet van gebrek aan toewijding, mensen moeten een kant kiezen. Net als Wah!, je bent er voor of niet'.

Bluf

Pete vindt het moeilijk om nu over hun elpee te praten, omdat ze er nog zo dicht opzitten. Over de titel **(misschien een parodie op Poona dacht ik, maar dat was fout)** wil hij wel wat zeggen.

'Zoals Wah! staat voor al het positieve, zo staat Nah voor al het negatieve, het bij de pakken neerzitten. Poo betekent niks. Ja, babystront. Ik heb het uit een onzin-gedicht'.

Loaf opeens: 'Nu we pas de elpee uit hebben praten we meer over de muziek, hoe dingen beter kunnen en wat er fout gaat bij optredens, om de dingen steeds hechter te maken'.

Pete weer: 'Mensen kunnen over drie jaar misschien pas zeggen of het een goede elpee is of niet. Natuurlijk is er ook een onmiddellijke reactie op, maar dat is anders. Net als de eerste elpee van Velvet Underground, die verkocht helemaal niet en werd pas na jaren gewaardeerd. Nu zeggen ze dat het een van de beste bands is die ooit heeft bestaan'.

Denk je dan zelf dat jullie elpee historische waarde heeft.

'Ja, daarom heet ons label ook Eternal, want dat zal de muziek ook zijn'.

Driekwart jaar geleden las ik ergens dat jullie ook andere dingen willen doen, radio, een tijdschrift.

'Waarom niet, ik zie niet in waarom muziek het enige zou moeten zijn. Ik heb dingen gelezen die me net zoveel deden als muziek. Soms lees ik nog liever en heb er meer aan dan uitgaan en met mensen praten'.

Ben je er al mee bezig.

'Ik heb veel dingen die erin kunnen. Er is een gozer in Liverpool, Gaelic Dubwise (pseudoniem voor Pete Wylie), die schrijft er ook voor. En radio willen we doen omdat dat medium in Engeland zo beperkt is'.

En hoever ben je daarmee, is er al een programma.

'Het probleem is dat we geen tijd hebben, we zijn steeds met de band bezig maar als we terug zijn in Liverpool. . . .

Dus in het najaar?

'Nou, het zal toch wel volgend jaar worden'.

Zeg, je hebt met Ian van de Bunnymen gewerkt en met Julian Cope van The Teardrop Explodes.

Da's lang geleden. We zien elkaar nog wel es, zijn vriendelijk tegen elkaar'.

Zijn er muzikaal verschillen, overeenkomsten.

'Nee, alleen maar verschillen, and that I don't like. . . thèm. Een half jaar geleden praatten we niet met elkaar, maar nu gaat het wel weer. Alleen, als je met elkaar praat weet je pas weer waarom je elkaar niet mag'.

ClashWah

Hangt er voor Wah! nog een koersverandering in de lucht?

'Ja'. (Stilte).

Nou?

'Secrets. Ik praat toch al teveel. Maar waarschijnlijk veranderen we nogal radicaal'.

Ik hoorde dat jullie met The Clash naar Parijs gaan.

'Yeeeaaahhh!!!!'. Pete gilt iedereen doof, maar ja, Mick Jones heeft destijds Clash-fan Wylie een gitaar in handen gedrukt met het motto zelf maar te gaan spelen.

'We're quite excited'.

Net zoiets als een jongensdroom die in vervulling gaat?

'Drie jaar geleden zou dit het paradijs zijn geweest, maar nu. We vinden het ook fijn om mee te gaan omdat we dan misschien The Clash kunnen laten zien waar zij verdwaald zijn. Zoals ze eersten waren, Waahh, dat effect hadden ze tenminste op mij, but now they're rubbish. Gewoon een goede band, zoals er miljoenen goede bands zijn'.

Ik weet genoeg van Wah! maar Pete moet nog wat zeggen. 'Weet je, de enige manier waarop je een band kunt beoordelen is dat je je voorstelt zelf het publiek te zijn en dat Wah! je favoriete band zou zijn en hoe die dan zou moeten klinken. Is het niet zo? Is het niet zo?' vragend aan de anderen. Yeap, yeap, klinkt het geruststellend.

FRED FRITH

IT'S ME WHO'S DOING IT

✱ ALS INSTRUMENTALIST ✱ opvallend vooral door zijn onorthodoxe , inventieve benadering van gitaarspelen.

Als componist door de manier waarop hij invloeden en structuren uit het hele tot de dag van vandaag bekende muziekspectrum weet te verwerken.

Luister naar de ingenieuze, bizarre dansmuziek op de Ralph-platen 'Gravity' en 'Speechless'. Luister naar de schitterende songs op Art Bears platen.

Fred Frith, afkomstig uit de Engelse formatie Henry Cow en sindsdien, met als nieuwe thuisbasis New York, in diverse solo-, duo- en groepsprojecten verwikkeld.

Fred: 'Het is, geloof ik, heel belangrijk voor me geweest dat ik, door naar de States te verhuizen, een andere kijk heb gekregen op Europa. Hoewel ik, eerlijk gezegd, leven in New York niet zo gemakkelijk vind. Ik voel me er nog steeds niet echt thuis, af en toe mis ik het werken met de mensen waarmee ik hier werkte. Ik hoor van alles over wat zij nou hier doen en zou graag van de partij zijn.

Aan de andere kant doe ik in de Verenigde Staten veel dingen waar ik erg gelukkig mee ben. De eerste mogelijkheid die ik er kreeg en die me behoorlijk heeft veranderd was de mogelijkheid om solo-concerten te doen, iets wat me genoeg opleverde om van te kunnen leven. Toen Henry Cow ophield te bestaan had ik geen rooie cent. Daar moest ik iets op bedenken. In Amerika bleek het toen mogelijk om op te treden. Belangrijker nog dan het geld was, dat het me veel vertrouwen gaf in mijn eigen capaciteiten; een zelfvertrouwen dat ik daarvoor niet had. Ik had meer dan tien jaar veilig in een band gezeten. Als ervaring waardevol, maar ik twijfelde sterk of ik wel in staat zou zijn op eigen benen te staan'.

Toch was je daarvoor al met je 'Guitarsolos'-project begonnen. .

Fred: 'Ja, inderdaad. De eerste was in '74, lang voordat ik Henry Cow ophield. Ik deed dat toen omdat ik een bepaalde stimulans nodig had om met muziek maken door te gaan. In diezelfde periode 'ontdekte' ik een groot aantal andere gitaristen die op allerlei verschillende manieren experimenteel bezig waren en daarom leek het me een goed idee van 'Guitarsolos' een serie te maken.

Ik hoopte Virgin over te kunnen halen om ook andere gitaristen in staat te stellen platen te maken; gitaristen die anders waarschijnlijk nooit door het soort mensen dat naar platen van Henry Cow luisterde gehoord zouden worden. Na de tweede 'Guitarsolos', waarop ook stukken van Derek Bailey, Gerrit Fitzgerald en Hans Reichel stonden, hield Virgin het echter voor gezien. De derde heb ik toen zelf uitgebracht. Na de tweede plaat kreeg ik een boel cassettes van gitaristen en daarvan heb ik het meeste voor Guitarsolos 3 gebruikt. Dat was de laatste.

De serie heeft zijn nut gehad. Mensen hebben tegenwoordig sowieso andere verwachtingen van muziek. Daarbij komt dat het zelf uitbrengen me een hoop ellende heeft bezorgd. Ik brak me constant het hoofd over wat de andere muzikanten wel zouden denken van de dingen die ik deed. Ik kreeg veel negatieve respons op die plaat, zowel van musici als van critici. De critici vonden het veel te pretentieus en de muzikanten verdachten me ervan dat ik ten koste van hen een boel geld verdiende'.

-'Getting A Head'-

Een belangrijk deel van Freds activiteiten op dit moment vormt zijn werk met Bob Ostertag, duo-improvisaties waarbij Bob een uitgebreide synthesizer-zonder-toetsenbord en diverse andere electronica gebruikt. Het plan voor een optreden in het Londonse ICA moet echter op het laatste moment drastisch herzien worden omdat Bobs synthesizer het bijltje erbij neerlegt. Bob werkt die avond met diverse cassette-tapes, Fred met een zelfgebouwd, liggend snareninstrument dat hij met handen, strijkstok, zaag, stokken, borstels, blikken doosjes, een stuk rubber, stofdoek, radio bespeeld. Geassisteerd door zanger Phil Minton verzorgen zij een tweetal bijzondere klankimprovisaties, geïnspireerd en intens.

Fred: 'Wat geïmproviseerde muziek betreft vind je op de 'Guitarsoloserie, behalve uiteraard op de eerste, weinig werk van mezelf. Mijn benadering is sinds ik in de States ben ook behoorlijk veranderd. Platen die ik daar gemaakt heb met improvisatiemuziek zijn een plaat met Henry Kaiser en 'Getting A Head', waarop ik gitaar speel en Bob een tapeloop-systeem hanteert'.

Hetzelfde systeem dat Robert Fripp voor zijn 'tronics' gebruikt?

Fred: 'Zoiets, maar Fripps systeem is in feite heel simpel en statisch. Hij speelt en krijgt een repeat, een soort veredelde echokamer, terwijl bij dit systeem. . .'

Bob: 'Het belangrijkste uitgangspunt was een tape-systeem creeëren met zoveel variabelen en beslissingsmogelijkheden dat het geluid en de hele structuur van de improvisatie drastisch beinvloed kunnen worden. Degene die de recorders bedient is musicus in dezelfde zin als degene die het instrument bespeelt. Technologie wordt gebruikt niet enkel om nieuwe geluiden te produceren, maar om een muzikale samenhang te creeëren die zonder die technologie niet kan bestaan.

Ik werk met drie recorders en één tape. Ik maak dan een echoloop voor het ene stereokanaal tussen recorder één en twee, voor het andere kanaal tussen recorder twee en drie. De middelste recorder heeft een snelheidsregeling die zodanig aangepast is dat de snel-

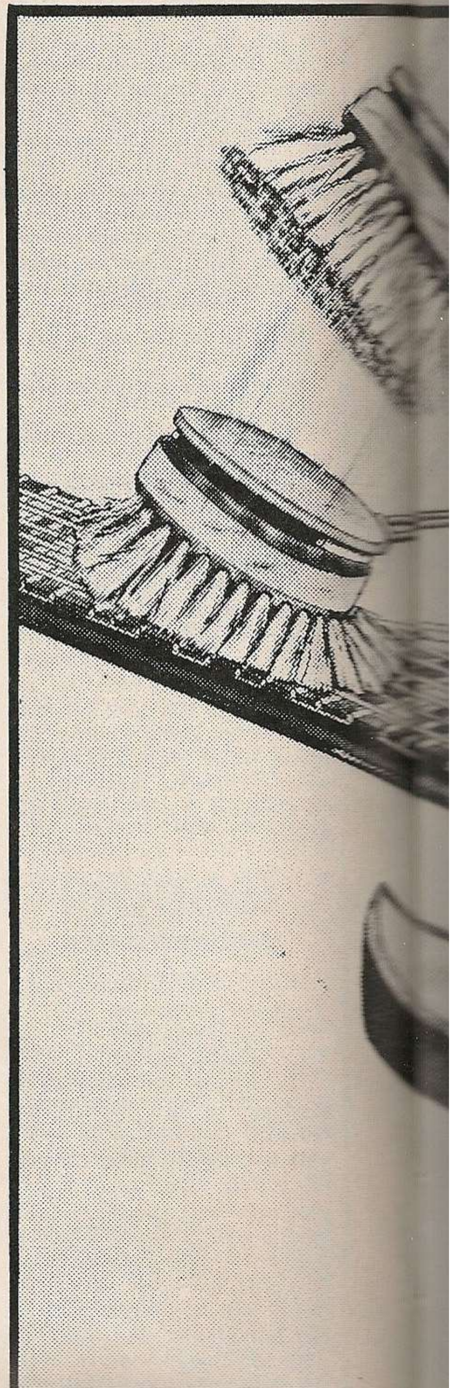

heid gevariëerd kan worden tot de dubbele of halve snelheid. Als ik de snelheid van de middelste recorder verhoog, wordt de frequentie van het geluid in de eerste loop hoger; de frequentie in de tweede loop lager. Om de band strak te houden als de snelheid verandert gebruik ik twee ballonnen die met helium gevuld zijn en waaraan ringen bevestigd zijn waar de tape door loopt.

Het is een heel labiel systeem, dat alleen werkt als je recorders hebt die goed op elkaar afgesteld zijn. Niet iets om mee op reis te nemen. Maar als het werkt zijn de mogelijkheden fantastisch. Het aantal variabelen is ontzettend groot, ook omdat Fred met verschillende elementen op verschillende plaatsen op zijn gitaar werkt waaruit ik met een mengpaneel kan kiezen'.

Fred: 'Wat weer voor mij betekent, dat ik op een totaal andere manier moet spelen, omdat wat ik hoor vaak voor mij weing te maken lijkt te hebben met wat ik op de gitaar deed. Ik moet de manier waarop het geluid verandert heel precies in de gaten houden om niet het contact te verliezen. Wat in praktijk betekent dat ik minder speel'.

Verband

Zou je een verband aan kunnen geven tussen je geïmproviseerde werk en de muziek die op je Ralph-platen te horen is?

Fred: 'De dingen die ik voor Ralph gedaan heb zijn min of meer een voortzetting van werken met structuren zoals ik dat ook binnen Henry Cow deed. Muziek die voor het grootste deel van te voren uitgeschreven is. En een verband met het improvisatie-werk. . . it's me who's doing it. . . dat is denk ik niet eens zo'n gek antwoord.

Ik word vaak behandeld alsof ik twee verschillende personen ben. Mensen willen vaak die twee soorten muziek niet in een bepaald verband zien en ze splitsen me dan maar op in twee delen waar ze afzonderlijk over kunnen praten. Ze zeggen Frith doet dit en ook dat, zonder de verschillende aspecten naar elkaar toe te trekken. Maar logischerwijs heeft alles dat ik verkies te doen op zichzelf een bepaalde samenhang. Alle verschillende dingen hebben met elkaar te maken omdat ze van mij uitgaan.

In muzikaal opzicht zijn er nog veel meer ingewikkelde samenhangen die te maken hebben met de verschillende manieren waarop ik reageer op de muziek waar ik naar luister. Als je bijvoorbeeld naar 'Gravity' kijkt, zie je dat binnen de muziek veel referenties aan dansmuziek van verschillende culturen opduiken. Veel van dezelfde dingen, waar ik misschien van tevoren naar geluisterd heb en die de informatie leveren voor de muziek op 'Gravity', vormen ook de uitgangspunten voor mijn manier van spelen tijdens improvisatie. Maar omdat dat een totaal ander medium is, is de manier waarop die basisinformatie wordt verwerkt heel verschillend. Ik denk dat je wel kan stellen dat in al mijn activiteiten dezelfde muzikale uitgangspunten naar voren komen, alleen manifesteren ze zich in verschillende vormen'.

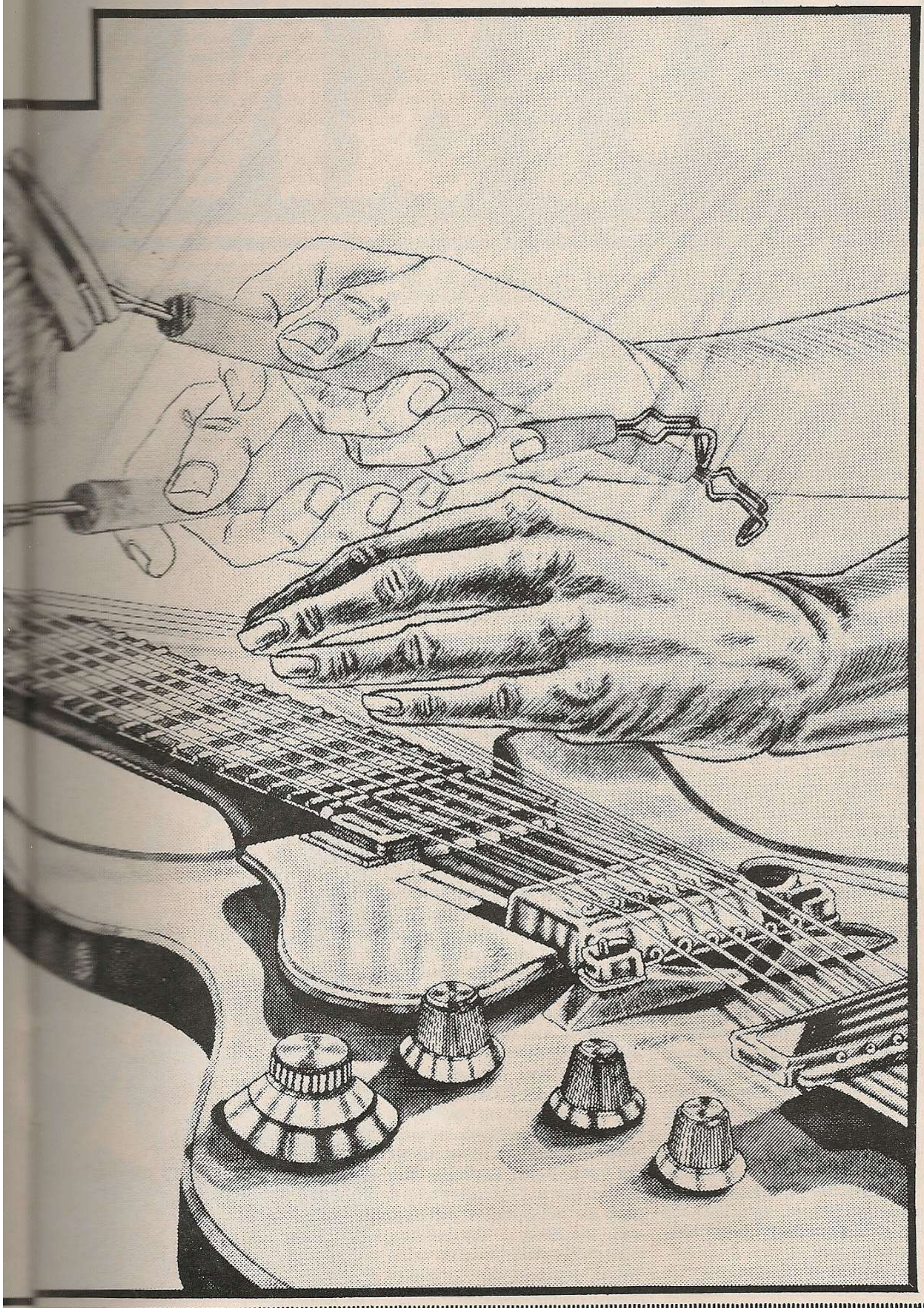

Powerrock

Gezamenlijk hebben Fred en Bob een eigen label opgezet, Rift Records. 'Getting A Head' verscheen op Rift, en een solo-elpee van Bob staat op het programma, maar verder is het de bedoeling dat Rift zich meer op het werk van anderen gaat concentreren.

Bob: 'We willen muziek naar de Verenigde Staten brengen die daar nauwelijks wordt gehoord. En dan niet enkel uit Europa, maar uit Zuid-Amerika bijvoorbeeld. Geen rock, maar voornamelijk ethnische muziek en politieke songs'.

Fred: 'We willen nog een ander project uitvoeren, een plaat die gaat heten 'I hate America', . . .of misschien 'America the Beautiful'. De titel is geïnspireerd door de single van The Work en het moet een compilatie worden met bijdragen van verschillende mensen rond dit thema, inclusief het

stuk van The Work. Jammer genoeg is de respons van mensen die we hebben gevraagd tot nu toe gering geweest. Misschien zijn ze bang dat ze geen visum krijgen als ze de States willen bezoeken'.

Kun je iets vertellen over je eigen-muziek-projecten voor de komende tijd?

Fred: 'Massacre is een project waar ik veel tijd in zal steken. Al tijdens de Henry Cow-periode had ik plannen om iets met een simpele, eenvoudige vorm te doen en in de States is dat er van gekomen. Het is een 'powerrock'-trio, gitaar, bas en drums. We hebben veel concerten gedaan in en rond New York en binnenkort komt er een plaat met voornamelijk live-opnamen. Massacre speelt geïmproviseerde rock-muziek, dat in tegenstelling tot improvisatie, als je begrijpt wat ik bedoel.

Ik hoorde geruchten dat Art Bears misschien een serie optredens gaat doen. Art Bears is een heel apart fenomeen. Ik ben er nooit zeker van of we nou als groep bestaan of niet. In 1979 hebben we een tournee gedaan, optredens in Praag en in Italië en we hadden in feite besloten om het daarna nooit meer te doen. Maar dat schijnt nou weer wel te gebeuren.

Hetzelfde geldt voor platen maken. We weten nooit of we nou wel of niet een nieuwe plaat gaan maken. Samenwerken met Chris en Dagmar gaat echter zo goed, dat het stom zou zijn om dat niet uit te buiten. De Art Bears platen worden ook steeds beter en zo lang dat doorgaat denk ik dat er meer komen. Hoewel opnemen van 'The World as it is Today' een van de meest pijnlijke ervaringen was die ik ooit gehad heb, om verschillende redenen. Het lijkt wel alsof, wanneer dingen extreem slecht gaan, het uiteindelijke resultaat een bepaalde bijzondere duidelijkheid krijgt. Een zelfde soort ervaring had ik bij het opnemen van 'Unrest', wat ik de beste Henry Cow plaat vind.

En verder. . . ik kan nog drie platen voor Ralph doen, maar ik heb geen exclusief contract met Ralph en geen tijdslimiet. Eigenlijk hoef ik niets te doen. Ik heb in ieder geval geen haast. Ik wil heel langzaam gaan werken. Het voorschot dat ik van Ralph gekregen heb, heb ik gebruikt om een recorder te kopen en ik ben van plan om thuis een elpee op te nemen. Daar wil ik over een paar maanden mee beginnen en voor het af is, . . . misschien een jaar. Ik heb geen haast. Eigenlijk vind ik dat ik al veel te veel platen heb gemaakt. Ik wil graag een tijdje stoppen'.

Harold Schellinckx

Adres Rift Records:
513, East 13th Street, No. 24,
New York City, NY 10009, USA.

NAUSEA WIJ&NU

NAUSEA is één van de vele Brusselse groepen die nieuw klinkende muziek maken. Giorgio, Jean-Francois, Paolo en Johnny zijn minder dan twintig jaar oud. Vorig jaar trokken ze enorm de aandacht door gelijktijdig een single uit te brengen (Vocal Expression/Killing Time) en mee te werken aan de compilatie van Belgische groepen die door het tijdschrift Riff werd gerealiseerd. Hun nummer **No Conversation** werd in de pers als erg belovend beschouwd. Met reden, want het weinige vinylwerk van Nausea toont op een overduidelijke manier de kracht van hun muziek aan, die zetelt in de opmerkelijke combinatie van romantische gevoeligheid en bijtend observatievermogen.

Door Jan Landuyt

Even een lijstje van wat jullie reeds gepresteerd hebben: een ereplaatsje tussen tamelijk bekende Belgische groepen op de Riff-elpee, een single die, althans op de alternatieve radiozenders, werd dolgedraaid, en optimistische reacties van pers en publiek. Sinds april 1980 is het echter angstaanjagend stil rond Nausea. Een verklaring?

N: Er zijn allerhande redenen, maar de belangrijkste is toch dat we nog allemaal studeren, en het is dan ook logisch dat we nogal eens afgeremd worden door examens en andere perikelen. We gaan meewerken aan een cassette van *Sandwich* die ook in Engeland zal verspreid worden; we dragen ook enkele nummers bij op een Italiaanse cassette.
Op een derde cassette, van *FM Bruxel*, gaan vier stukken van ons komen. Bovendien hebben we een tweede single opgenomen met *Alain Pierre* (de man die onlangs de elpee van Joseph K heeft geproduced). Het oorspronkelijke idee was een maxi uit te brengen, maar dat zou teveel tijd gevergd hebben, en daarover beschikken we niet.

Zullen de twee singles erg verschillen?

N: Nou, het belangrijkste nieuwe element is dat we echte drums gaan gebruiken in plaats van alleen maar een ritmebox. Op één kant tenminste, de andere wordt meer electronisch. Zo heb je twee facetten van Nausea: levendig en mechanisch.

Veel concerten hebben jullie ook niet gegeven.

N: Ja, dat is zo. We zijn daar eigenlijk een beetje bang voor. Tot nu toe is het nog geen enkel van onze concerten echt geslaagd. Tijdens *The First Belgian Rhythm Box Contest* bijvoorbeeld liepen de ritmepatronen van onze box helemaal niet gelijk met wat wij uit onze instrumenten haalden. We hadden wegens de slechte klankinstallatie geen feed-back, en een ritmebox heeft natuurlijk geen oren, die draaft maar door. *Vocal Expression* en *Killing Time* zijn in onze ogen erg intimistische nummers, en op het podium spelen we het gewoon niet klaar die sfeer weer te geven. Nu *Johnny* erbij is gaan we het opnieuw proberen, want die lééft en kan rekening houden met de ritmische en melodische patronen die de andere groepsleden produceren.

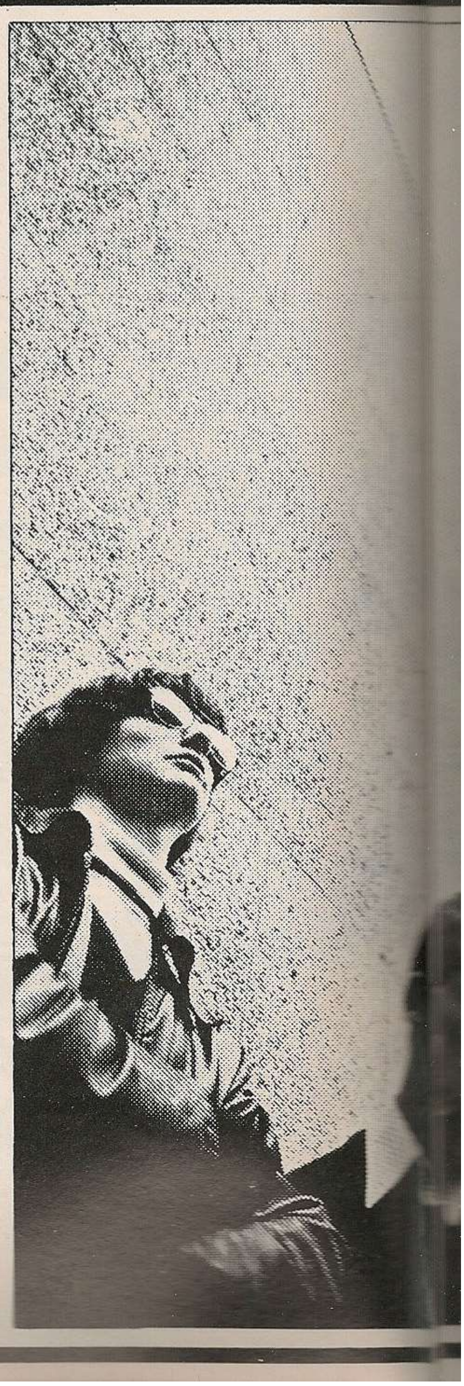

Imago

Op de Riff-verzamelelpee staat Nausea temidden van jonge Belgen die eerder traditionele muziek maken, met een uit de new wave geërfde beat natuurlijk. Anderszijds kwam de eerste single uit op Sandwich, dat een tamelijk experimenteel imago heeft en vooral electronische groepen promoveert. Het publiek heeft op die manier geen duidelijke kijk op de groep, hier en daar kreeg Nausea zelfs de term cold-wave opgeplakt, wat een schromelijke vergissing is.

N: Het is in elk geval niet zo dat we zelf bewust gekozen hebben voor een plaats tussen die andere groepen van de *Riff*-elpee. Van gelijkenissen of referenties is er geen sprake. Ook niet met de *Sandwich*-groepen trouwens. Wat niet wil zeggen dat het publiek niet met zulke categorieën werkt: elke groep wordt nogal snel in een bepaald hokje geplaatst.

Zijn jullie geschokt als men Nausea een experimentele groep noemt?

N: Inderdaad: al wat experimenteel is lijkt nergens op. Experiment wil zeggen reflectie, bewuste vorming, intellectueel gekanaliseerde expressie. Onze nummers zijn bijna allemaal gemaakt op één kwartiertje tijd, zeer impulsief, zeer spontaan. We zoeken niets, het komt gewoon. We willen niet in een bepaalde stijl werken, en als men je dan het etiket cold-wave opplakt doet dat pijn. Zoiets is restrictief. Onze muziek is rijker dan dat, want ze is persoonlijk. Alle clichés die men tot nu toe op Nausea geplakt heeft zullen trouwens bij het uitkomen van de volgende single verdwijnen, want die is totaal anders.

foto: VINCENT KRUIJT

Expressie

In de persmap van Nausea staan enkele interessante bedenkingen omtrent muziek als expressievorm. Zo beweert de groep onder andere: 'Alles wat we te zeggen hebben zit in onze muziek vervat'.

- Bezit muziek dan zo'n expressieve kracht?

N: Toen we dat neerschreven bedoelden we vooral dat het onnodig is tijdens een concert je nummers aan te kondigen en er commentaar bij te leveren. Dan zeg je tweemaal hetzelfde, want de muziek zou voor zichzelf moeten spreken. Trouwens waarom zou je de betekenis van elk nummer duidelijk moeten maken? Het publiek moet kunnen reageren zoals het wil.

Elke interpretatie van onze muziek is even waardevol, hoe verschillend die ook is van onze eigen bedoeling. Wij bezorgen een prikkel, en het publiek reageert.

Het publiek is ook kunstenaar, luisteren is creëren. Als de reakties van het publiek op Nausea sterk uiteenlopen, betekent dat alleen maar dat onze muziek rijke mogelijkheden biedt. Je kan het weer vergelijken met wat Burroughs doet: zijn tekst is totaal chaotisch, onduidelijk, niet verhalend en niet beschrijvend. Zijn enige doel is het opwekken van indrukken, en een boek van Burroughs lees je dan ook niet zomaar, je belééft het. Wij maken muziek met dezelfde bedoeling.

- Jullie beweren volledig impulsief, passioneel en ongecontroleerd muziek te maken. In welke mate kan je het muzikale referentiekader opzij zetten om iets totaal nieuws te maken?

N: Het is natuurlijk zo dat er bepaalde grenzen zijn aan het muzikale uitdrukkingsvermogen. Muziek is taal en heeft zoals elke taal een grammatica. Als je daar te radicaal buitentreedt maak je geen muziek meer maar geluid. Muziek is organisatie, cultuur; geluid is chaos, natuur. Elke kunstvorm is het ordenen van door de natuur gegeven elementen, en dat ordeningsproces verloopt volgens bepaalde regels. Met dat ongecontroleerde bedoelen we dat we niet stilstaan bij wat we doen. Onze muziek borrelt automatisch op, maar het eindresultaat past dan wel in het muzikale idioom. Gelukkig maar. Nausea is eigenlijk een zeer acceptabele groep, onze muziek is niet in die mate origineel dat ze schokkerend werkt. Er is hooguit een verwonderingseffect. Dat is ideaal: de gulden middenweg tussen gegevenheid en nieuwe vondsten.

De sociokritiek van Lucien Goldmann en anderen heeft voldoende bewezen dat literatuur steeds een weerspiegeling is van de periode en de cultuur waarin ze gemaakt wordt. Voor muziek is dat net zo. Geen enkele kunstvorm is onafhankelijk van sociale en politieke context.

N: Volledig akkoord, maar met een kleine nuance: het is niet zo dat onze muziek een weerspiegeling is van de maatschappij als objectief gegeven, maar wel van de maatschappij als subjectieve ervaring. Binnen vijftig jaar zal men in onze muziek niet gaan zoeken naar gegevens over de stad *Brussel,* maar wel over het leven van de Nausealeden in die stad.

Cultuur

Onze muziek is een beeld van de realiteit, gefilterd door onze persoonlijke ervaring ervan. Vooral als je in de grootstad woont kan je er niet onderuit in je muziek weer te geven wat je om je heen ziet gebeuren. Je maakt een relaas, en eventueel oefen je zo een invloed uit op het publiek. Een tekst als die van No Conversation kan het publiek aan het denken zetten. Muziek is niet alleen amusement; je legt er enorm veel van jezelf in, en als het geestesverruimend werkt bij de fans, dan geeft dat een dubbele voldoening.

Het is natuurlijk niet zo dat Nausea de wereld gaat veranderen. Nausea is één fragment van een hele grote puzzle; als het publiek hier en daar een stukje neemt, en die bij mekaar past, dan krijgt het een totaler beeld van de wereld. Van dat beeld vormt Nausea één klein element. Het zou pretentieus zijn àlles te willen tonen, een universele waarheid te verkondigen.

Het persdossier is volledig opgebouwd rond het thema drugs, met de nodige ironie natuurlijk. Zo zijn platen barbituraten en concerten slaapmiddelen. Op het einde van de map staat een lijstje afgedrukt met de psychologische factoren die druggebruik verklaren. Ze blijken ook op muziek van toepassing te zijn

- In welke mate is muziek maken een poging de levensstijl van bepaalde idolen te imiteren?

N: Onbewust zal die factor wel aanwezig zijn, maar het komt zeker niet op de eerste plaats. Wij hebben niet voor muziek gekozen omdat er een keihard imago rond verweven is, maar gewoon omdat we iets te zeggen hebben, en muziek is het meest directe uitdrukkingsmiddel. Alhoewel een tekst schrijven ook fantastisch kan zijn.

- Is muzikant zijn ook geen ideale manier om te breken met bepaalde milieus, bepaalde normen, een bepaalde opvoeding?

N: Je bedoelt natuurlijk dat wij met onze muziek de oudere generatie trachten te ontredderen, maar dat is helemaal niet zo. Het is geen kwestie van generaties of van een kloof tussen klassieke en populaire muziek. We luisteren naar de meest uiteenlopende dingen, en als onze ouders fantastisch zouden vinden wat we doen, zou dat ons 'niet teleurstellen. Het is alleen moeilijk voorstelbaar.

Wat wel aanwezig is, is de wil zich af te scheiden van de norm, van de doorsnee, van de massa. Het individu is ontzettend belangrijk, en jezelf zijn zonder te leven zoals iedereen is de enige garantie voor een bestaan met enige waarde. Als je regels en wetten blindelings navolgt word je een fossiel.

Identiteit en verandering zijn voor ons ontzettend belangrijke begrippen. Daarom is Nausea gelijk aan *WIJ & NU*, met een even grote nadruk op beide elementen. We zijn vier unieke individuen, en we willen niet verdwijnen in de anonimiteit. We ontdekken steeds nieuwe dingen over onszelf, en morgen zijn onze ideeën dus misschien totaal anders. Vanaf het ogenblik waarop je denkt dat je alles weet en dat je alles gevonden hebt, heeft je leven geen zin meer.

-Zijn jullie niet bang totaal los te groeien van de maatschappij, en ingekapseld te worden in het wereldje van de muziek?

N: Helemaal niet. We zijn echte stadsmensen, en we houden enorm veel van dat stedelijk milieu. Op het platteland leven met een hond en een pijp zou een echte verstikschrikking voor ons zijn. Door muziek te maken, en uitdrukking te geven aan wat we in *Brussel* voelen, zijn we nog meer met ons milieu verbonden. Het is zo dat expressie het bewustzijn verscherpt. Algemeen wordt aangenomen dat je eerst iets moet aanvoelen vooraleer je het kan uitdrukken, maar het is eerder andersom. Iets dat je niet in taal kan zetten kan je ook niet echt kennen en aanvoelen. Daarom is taal zo belangrijk. Daarom is Nausea zo bijzonder. Omdat we iets duidelijk maken aan onszelf én aan de anderen.

MARX HEEFT ZIJN SYSTEMEN UIT AFRIKA GESTOLEN

SAFI ALLA

ER WORDT NAGEPRAAT NA HET EIGENLIJKE INTERVIEW. SAFI VRAAGT ME OF IK ZOU GELOVEN DAT DE ROMEINEN EENS DE SLAVEN WAREN VAN DE AFRIKANEN. IK MOET STOMPZINNIGST GEKEKEN HEBBEN EN ONTKENNEND GEANTWOORD.

door GEART de WIJERT

PAS ONDERWEG NAAR HUIS KOMT HET BIJ ME OP DAT IK AAN MIJN ONDERWIJZERS NIMMER BEWIJS VOOR HUN UITSPRAKEN VROEG. EN DAT IK DAARENTEGEN DAARSTRAKS DE ONTKRACHTING VAN DE SCHOOL-GESCHIEDENISLESSEN VERWIERP. OP ZIJN MINST HAD IK BEIDE VISIES VREEDZAAM MET ELKAAR KUNNEN LATEN CO-EXISTEREN.

SAFI ALLAH ABDULAH

33 levensjaren. Studeerde, onder andere politieke geschiedenis. Maakt muziek. Maakt reggae. Zingt, componeert, en arrangeert in een compleet eigen stijl. Zijn single *Africa is burning* (Jungle Jam '81), is sterk op diverse Afrikaanse en negroïde ritmen gebaseerd. De tekst van deze opname getuigt van meer visie dan ik in mijn loopbaan als reggae-liefhebber, bij alle anderen gehoord heb: de woorden geven blijk van een compromisloze politieke stellingname. In onze neo-biedermeiertijd is zulks heel prijzenswaardig. Tel daarbij de openbarende muziek (ga de plaat beluisteren en je zult moeten toegeven dat ik niet overdrijf), en je hebt redenen genoeg voor het volgende interview.

We waren aanwezig bij een lezing van James Baldwin, een paar maanden geleden. Hij deelt de mensheid in in twee soorten: zwart en wit. Hij zei dat niet alle zwarten zwart zijn en niet alle witten blank. Dat veel Afrikaanse landen geregeerd worden door zwarten die eigenlijk wit zijn.

De neo-colonialisten. Ongeveer 20 jaar geleden sprak Nkumi over hen. Volgens hem was het toen het laatste jar voor de Westerse mogendheden. Zij hebben zijn oordeel niet willen aanvaarden. Zij zetten hun brute geweld voort. Zij laten mensen een voortdurend schizofreen leven leiden. Permanent skizzo. De bom gaat vandaag vallen. Het is het einde van de dag. Misschien zal het bijtend zuur regenen. Ga naar buiten. Dàt is wat ze willen'.

Safi praat razendsnel en ik heb moeite om hem, met pen en papier bij te houden. Als ik er een opmerking over maak, krijg ik een innemende grinnik als antwoord. Dat doet hij vaak: innemend grinneken.

IDEOLOGIE

'Ik heb het volste recht om uit alle ideologiën het beste te nemen. Islam, Marxisme, Centralisme, Kapitalisme. . . Dat waarvan ik vind dat het het beste voor mij is, gebruik ik in mijn voordeel. En niet voor iemand anders. Ik geef wel om andere mensen. Maar die hebben hun eigen weg te bewandelen. Ik kan hun vertellen wat ik er van vind, wat goed voor mij is. Islam is misschien goed voor mij. Boedisme is goed voor iemand anders en Zen wéér voor iemand anders. Het is afhankelijk van waar je je bevindt in een bepaald stadium van je leven en hoe ver je wilt gaan'.

AFRICA IS BURNING

Ik ken één single van je: Africa is Burning. Zowel de tekst als de muziek hebben mijn bijzondere belangstelling.

'De tekst is geschreven door een vriend en ik verzorgde de arrangementen en de productie'.

En je zong.

'Ja, en de vocalen. Het is het eerste dat ik in acht jaar gedaan heb. De single was geen 'chart-hit', ik ben erg underground. Veel mensen zeggen: 'Jongen, die plaat is helemaal tè gek'. Veel mensen voelden zich er door gegeneerd: 'hoe kon je zoiets doen'. De plaat vertegenwoordigt mijn zienswijze. In principe heb ik het over mijn milieu in die tijd. New York; en de projectie van zekere gegevens, ten opzichte van de negers in New York, door de media. En hoe men daarin tuint. Het onderwerp reikt verder dan zwart wit. Het is een kwestie van economische klassen'.

Dat is de kern van het probleem. De tegenstelling: arm-rijk.

'Precies'.

Zwart-wit is helemaal geen eigenlijke tegenstelling.

'En dat is het nooit geweest ook. Het is een excuus. Het zijn altijd economische tegenstellingen geweest. Dat zal altijd zo blijven. Als je een zeker kapitaal bezit is het makkelijk om de kleur te hebben die je hebt'.

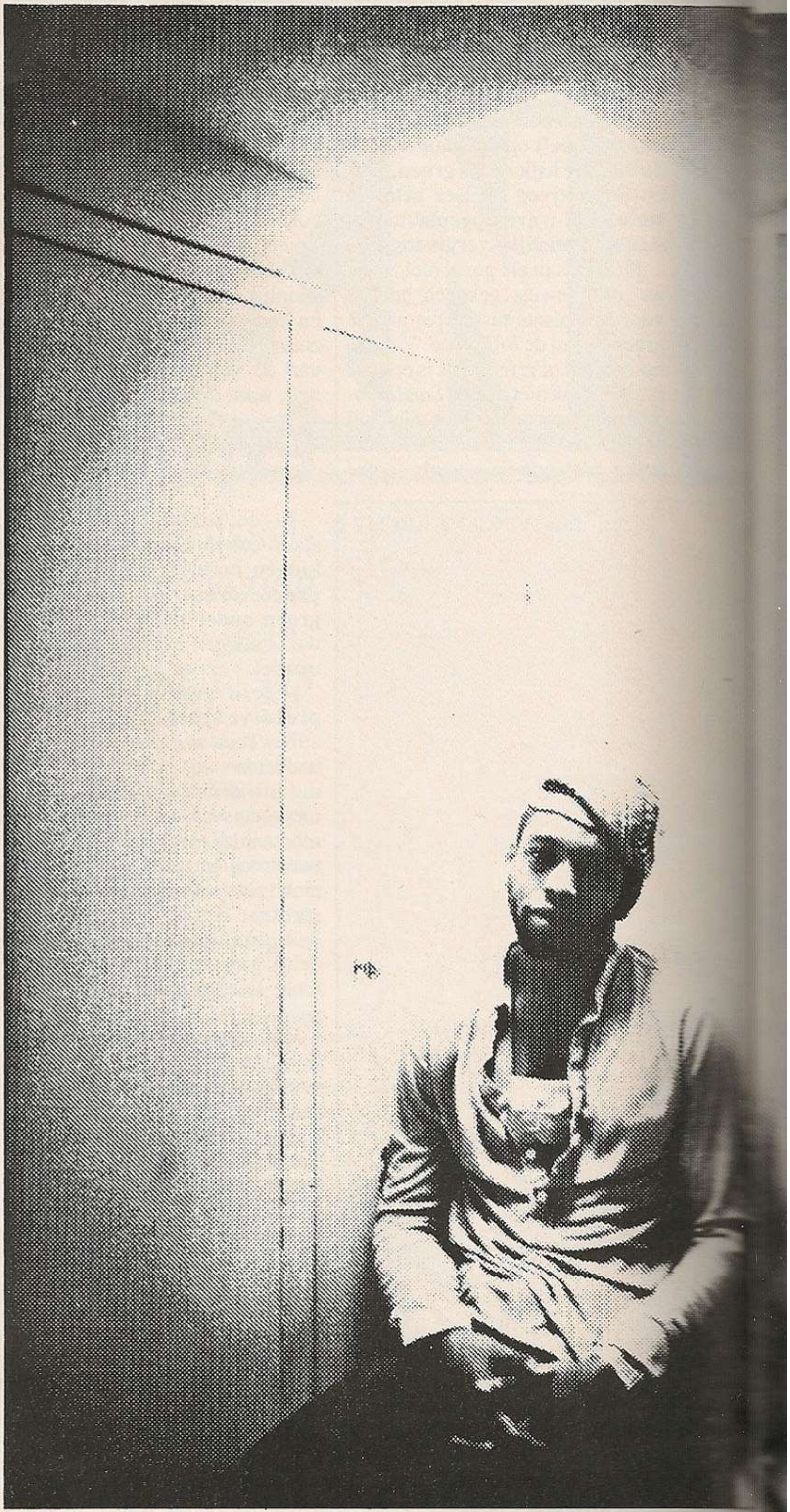

Uit je voordracht, op Africa is Burning, leidde ik af dat je sterk betrokken bent bij het feit dat Afrika brandt.

'Ik ben sterk betrokken bij bevrijding. Waar dan ook. Afrika bevrijding van oppressieve volkeren. Van oppressieve regimes. Ik ben niet iemand die er naar toe gaat om bommen en revolvers. . .

H ABDULAH

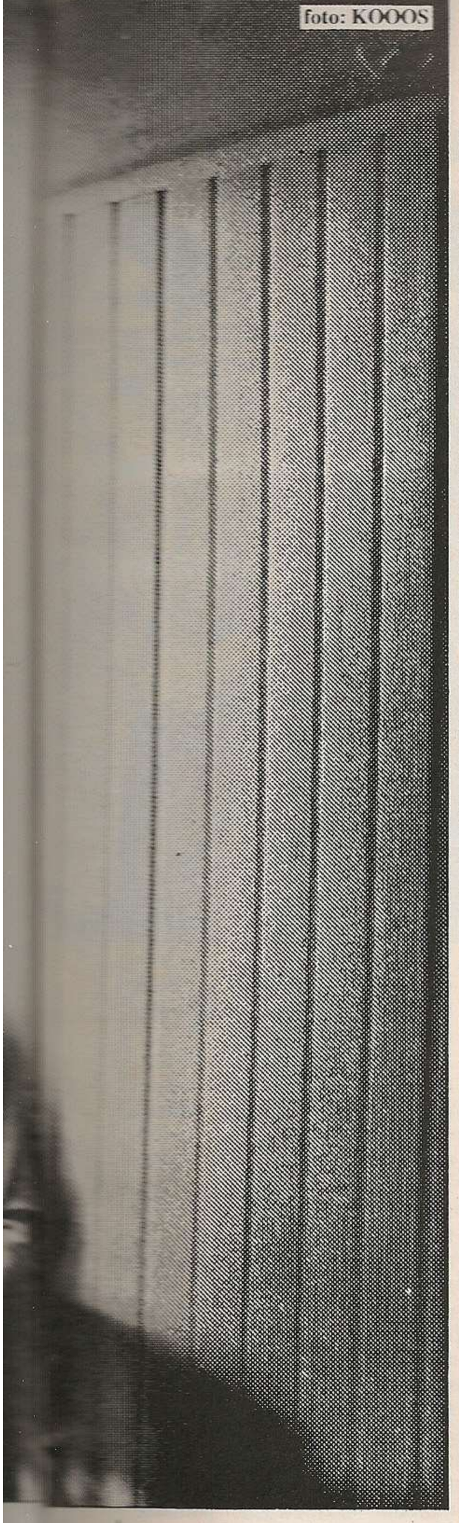

foto: KOOOS

Maar als ik denk dat het *moet* en als er geen andere mogelijkheid is. . . Zoals ik al zei, het is geen kwestie van zwart of wit'.

BEVRIJDING

'Ik raakte betrokken bij de 'liberation thing' toen ik als nieuwsredacteur werkte bij een radio-station in New York. Wij waren de eerste om de Iraanse studenten op te nemen. Toen ontmoette ik Ibrahim. De eerste minister van buitenlandse zaken van het nieuwe bewind. Door naar de studenten te luisteren zag ik: verdraaid, dit is geen geïsoleerd geval. Wie oogst de winst die voortvloeit uit de oppressie tegen deze mensen? Die komt rechtstreeks terug naar Wall-Street. Zoals Malcolm zei: de kippen komen terug naar, waar ze vandaan gekomen zijn. De Sjah besteedde een miljoen dollar per minuut over tien jaar aan wapens. Om mee te spelen'.

JAMAICA

Vervolgens begon ik clandistien te werken tegen de regering. Want in mijn land - Jamaica - waren er problemen gerezen met de regering-Carter. De vierde Amerikaanse regeringsploeg die probeerde het Manley-bewind onderuit te halen. Daar voelde ik mij sterk bij betrokken. Dat raakte *mijn* eiland. Het radiostation waarvoor ik werkte vroeg me om in Jamaica de verkiezingen te verslaan. Toen kreeg ik werkelijk inzicht. Ik heb er met mensen gesproken die ik van vroeger kende. Ik heb er genadeloos harde mensen meegemaakt. Maar ook waren er die geen wegen nodig hadden voor hun Cadilacs. Er waren geen kranten die de mening van de armen vertegenwoordigen'.

Hoe gaat het tegenwoordig in Jamaica?

'Slecht. SLECHTER'.

Dat moet haast wel. We krijgen er nauwelijks nog informatie over. Voor de verkiezingen was er informatie genoeg.

'Toen was die informatie nodig om de toenmalige regering aan het wankelen te brengen. Tegenwoordig gaat het er slechter. Want men gaat inzien dat het allemaal een farce is. Sommige mensen zijn als de baby's die eerst hun hand moeten verbranden voordat ze inzien dat vuur heet is. Men heeft ervaren dat het kapitalisme in Jamaica neerkomt op onderdrukking. Men spreekt over de goeie ouwe tijd. Ze proberen het socialisme te verdelen. Jamaica wordt nooit een communistisch land. En dat is ook nooit de bedoeling geweest. Jamaica heeft het volste recht om van iedere ideologie welk deel dan ook toe te passen, ten eigen voordele. Het is niet omdat Lenin het gezegd heeft, of omdat Marx het gezegd heeft. Verdomme, dat was ook maar een mens, die op zijn beurt zijn systemen van Afrika gestolen heeft'.

Het ouderwetse systeem in de dorpen.

Ze noemen het communisme. Ze spelen allerlei spelletjes met je. Hersenspelletjes. Je verdeelt iets in verschillende secties; terwijl je over hetzelfde blijft praten. Het is allemaal een deel van het systeem. Het systeem, zoals dat bestaat werkt niet. Het kàn niet werken. Socialisme, Communisme, Kapitalisme, ze functioneren niet, want het is alles een deel van een entiteit die oorspronkelijk uit Afrika is weggehaald'.

COMMUNALISME

'De totale structuur van de gemeenschap. De verdeling van de landbouwgrond. De herverdeling van de welvaart. Als wij tien akkers hadden en 20 mensen, deelden 2 mensen een akker. Je kon nú een slecht stuk grond hebben; maar volgend jaar kreeg je een ander stuk grond. Hier zit je aan je grond vast. Hier betaal je 20.000 dollar voor een stuk rotsgrond en je zit er aan vast, voor de rest van je leven'.

REGGAE ALS MEDIUM

'Het is wel niet het algemene image van de reggae, maar ik vind reggae een machtig medium. Ik ga er een proefschrift over schrijven. Over de politieke implicaties van de reggae. Wáárom de muziek al jaren onderdrukt wordt. Het grootste deel van de muziek die men hier draait is een commerciële afspiegeling van de oorspronkelijke kern. Die draaien ze niet. Precies zoals ze Africa is Burning in New York niet op de radio laten horen. Ze vragen wel om een paar exemplaren, maar ze spelen ze niet, uit angst adverteerders te verliezen'.

'In New York word je voortdurend gebombardeerd met media-stimula. Rook Kleenex. Als je geen Kleenex gebruikt ben je niet mooi. Iedereen rookt Kleenex. Iedereen wil mooi zijn. Het geeft niet dat Kleenex je longen teert en dat je er op je 24e aan sterft. Dan help je de bevolkingsspreiding. Je *doet* iets voor je land, als je op je 24e plaats maakt voor een ander. Ze moesten twee jaar ophouden met televisie. Minimaal. Dan pas zou je ontdekken wat leven is'.

AMERIKAANSE REGGAE

'Er wordt niet veel reggae gespeeld in New York. Het is maar zo'n twee uur vliegen naar Jamaica. Er wordt veel gedaan in New York, blazers, mix. . . maar in principe wordt de meeste muziek, bass, drums in Jamaica gedaan. Vanwege de productiekosten. Het is goedkoper om met een groep naar Jamaica te vliegen. Je kunt dan je vrienden aldaar vragen mee te spelen. En als je terugkomt in New York heb je behoorlijk wat duiten bespaard. De opnamekwaliteit is misschien niet zo goed als een totaal New Yorks product.

Er is in New York niet zo'n sterke West-Indische invloed. Je kunt er niet van een 'reggae thing' spreken. Vanouds is eilandmuziek er *eiland-muziek*. Reggae, Calypso, Soccer. Men is er geneigd die tradities te handhaven. Ik kon 20 jaar in New York wonen en uitsluitend met West-indiërs in contact komen. Je blijft er in dezelfde cirkel. In Jamaica hoor je meer calypso op de radio dan reggae. In Trinidad draaien ze bijna alleen reggae. We hebben uitwisseling. Die zorgt voor uitstekende communicatie. Dat is goed'.

Naar mijn smaak heeft reggae meer te maken met 'het ware leven'. Calypso, dat is tourisme.

'Iedereen wil zich houden aan de neo-koloniale karaktertekening. Iedereen wil de standaards volgen zoals ze op de t.v. worden voorgesteld. Calypso zal nooit 'groot' worden in Trinidad. En reggae niet in Jamaica; of spooch in Barbados; totdat de Amerikaanse t.v. het laat zien: 'hé dàt swingt. Wat is dàt'. Dan heeft het succes'.

De Afrikaanse ritmes troffen me toen ik Afrika is Burning voor het eerst hoorde. Ik dacht zelfs dat het een Afrikaans nummer was.

'De invloeden tussen zwarte- en blanke groepen is slechts een kwestie van tijd. Amerikaanse blanke groepen leggen de accenten op de 1e en 3e tel. Europese groepen leggen de nadruk op de 2e en de 4e. Zoals zwarte groepen. In Amerika moeten Joodse jongens van Italiaanse jongens verschillen. Er wordt vaak het oude – Europese – land verhaalt. Men klamt zich er aan vast'.

Wil je dat Afrikanen zich meer Afrikaans opstellen?

'Iedereen heeft zijn cultuur. Iedereen zou het gelukkigst zijn als hij zijn eigen weg zou afleggen. Ik zeg niet dat we geen vrienden kunnen zijn; maar waarom ik moet ik Hongaarse Goulas eten als ik van gebakken kip en rijst houd? Waarom zou het ongecultiveerd zijn als ik daar van houd? Emmy Vandebilt schreef in haar boek: 'als je niet van Hongaarse Goulash houdt, ben je een barbaar'.

'Tot dusver is dàt het culturele criterium geweest. Diegenen die de media controleren kunnen de maatschappelijke normen stellen. En wie anders doet is uitschot. Omdat ànderen dat voorgeschreven hebben'

ONTWAAK

foto: CAROLINE JEFFORD en JOD

SCRITTI POLITTI: 'WE'RE GONNA BE BIG!'

Door Harrold Schellinckx

IK ONTMOET Green, Tom en Matthew in een Italiaanse ijssalon in het Londonse Camden. Matthew ('I do the management') werpt regelmatig nerveuze blikken op de klok, Tom ('I do the drumming and the eh. . . artwork') verbergt zich het grootste deel van de tijd achter zijn indrukwekkende bos rastaharen en Green ('I do the singing and the writing') eet met een tevreden gezichtje zijn ijsje en vermeldt terloops dat-ie over enkele uren naar Florida vertrekt voor een paar weken zon. 'IJs is trouwens prima om mee wakker te worden. Ik begin nou echt wakker te worden. 't Is met mij net als met de band. Ook Scritti Politti wordt wakker en trekt de wijde wereld in'.

Fase 1

Tom: 'Green en ik leerden elkaar kennen op de kunstacademie in Leeds. Dat kunstgedoe bleek ons alletwee behoorlijk de keel uit te hangen. We verhuisden toen naar Londen waar we besloten dat de beste volgende stap het maken van een plaat zou zijn. In 1978 was dat. We ontdekten dat een plaat maken snel en goedkoop kon. Green had drie songs geschreven, maar om die te spelen hadden we een bassist nodig. Dat werd Neil, een jongen die Green van de middelbare school kende, hoewel-ie toe dat moment nog nooit bas gespeeld had'.

Green: 'Maar. . . hij had drie weken de tijd om het te leren'.

Tom: 'En daarna boekten we een kleine studio in Cambridge, waar we een dag lang opnamen, wat ons achtennegentig pond gekost heeft en. . .'

Tom lepelt vervolgens vrijwel zonder na te denken alle bedragen op die nodig zijn om de kosten van de diverse stadia van het zelf een plaat uitbrengen te dekken, bedragen die hier verder weinig terzake doen. Wie echt geïnteresseerd is kan ze trouwens in alle uitgebreidheid terugvinden op de hoezen van Scritti's drie eerste platen.

Tom: 'Dat vermelden van alle kosten op de hoes deden we voornamelijk omdat we er zelf zo verbaasd over waren dat het maken van een plaat zo goedkoop kan zijn. We vonden dat iedereen dat moest weten om zelf ook de mogelijkheid te hebben'.

Green: 'In die tijd was dat ontzettend belangrijk voor ons, dat hele 'do-it-yourself'-idee. We waren sterk betrokken bij die hele beweging. De stimulans die zelfdoen ons gaf was ontzettend groot, de mogelijkheid om voor jezelf een plaats te creëren en van daaruit verder te werken. Het ging voor ons heel soepel in die tijd. We hadden de single gemaakt, Rough Trade vond het prachtig, kocht de hele hap op. Mensen raakten geïnteresseerd in de band en gaven ons de mogelijkheid om echt interessante optredens te doen. Hoewel dat in het begin wel een probleem was omdat we maar drie nummers hadden en dus eigenlijk helemaal niet konden optreden'.

'Scritti Politti' is een verbastering van het Italiaans voor 'politieke geschriften'. De inhoud van de songs, de 'boodschap' is overwegend politiek van karakter. Gebaseerd op traditioneel links/marxistische ideeën, maar niet beperkt tot het oplepelen van de slogans en loze kreten, die zoveel politiek rock-werk kenmerken. Green beheerst de literatuur en gebruikt de ideeën in een intellectueel, spel met woorden en zinnen. Serieus, maar tegelijkertijd speels en relativerend.

Green: 'De politieke ideeën zijn heel belangrijk voor ons. We begonnen min of meer als een extreem zelfbewuste politieke rockgroep. Bewust van het politieke karakter van wat we aan het doen waren en vertrouwend op de mogelijkheden van rock als medium'.

Ook Scritti's muziek is zelfbewust en intelligent, met in ideeën een duidelijke basis in begin jaren zeventig werk van groepen als Henry Cow en, heel sterk, van Robert Wyatt. In uitvoering over-

KT!

heerst echter de spontaniteit en ongepolijstheid kenmerkend voor alle bands ontsproten aan de eind jaren zeventig punk/new wave-explosie. Een interessante én geslaagde combinatie die zijn hoogtepunt vindt op de derde plaat, '4 A Sides', en als zodanig de afsluiting van Scritti's eerste fase.

Tom: 'Robert Wyatt was in die begintijd inderdaad een heel belangrijke invloed, vooral wat de manier van zingen betreft. Voor '77 was hij eigenlijk de enige die consequent in een oer-Engels accent zong'.

Green: 'Maar er is natuurlijk veel meer dan zijn stem, ook en misschien vooral zijn manier van muziek maken was heel belangrijk voor ons. Maar ik zie dat als een periode die definitief afgesloten is. Robert speelt nu af en toe mee. Een grappige ontwikkeling is dat. Hij was een belangrijke invloed en nu heeft hij zijn eigen plaats binnen onze muziek, is hij zelf aanwezig, in tegenstelling tot enkel tot uitdrukking komen door mijn manier van zingen of de stuctuur van de muziek'.

Fase 2

Na '4 A Sides' en een uitgebreide serie concerten wordt Green ziek. Negen maanden waarin Scritti Politti niet functioneert. Greens herstel luidt de tweede fase in, gekenmerkt door een schijnbaar drastische richtingsverandering. De band begint aan opnames voor wat hun eerste LP moet worden.

Green: 'Dat opnemen heeft ontzettend lang geduurd, voornamelijk omdat we eraan begonnen voordat we alle songs geschreven hadden. We namen een paar dagen hier op, dan weer een paar dagen daar. Een stomme manier van werken, achteraf bekeken. Adam Kidron, die de plaat produceert, moest tussendoor ook allerlei andere dingen doen, zodat het een slepende affaire werd. Maar het is nu toch echt af. Ha!'

Voorloper van de LP is een single, 'The Sweetest Girl'/Lions after Slumber', als 12 inch uitgebracht door Rough Trade America, binnenkort ook als 7 inch verkrijgbaar. Scritti's nieuwe muziek is dansmuziek. 'Sweetest Girl' (met Robert Wyatt op speelgoedorgel) klinkt bij eerste beluistering als een zoet slow-reggae nummer, 'Lions after Slumber' als een poging tot disco/funk. Beide met ritmebox. Green: 'Ik vond het idee interessant. . . het symbool van geen drummer gebruiken maar een machine. Het was een experiment met dat doel'.) Scritti's nieuwe' stijl lijkt weinig met het oudere werk te maken te hebben, maar is in feite een logische stap, die samenhangt met een verschuiving in politieke ideeën en Greens uitgebreide studie van moderne sociologische en anthropologische theoriën over onder andere taal en de betekenis en invloed van (dans)ritmes binnen diverse culturen.

Green: 'Ik ben momenteel vreselijk gefascineerd door popmuziek om allerlei politieke redenen. Mijn ideeën met betrekking tot politiek zijn de afgelopen twee jaar grondig veranderd. Ik ben erg beïnvloed door, of geïnteresseerd in het werk van diverse nieuwe Franse denkers. In hun werk gaat het wat politiek betreft niet meer om een 'grand-plan-strategy-master-politics', zoals in het oude marxisme, maar het zwaartepunt is verschoven naar dingen als sex, krankzinnigheid. It's like schizo-politics, post-political politics. En die ideeën spelen een grote rol binnen het nieuwe werk.

Een song als 'Sweetest Girl' is in dat licht een politieke song op verschillende niveaus. Je hebt de letterlijke politieke draai in de tekst, je vindt politieke weerklanken in het feit dat het gebaseerd is op Jamaicaanse muziek, het is politiek door de manier waarop binnen de tekst taal gebruikt én misbruikt wordt. En, zoals de meeste songs op de elpee weerspiegelt het op een bepaalde manier de versplintering van het individu in een groot aantal verschillende driften, behoeften, verlangens, interessen die op verschillende manieren met elkaar botsen, in conflict raken. Het is natuurlijk geen theoretische verhandeling, het geeft het weer, meer dan dat het analyseert. Maar ik beschouw het als uiters politiek.

Popsongs, 'just nice songs', zijn in zichzelf van groot politiek belang, ook op het niveau van prettige melodietjes en eenvoudige ritmes. Neem bijvoorbeeld 'I'll take you there' van The Staple Singers. Dat is voor mij een extreem politiek getint nummer. De spanningen, wat het zegt over ritme en de verhouding van ritme tot onderdrukte sexualiteit en onderbewustzijn, het gebruik van taal, de manier waarop het gezongen wordt. En het feit dat degenen die platen kopen meestal niet op die manier naar muziek luisteren, betekent niet dat popsongs als zodanig geen invloed uitoefenen, en dat ze geen politiek gewicht hebben. Het consumptie-proces is wat dat betreft een vreselijk ingewikkeld mechanisme, maar het is tegelijkertijd ook een grote uitdaging om daarop in te springen en er iets mee te doen'.

De wijde wereld

De stap naar popmuziek, dansmuziek betekent ook verder willen gaan dan de kleinschaligheid van het DIY-gebeuren. Wil Scritti Politti de nieuwe vorm en de daarmee samenhangende ideeën en mogelijkheden uitbuiten, dan is iets als uitgebreide distributie en airplay een vereiste.

Matthew: 'De DIY-fase heeft ons in ieder geval de mogelijkheid gegeven om op een vrij eenvoudige manier die hele muziekbusiness-wereld binnen te kunnen stappen'.

Green: 'Maar als beweging kun je het DIY-gebeuren en de independents niet echt geslaagd noemen. Iets als het succes van groepen als Depeche Mode op Mute, of bijvoorbeeld The Specials, heeft wél aangetoond dat de stap naar grootschaligheid en populariteit mogelijk is. Dat zijn echter uitzonderingen.

Ik denk dat een onderneming als Rough Trade zich in de loop der jaren niet voldoende ontwikkeld heeft, misschien wel door omstandigheden die ze zelf niet in de hand hadden, daar zou je over kunnen discussiëren. Maar ze hebben zich niet zodanig ontwikkeld dat ze in staat zijn om de rol te vervullen die ze nu, in 1981, zouden moeten vervullen. Dat komt voor een gedeelte door een soort 'nouveau hippy'-ghetto dat rond die hele independent-beweging ontstaan is en dan vooral de chaos van huiskamer-cassette-releases.

Allerlei mensen die onder de meest belachelijke namen tapes vol irritante geluiden en mislukte pogingen tot muziek verkopen. Mensen die tevreden zijn met zichzelf beschouwen als een alternatief dat alternatief blijft, een randverschijnsel. En dat vinden ze prachtig, ze genieten van de veiligheid en de geborgenheid die hun dat biedt. Een veilig alternatief en op geen enkele wijze bedreigend, opwindend of hoe dan ook waardevol. Dat soort mensen verwierf zich een bepaalde plaats en behield die, zonder enige verdere ontwikkeling. Dat heeft er sterk toe bijgedragen dat de independent-beweging meer en meer hippie begon te worden, wat muziek betreft, wat houding betreft, wat politiek betreft. In dat opzicht is het een verloren zaak.

Een independent als Rough Trade is niet in staat gebleken om zaken als distributie en verkoop voldoende ver te ontwikkelen. Iets wat wel gekund had: Rough Trade zou nu in staat moeten zijn alle mogelijkheden te bieden die de grote maatschappijen kunnen bieden, zonder daarbij het eigen karakter te verliezen. Ook Rough Trade had de stap terug naar popmuziek moeten maken. Maar ze vinden het nog steeds nodig om veel geld te stoppen in bands als Red Crayola en Pere Ubu, bands die belachelijk kleine hoeveelheden platen verkopen aan mensen in studentenkamertjes. Een ongezonde situatie.

Ze hadden niet in de gaten dat in de tijd dat bands als PIL veel aandacht in de pers kregen een een heleboel mensen een hoop lawaai maakten en dan dachten dat ze iets bijzonders waren, er een heel sterke onderstroom was die het grote publiek terug trok naar popmuziek. Jongeren gingen naar soulplaten luisteren, muziek die ze daarvoor nooit gehoord hadden, en vonden dat oneindig veel interessanter. Rough Trade heeft nooit naar behoren kunnen reageren op die beweging, niet in esthetisch, niet in politiek én niet in structureel opzicht. En dat is doodzonde.

. . .What means is what sells, and what sells it that means. Als je popmuziek maakt, populaire muziek, heb je de distributie nodig die je product in de winkels in grote winkelstraten brengt, waar de meeste mensen hun platen kopen. Dat is belangrijk en iets wat de independents niet voor mekaar hebben gekregen. En dat is een van de redenen waarom, afgezien van politiek/ideologische redenen, ik er niet langer meer van overtuigd ben dat een idependent de beste plaats is voor een popgroep'.

Scritti's nieuwe muziek: bewust gekozen (dans)ritmes, gevoelige, vaak honingzoete, zang, dubbele bodems in zowel tekst als muziek. Het lijkt bijna té intellectueel en uitgekiend om nog effectief te kunnen zijn. Toch is de charme van het eindresultaat onmiskenbaar. . . en onweerstaanbaar. Met een beetje geluk zal de wijde wereld Scritti Politti met open armen ontvangen.

Green: 'Ik heb er ook vertrouwen in. Ik heb ontzettend veel plezier in het schrijven van songs en ben heel erg geïnspireerd door die nieuwe ideeën met betrekking tot politiek. En Scritti Politti is in staat om platen voor een ontzettend groot publiek te maken. We hebben de mogelijkheid om heel populair te worden'.

Waarop Tom met een grijs van achter zijn haren te voorschijn komt en de bijeenkomst afsluit:

'We're gonna be big!'

CRAMMED

Fun & Cosmopolitism

Door Jan Landuydt

CRAMMED DICSC is een jong Belgisch label, geesteskind van Marc Hollander, die zich vroeger nog heeft beziggehouden met de Belgische tak van Recommended Records. Naast deze coördinerende activiteiten speelt Marc Hollander mee in drie groepen: Aksak Maboul, Les Tueurs de la Lune de Miel (The Honeymoon Killers) en By Chance. Hij heeft zich ook op productiewerk gestort, met name voor de Amsterdams-Israëlische groep Minimal Compact, waarvan de 45 touren-elpee eerstdaags moet uitkomen.

Het gesprek vindt plaats in een rommelige ruimte vol bewijzen van Marcs uiteenlopende muzikale activiteiten: klassieke partituren, new wave-platen, allerhande blaasinstrumenten en electronische apparatuur, affiches, tijdschriften en krantenknipsels. In een verloren hoek staan platen van Françoise Hardy en Gilbert Bécaud naast die van de Fania All Stars. Een veelbetekende combinatie.

Aksak Maboul

De twee elpees van Aksak Maboul vallen op, allen al door de titels: *Onze danses pour combattre la migraine en Un peu de l'âme des bandits*. Ook muzikaal krijgen we hier iets eigenaardigs voorgeschoteld: er zijn wel verwijzingen naar rock, maar meestal overheersen patronen die komen uit de werelden van jazz, folklore, chanson en zelfs cabaret. De instrumenten die hier worden gebruikt horen dan weer thuis bij de klassieke muziek. Een zeer gevarieerd allegaartje.

Is de muziek van Aksak Maboul in jouw ogen niet typisch Europees?

M.H.: **'Ik begrijp wel waar je naartoe wilt. Mijn connecties met Recommended Records wijzen misschien in die richting: de RR-katalogus bevatte inderdaad veel 'serieuze' Europese muziek, en Aksak Maboul past daar wel een beetje tussen. Maar je mag het niet beperken tot die ene richting.**

Op de eerste plaat stond toch een bewerking van een Bo Diddley-nummer. De Angelsaksische muziek heeft ook een enorme invloed op mij uitgeoefend, bepaalde stijlen althans. Er zijn wel periodes geweest waarin ik tot de spijtige constatatie kwam dat rock mij niets te bieden had. Er zijn in mijn muziek trouwens ook heel wat Oosterse invloeden. Ik houd mijn oren open, en al wat me leuk lijkt nestelt zich vast in mijn hersenen, en komt er dan ooit volledig getransformeerd weer uit.

Loop je met dergelijke massa aan invloeden niet het gevaar fragmentarische platen te maken, zonder enige homogeniteit?

M.H.: **'Absoluut niet. Er is zeker een persoonlijk Aksak Maboul-geluid, dat de meest uiteenlopende invloeden toch iets gemeenschappelijks meegeeft. Ik vind het alleen maar positief dat er een gevarieërde input is; het vergroot je mogelijkheden, en geeft meer diepte aan je muziek. Daarom ben ik ook zo blij in Brussel te wonen. Die stad is de draaispil van Europa, en omdat er bij ons geen overheersende cultuur bestaat, die alle andere domineert en uitwist, kunnen Belgen genieten van een zeer ruime muzikale en culturele horizon. Het komt allemaal op ons af, en wij hoeven uit het grote aanbod maar te pikken wat ons bevalt.**

Ik vergelijk mijn platen graag met een Indonesische maaltijd: daar krijg je een hele reeks potjes voorgeschoteld met allerlei gerechten, maar het blijft Indonesisch en het heeft een eigen karakter. Het Engelse label Cherry Red heeft me gevraagd een stuk uit een van mijn platen te kiezen om het op een compilatie te zetten. Ik slaag daar niet in; de platen van Aksak Maboul vormen één geheel, het is een muzikale reis waar je van alles beleeft, en zoiets kan je niet in stukjes knippen.

Je kan Aksak Maboul in elk geval geen rockgroep noemen.

M.H.: **'Voor de twee eerste platen klopt dat, ja. Maar binnenkort komt de nieuwe uit (With the Aborigines), en die zal het publiek onmiddellijk situeren in het kader van de new wave. Enige jaren geleden was rock enorm stereotype en gelimiteerd, maar sinds 2 à 3 jaar gebeurt er zo ontzettend veel dat de grenzen tussen verschillende genres beginnen te vervagen. The Residents, Fred Frith, The Work, This Heat, het zijn allemaal groepen die niet typisch rock zijn, maar die toch door een rockpubliek gekocht worden. Etiketten plakken wordt steeds moeilijker. Binnenkort zal er alleen nog 'muziek' gemaakt worden'.**

Het lijkt er dus op dat Aksak Maboul uit de marginaliteit van de moeilijke muziek gaat weggroeien.

M.H.: **'Inderdaad. Toch mag je dat moeilijke niet overdrijven. De twee elpees van Aksak Maboul zijn niet zó esoterisch. Ze hebben gehoor gevonden bij een publiek van alle leeftijden en van alle categorieën. Op de Belgische radio werden bepaalde stukken dolgedraaid, en niet alleen op de vrije zenders.**

Voor Onze Danses was de distributie eerst wel gebrekkig. De plaat is eerst uitgebracht door Vogue, maar ik heb ze teruggekocht en in de Crammed-catalogus opgenomen. Het is een echte klassieker geworden, en ik ben ervan overtuigd dat er binnen tien jaar nog vraag naar zal zijn. Onze Danses is tijdlozer dan Un peu de l'âme. Ik krijg reakties uit de meest onverwachte hoeken: laatst kreeg ik een brief uit Mexico, en in Japan wordt heel wat over Aksak Maboul geschreven. Zelfs uit Rusland heb ik al respons gehad.

Muziek maken is op de eerste plaats natuurlijk een kwestie van persoonlijke uitdrukking, maar als je daarmee dan een ruim publiek bereikt, los van alle modes en tendenzen, dan geeft dat een enorme voldoening'.

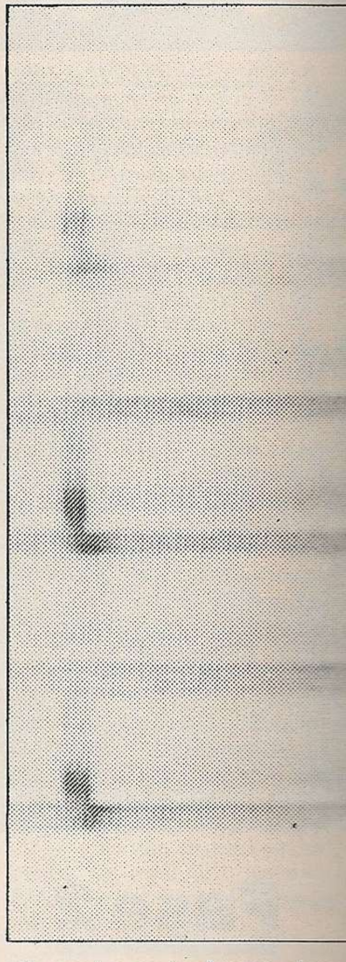

Family Fodder/ People in Control

Van elk van deze groepen is een single gemaakt voor Crammed. Binnenkort verschijnt er een *Greatest Hits*-elpee van Family Fodder, die alle singels van deze groep zal bevatten, plus nog enkele nieuwe stukken, waaronder een bewerking van een Chubert-lied.

Voor bepaalde nummers moeten wel rechten betaald worden aan Fresh Records, maar dat gebeurt met platen van Crammed.

DISCS

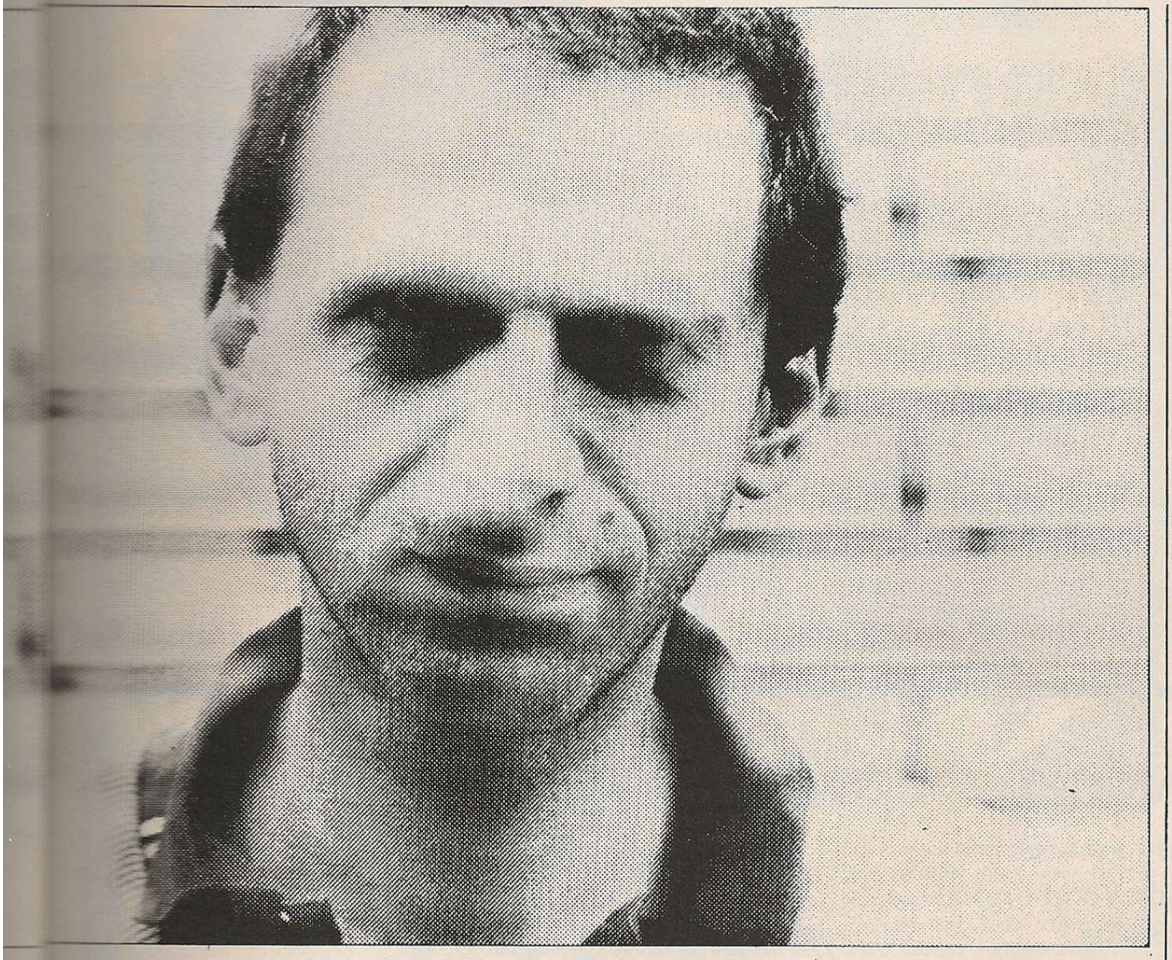

foto: VINCENT KRUIJT

Het eclectisme viert hoogtij, en daar is Marc Hollander, die bij de Tueurs klavieren bespeelt, alleen maar blij om.

M.H.: **'Om de elpee niet te eenvormig te maken zijn we gaan opnemen in Zwitserland en in Engeland. De schok tussen de culturen. Het dwingt je constant na te denken over wat je doet. Het milieu waarin je je beweegt beïnvloedt je enorm, en als je je niet beperkt tot één bepaalde scène, garandeer je het multidimensionale van de muziek die je maakt.**

Met Les Tueurs hebben we hele tijd in Berlijn gezeten, om op te treden met The Au Pairs en Pig Bag. We hebben in Duitsland een contract met een platenmaatschappij die blijkbaar enorm veel moeite in Les Tueurs gaat investeren: de teksten van de nieuwe elpee zijn allemaal in het Duits vertaald en dat was helemaal geen gemakkelijke klus. Ik geloof in Les Tueurs. Er zitten genoeg ingrediënten in onze output om een zeer breed publiek te bereiken. Men heeft ons al vergeleken met The B 52's en zelfs met The Contortions. Die vergelijking kan wel kloppen. Het is natuurlijk meer dan dat alleen, maar toch gaan we een duidelijke new waverichting uit.

Je moet weten dat Les Tueurs en Aksak Maboul eigenlijk twee verschillende namen zijn voor één en dezelfde groep. Ik wil dat we onder twee namen blijven verderwerken. Muzikaal is het totaal verschillend, en dat moet zo blijven. We hebben genoeg in ons zitten omdat vol te houden'.

Zo is overzeese promotie meteen gegarandeerd. Door zich over deze twee groepen te ontfermen bewijst Marc Hollander in elk geval te evolueren naar het new wave-domein.

M.H.: **'De term 'internationaal' zou passender zijn. Dominique, de zangeres van Family Fodder, is van Franse nationaliteit. Bij** People in Control **spelen twee mensen uit Cameroun mee. Dat hoor je ook aan de muziek, die je net als die van Aksak Maboul moeilijk kan duiden: het is new wave, maar ook pop, een beetje ethnisch en ook wel experimenteel. Dat laatste aspekt wordt verzorgd door Charles Bullen van This Heat, die ook met The Raincoats meespeelt. Het klikt allemaal perfekt in elkaar, en de samenwerking tussen diverse persoonlijkheden verhoogt de creativiteit.**

Je kan ook niet stellen dat ik het ben die totaal ben veranderd. Ik ben door mijn nieuwe contacten natuurlijk wel geëvolueerd, ik heb dingen geleerd en ontdekt. Maar het is vooral het kader waarin mijn muzikale bedrijvigheid zich situeert dat is gewijzigd: ik heb reeds gezegd dat de stevige muren tussen verschillende muzikale genres langzaam maar zeker aan het instorten zijn. Iemand als Brian Eno heeft daar veel toe bijgedragen. Na zijn Ambient Music gaat iedereen weer naar klassiek luisteren.

Het is typerend dat Gavin Bryars een plaat (Hommages) heeft uitgebracht op Crépuscule, de Belgische tegenhanger van Factory. De interesse voor exotisme en dan vooral Afrika komt ook van Eno, alhoewel ik toch wil zeggen dat zijn collagetechnieken ook reeds toegepast werden door Can, én door Aksak Maboul: op de tweede elpee staat een nummer waarvoor ik koren van Bulgaarse vrouwen heb gebruikt, plus muziek van de Salomon-eilanden en een oude opname van een schorre bluezanger, dat alles ingekapseld in onze eigen muzikale patronen. Je ziet: niets nieuws onder de zon.

Honey moon Killers

De single Histoire à suivre/ Route Nationale 7 wordt dolgedraaid op de radio. Vooral de eerste kant dan, die steunt op een trage elastische baslijn. Funky stuff. Kant 2 is de bewerking van een nummer van Charles Trenet, en geniet in Frankrijk de voorkeur. Binnenkort komt er ook een elpee, waarop naast stevig danswerk nummers zullen gereviseerd worden van France Gall en Sheila.

Band Apart

De eerste maxi-singel van deze Amerikaans-Franse groep is op uitstekende kritieken onthaald. Terecht. In de muziek van Band Apart zitten elementen van de nu zo modieuze New Yorkse scène, maar de Parijse connectie laat zich niet onbetuigd. Jayne Bliss, Barclay Hamilton en Medor Mader maken internationale muziek, een mengelmoes van patronen en obsessies die woekeren in de Franse en de Amerikaanse grootsteden.

Mader was één van de breinen achter de ophefmakende Franse groep La Perversita, en dat agressieve, iconoclastische element zit er ook bij Band Apart nog duidelijk in. Op de hoes staat nog een grote naam vermeld: die van Don Christensen, drummer van onder andere The Contortions en The Raybeats. Mooie referenties.

M.H.: **'Ik heb een beetje het gevoel dat Band Apart het échte begin van Crammed gaat bete-**

vervolg op pagina 46

Utrechtsedwarsstraat 10 Tel 020-220849

Via Via

de Koer

cocktailbar-nachtclub

155 Nieuwe Zijds Voorburgwal

Amsterdam

Tel: 020-26.08.56

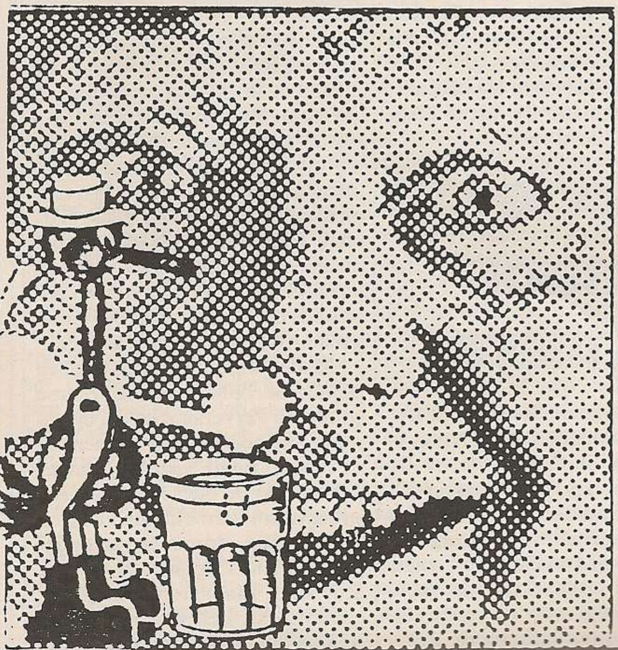

HANDWRITING ANALYSIS Offers lifetime income. Fascinating, easy to learn. Details

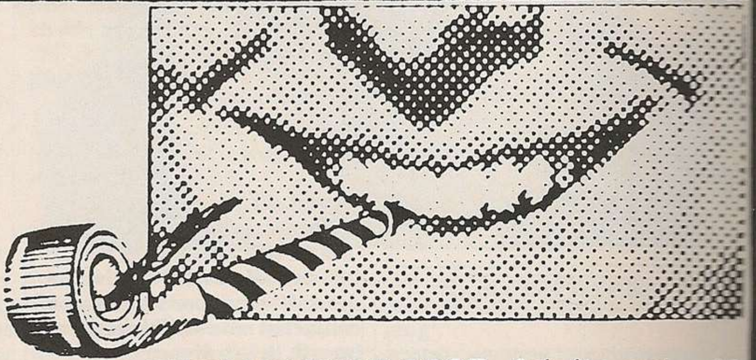

INTELLIGENCE TEST Adults only 90 questions/answers Your IQ by mail fast

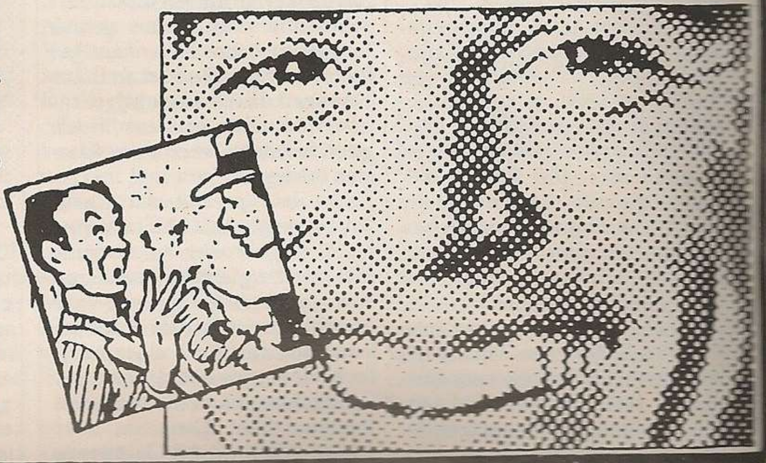

REAKTIES

[illegible] 't algemeen vind ik VINYL wel een goed blad, alleen vind ik het wel belachelijk dat jullie die stukken over [illegible] steeds in 't engels plaatsen. Als jullie eens wat zouden doen [illegible] voor jullie wel vertalen, vind ik me daarvoor aanbevolen. Verder vind ik ook dat jullie te weinig aandacht [illegible] aan „goeie" punk [illegible] en te veel [illegible] experimentele synthesizergroepen. [illegible] Groepen die uit A'dam komen, worden mijns inziens wel [illegible] voorgetrokken.

[illegible] PLEZIER LEES IK JULLIE BLAD, IK JAT [illegible] EEN NUMMER UIT DE BOEKEN. [illegible] TOF DAT ER AANDACHT VOOR NEDERLANDSE [illegible] IS VOOR MIJ DE ENIGE TOFFE MUZIEK. [illegible] BESTEDEN JULLIE GEEN AANDACHT AAN [illegible] VERZAMELKASSETTE DIE IK HIER [illegible] TRACKS HEB GEKOCHT, DIE KASSETTE [illegible] ALDIE OPTREDENS IN OKTOPUS IN [illegible], ULTRA HEET HET. DAT IS HEEL [illegible] DAN AL DIE BUITENLANDSE [illegible] HEEFT DIE SENIELE VRAGEN [illegible] VOOR DEZE ENQUETE? IK BEN 16 [illegible] OP SCHOOL, VWO. IK WIL OOK MUZIEK [illegible] EN SPAAR VOOR EEN GITAAR [illegible] VIND IK HEEL MOOI (SOMS OOK AFSCHUW-[illegible]) DE INHOUD IS HEEL DROOG, SOMS BIJNA [illegible] DE ONDERWERPEN VAAK LEUK [illegible] WAAROM ALTIJD DIE GROTE BANDS UIT [illegible] NEDERLAND IS TOCH GENOEG. OKE, EEN [illegible] NUMMER OM DE VERKOOP HOOG TE [illegible] WEL WEER JATTE. DE [illegible] IS HEEL GOED ALS PLAN, MAAR KLOTE IS [illegible] DAT DING IS VEEL TE DUN. IK MOEST [illegible] EEN NIEUWE JATTE OMDAT DIE EERSTE NIET [illegible]
[illegible] BINNEN JULLIE BLAD! EN [illegible] SUKSES VOOR ALLE KOMENDE NUMMERS [illegible] WETEN JULLIE DAT BUITEN AMSTERDAM [illegible] BANDS IN NEDERLAND BESTAAN?
[illegible]

[illegible] prima
muziek [illegible] vind ik [illegible] niet goed. Maar [illegible] goed dat jullie [illegible] foto's o.k.
Als [illegible] heb ik dat jullie [illegible] naar het [illegible] en te weinig aandacht besteden aan (NL) bands, [illegible] aan jullie [illegible] sex, [illegible] enz.
Groete
[illegible]
Jullie [illegible] de [illegible] (NL)

ANTWOORDEN:
1 – 13 –
2 GOEIE VRAAG
3 JA (VAN ALLES)
4 PRIMA (NIET TE DUUR, NIET TE GOEDKOOP)
5 REDELIJK (GEDETAILEERD GENOEG)
6 ZWART WIT (PRIMA; ASJEBLIEFT GEEN KLEUR)
7 GEEN MENING (ALHOEWEL! JA TOCH: GOED)
8 GEEN MENING (IDEM DUS)
COMMENTAAR: – HEB IK NOU IETS GEWONNEN?
– VINYL: GA ZO DOOR!!!
de groeten
KARL

SOFT CELL

Zwetend, wringend en smerig

ARJEN SCHRAMA

Door Arjen Schrama.

HET ENGELSE duo Soft Cell maakt sinds kort furore met hun single 'Tainted Love'; herhaaldelijk te horen in de discotheek, op de radio en in Engeland zelfs een nummer één hit.

Dansbare zoete muziek, emotioneel gezongen en met gebruikmaking van electronische instrumenten.

Marc Almond, de tengere ietwat zenuwachtige zanger, en David Ball, de bescheiden multi-instrumentalist, over hun muziek, hun invloeden en hun succes.

Er valt in jullie muziek een fikse dosis soul-invloed te bespeuren, wat maakt soul zo aantrekkelijk voor jullie?

'De warmte, de emotie en de humor. Electronische muziek is meestal te afstandelijk, zij zou ook warm en plezierig moeten zijn zodat je er aan deel kunt nemen. Suicide bijvoorbeeld speelt warm en emotioneel'.

Marc: Ik hou van cabaret zangers zoals Scott Walker, Frank Sinatra, Lisa Minelli en Shirley Bassey: entertainment, iets wat ook bij soul in grote mate aanwezig is'.

Zestiger jaren soul en tachtiger jaren electronica, hoe zit het met de zeventiger jaren, geen rock invloeden?

'Nee, wel disco, Amerikaanse disco, Donna Summer enzo'.

Marc: 'Ik heb in die periode in een discotheek gewerkt, waar de constante disco-beat je leven ging beheersen: ik ben er van gaan houden'.

Jullie voelen geen verwantschap met doem-muziek?

'Absoluut niet, onze muziek bevat serieuze onderwerpen, maar we benaderen ze op een opbouwende, vrolijke wijze. Het heeft geen zin om bij de pakken neer te zitten, enjoy yourself. Als je gekwetst wordt, huil, maar lach daarna'.

We houden van het redlight-image

Cold wave music, zoals de stroming die door mensen als John Foxx en Gary Numan wordt vertegenwoordigd, heeft tijdelijk veel succes gehad, maar is er niet in geslaagd permanent grip te krijgen op de hitparades.

Soul uit de zestiger jaren echter (denk aan Motown) beheerste de top jaren achtereen. Waarschijnlijk kon soul door haar emotionele karakter ook de grote massa voor zich winnen. Het is dus denkbaar dat met de combinatie soul-electronische muziek een nieuw tijdperk is ingeluid, waarbij groepen als Soft Cell veranderen van niemandalletjes tot een mogelijke hitfabriek.

Hoe staan jullie tegenover de mogelijkheid van langdurig succes?

'We willen bewust blijven van wat er om ons heen gebeurt, omdat daar onze invloed vandaan komt en niet uit de muziek alleen'.

Jullie willen niet inspelen op een markt?

'Nee, geen nummers afwerken volgens bepaalde patronen omdat ze succesvol zijn, geen compromissen maar juist onze eigen nieuwe frisse ideeën blijven verwerken en hopen dat het in de smaak valt bij het publiek'.

In de toekomst meer ballad-achtig

Hiermee stelt Soft Cell zich een ideaal voor ogen dat vele beginnende bands vóór hen ook gesteld èn verlaten hebben en waarop zij in tijden van succes worden beproefd.

'We willen de muziek een kant opsture die wij zelf wensen. Nu is dat dansmuziek, in de toekomst wordt dat waarschijnlijk meer ballad-achtig'.

Jullie willen niet als keurige jongens versleten worden?

'Zo zijn wij niet, onze muziek is muziek voor de dansvloer en de slaapkamer, dus waarom zouden we ons anders voordoen. We houden van het red-light image, het heeft iets mysterieus. Een sexuele ondertoon, beetje humor, iets wat je bij de soul ook aantrof. James Brown bijvoorbeeld: zwetend, zich in allerlei bochten wringend, smerig. Tamla Motown idem dito: Four Tops, Supremes, suggestieve songs, zwaar ademend. Misschien is dat het eigene van de jaren zestig waar wij ons verwant mee voelen en in de jaren tachtig opnieuw willen toepassen, zonder nostalgie maar met toevoeging van eigentijdse instrumenten'.

Hiermee wordt het interview beëindigd en de band verhuist in allerijl naar de Toppop studio. De komende hits zullen uitwijzen in hoeverre Soft Cell als band haar eigen geluid en haar integriteit wenst te behouden.

TV-PERSONAL

The new psychedilics

DANKZIJ de opkomst van de punk kregen ze de kans om platen te maken maar eigenlijk hebben ze nooit iets met die beweging op gehad. Hun invloeden liggen in de jaren zestig: The Byrds, The Who en de Amerikaanse west-coastmuziek. Eigenlijk de periode van '64 tot '68. De TV Personalities maken popmuziek die klungelig uit je boxen komt maar dat maakt het juist leuk. Het is geen cleane popmuziek maar klinkt echt. Valse zang, simpele melodietjes en het fluiten gaat de bandleden ook al niet best af.

Door Erwin Blom.

foto: LEX VAN ROSSEN

Als ik aan zanger/gitarist Dan vraag of dat opzet is zegt hij: 'Al zouden ze me een miljoen pond geven dan kan ik nog niet op de goede hoogte zingen, het blijft vals. Ik praat zelfs vals'.

IN 1978 kwam het tweede werkje van de TV Personalities uit: 'Where's Bill Grundy now?' Na de eerste single, die maar in een zeer kleine oplage is uitgebracht, verkocht deze uitstekend. De lijn op de plaat is dat de hele punkbeweging op de hak wordt genomen. In 'Parttime punks' bereikt dat zijn hoogtepunt, een nummer dat de groep nog steeds achtervolgt. Dan: 'Het rare is dat de nummers op 'Bill Grundy' bijna allemaal over punk gaan en het gebeuren cynisch bekijken. Over mensen die zich punk kleden, maar die voor de rest even burgerlijk zijn als iedereen. Bijna bij alle optredens staan diezelfde punks toch weer te schreeuwen om 'Parttime Punks' dat eigenlijk de meesten van hen belachelijk maakt. Met hun dure anarchistenbanden die ze van hun moeder voor hun verjaardag hebben gekregen'.

BIJ HET uitkomen van de eerste paar singles is er nog eigenlijk helemaal geen band. Dan doet het meeste werk alleen, af en toe geholpen door bassist Ed. Deze heeft in die tijd zijn eigen project dat hij the 'Teenage Filmstars' noemt. Pas ten tijde van 'Don't the kids just love it', de elpee voor Rough Trade, gaat de groep versterkt met drummer Mark optreden.

Koppijn

'S MIDDAGS in de Melkweg maken de bandleden alledrie een geheel verschillende indruk op me: Mark is de drukke, jongste van de band die voornamelijk op gein uit is, Ed is rustig maar praat graag en Dan ziet het die dag helemaal niet zitten want hij barst van de koppijn. Het enig wat Dan in eerste instantie tegen me zegt is: 'I like your shirt'. Hij zit er ook nog over in dat er die nacht ingebroken is in hun autobusje. De gitaren waren gestolen en de politie kwam de buit weer terugbrengen zonder dat ze konden weten dat het gitaren van de TV Personalities waren. Er was immers nog helemaal geen aangift van de diefstal gedaan'.

OVER ZIJN teksten heeft Dan meer te vertellen. Hij zingt over de meest uiteenlopende onderwerpen: de ene keer over de vervelende feestjes in Chelsea, een andere keer over de ééndagsreizen naar Londen waar je met touristische bezienswaardigheden wordt volgepompt. In 'King and Country' zingt hij meer over het dienen van het vaderland en hoe belachelijk het is dat mensen premies krijgen om anderen neer te knallen. Het gaat ook over oorlogsromantiek en het verheerlijken van het verleden.

'VOOR MIJ zijn teksten heel belangrijk. Ik laat daarin zien wat ik van situaties vind zonder direkt hoogdravende bedoelingen te hebben. Soms vind ik de tekst ook minder belangrijk. Als ik een goede melodielijn heb schrijf ik soms zo maar een paar zinnen neer. Wat wel heel belangrijk is in de teksten, is homor. Het moet allemaal wat relativerend blijven'.

OMDAT DE invloeden van de TV Peronalities in de midden zestiger jaren liggen zijn de groepsleden ook aktief bezig met de revival van de psychedelische muziek uit die tijd, die in Engeland nu weer in opkomst is. In de 'psychedelic charts' van Sounds vind je namen als the Troggs, the Doors en the Byrds terug. Dan en Ed hebben een eigen label 'Whaam records', geïnspireerd op die periode. Het is een pop-art label en de invloeden op het terrein van ontwerpen en films lopen van Andy Warhol tot Lindsay Anderson.

ED: WE hebben tot nu toe twee singles uitgebracht: één van The Gifted Children en één van The Times. De laatste groep bestaat uit Dan, mijzelf en nog een drummer.

RECORDSHOP

MUSIC PLUS

AMORSPLEIN 5
MAASTRICHT

TIES

De muzikale invloeden komen va The Who en The Creation. Eind september brengen we de elpee 'Pop Goes Art' uit. We treden onregelmatig op en doen dat met films en dia's. Dat hebben we ook met the TV Personalities geprobeerd maar dat was niet zo'n succes. Misschien is het publiek er nu toch meer aan toe'.

Andy Warhol

DAT DE groep zich al langer bezig houdt met Andy Warhol is te zien op de hoes van 'King and Country'. De tekst hierop is bijna identiek aan het geschreven woord op de elpee 'Andy Warhol's Velvet Underground featuring Nico'. De namen zijn alleen veranderd, de naam Velvet Underground is vervangen door TV Personalities en de club die genoemd wordt heet nu The Clinic (een psychedelische club in Londen).

HET CONCERT in de Melkweg beviel de groep prima: eindelijk publiek dat om de nummers van de elpee schreeuwt in plaats van om het oude werk. Enkele Utrechtmods amuseren zich prima en eigenlijk verwachten de TV Personalities uit die hoek de meeste belangstelling in de toekomst.

ED: 'De psychedelic revival kan zeker zo groot worden als de modbeweging was. Het is ook een richting waar veel mods en oudmods zich toe aangetrokken zullen voelen. Zij zullen onze nieuwe muziek ook sneller waarderen. De TV Personalities moeten het meer van hun hebben dan van de punks'.

Where's B. Grundy Now?

DISCOGRAFIE Television Personalities:
'14 th floor',
'Where's Bill Grundy Now' (ep),
'King and Country'/'Smashing Time,
'I know where Syd Barret lives',
LP 'Don't the kids just love it',
'Magnificent Dreams' op de NME/Rough Trade cassette,
WHAAM RECORDSZ,
001 'Painting by Numbers' the Gifted Children en
002 'Rd with Purple Fashes' the Times.

REGGAE REGULAR

Door Frans Hemelaar.

REGGAE REGULAR is een band die een combinatie brengt van reggae en rock. Gekleed in rode trainingspakken en fanfare-achtige uniformen brengen ze een haast circusachtige vorm van entertainment: 'het nummer dat we nu gaan spelen, deze avond, is erg speciaal, twee mensen spelen bas, op hetzelfde moment'.

Jong begonnen? 'Ja, de meeste van ons begonnen met het maken van muziek toen ze zo'n jaar of vijftien waren. Reggae Regular bestaat al heel lang, maar vroeger droegen we een andere naam en waren we meer 'rootie', erg Afrikaans. Wij hielden ons vooral bezig met de techniek, met de compositorische kant van het muziek maken. Toen we wat populairder werden, kregen we de behoefte om wat commerciëler te worden, niet in de zin van zachter en toegeeflijker, maar juist tegengesteld, (niet meer dat gladde,) meer hardere en kernachtige nummers. We brachten meer rock in ons geluid!.

Inhoudelijk? 'Onze teksten gaan over het leven, over het leven van alledag!! Vanuit persoonlijke ervaringen? 'Nee, dat is niet per definitie zo, ieder nummer gaat weer over een ander aspect van het leven, over een ander deel van de realiteit. Ongelukkigerwijs is die werkelijkheid niet zo mooi'.

Daar hoeven we het niet over te hebben. Hoe zou de ideale wereld er volgens jullie uitzien? 'Ik zie de wereld niet veranderen in de goede richting. Er zullen altijd slechte krachten blijven werken, er zullen altijd tegenstellingen blijven: goed en slecht, winnaars en verliezers'. Anders zou het maar saai zijn ook. 'Juist'. 'De ideale wereld bestaat alleen in de hemel'. Gelovig. 'Wij zijn allemaal erg gelovig; vier christenen en een moslim. We dragen ons geloof niet echt nadrukkelijk uit in onze muziek, dat vinden we niet nodig. We refereren af en toe wel aan het geloof. Onze teksten zijn geschreven vanuit een gelovige moraal, zonder die te willen opdringen. Verder proberen we als goede christenen te leven!

Wordt de wereld weer een godsdienstige wereld? 'Het meest typerende van deze tijd is dat zoveel mensen zoeken. Mensen zoeken naar iets om in te geloven. De wereld leeft momenteel onder zware druk. Iedereen voelt, haast lichamelijk, dat er iets gaànde is dat vreselijk mis is, dat er echt heel slechte krachten aan het werk zijn! 'In elk geval weet bijna iedereen dat het zo fout gaat!'

Ja, de dokters hebben hun handen vol aan hyperventilatoren. 'Mensen missen liefde, de hele wereld mist iets simpels als liefde. De wereld heeft medemenselijkheid nodig inplaats van corruptie, machtsmisbruik en destructie'.

Wat is de link tussen deze gedachten en jullie muziek? 'Alles. Alleen is het moeilijk uit te leggen. Het heeft te maken met reggae, met de ritmes van Jamaica en de tsjants over waarheid en rechten'. 'Het gaat om gevoel en kracht, moed en wil'. 'En verder willen we de wereld een plezier doen door de mensen dansmuziek te geven'. We werken met twee geluidslagen, een boven- en een benedenlaag. Geen enkel geluid heeft een vaste positie, we laten de geluiden een spel met elkaar spelen, op het resultaat kan je dansen'.

'Dat is goed, er is wat positief, opwekkends nodig in deze smerige tijden. De realiteit, je kunt je toch niets afschrikkenders voorstellen, gelukkig hangt het gewicht van het gewicht nauw samen met de staat waarin je verkeert'.

Politiek? 'Ik hoop dat mense als Thatcher snel zullen verdwijnen. Politici, allemaal, dat zijn machtswellustelingen, ze doen het om het aanzien en het geld, niet voor de mensen of voor de goede zaak. Het is al eeuwen hetzelfde liedje, ze stelen van de mensen, dat voert maar oorlog.

Misschien dat de computertechnologie een oplossing biedt, computers hebben geen ego, die hebben alleen behoefte aan stroom.

'Nee, nee'. 'Een wereld geregeerd door computers, dat zou nog een veel slechtere situatie zijn. Vergeet niet dat die dingen geprogrammeerd moeten worden. En wie zouden dat doen, natuurlijk toch datzelfde ras politici. Ze zouden er nog meer macht door krijgen, die ze nog beter zouden kunnen misbruiken'. 'Ik ben bang dat de wereld in de toekomst alleen nog maar viezer wordt. Ik zie geen echte uitweg uit het vuil'. 'Onze muziek is een uitweg, een tijdelijke'.

Reggae Regular: Patrik Donegan, Weston Salmon, Brian Campbell, Wayne Williams, Trevor Salmon.

S T I L E T T Tshirts

Damstraat 14 1012 JM Amsterdam telefoon 020 - 252854 *T Shirts van Bauhaus, The Jam, Joy Division, Siouxsie*

rebop

Speciaalzaak

Pop
Jazz
Blues
Funk
Salsa
Folk
Reggae
New Wave
Rock'n'Roll
Country

Amerikaanse, Engelse, Japanse, Australiese } import
o.a.
New Wave/Punk-singles
Disco-singles

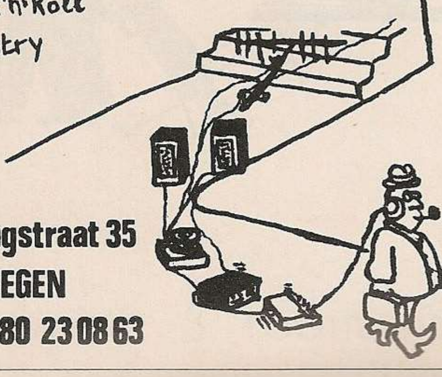

Koningstraat 35
NIJMEGEN
TEL. 080 23 08 63

lamp 125,—

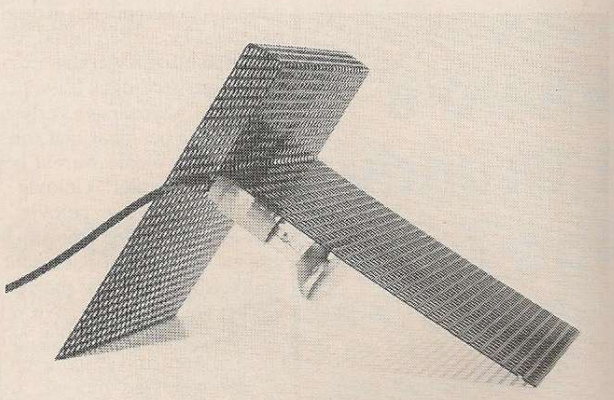

ARTWAVE

ARTWAVE GOVERT FLINCKSTRAAT 116 AMSTERDAM TELEFOON 020 71 41 38

FLEXIDISC

MENTAL

Het mentalisme

ERGENS IN Noord-Holland organiseren twee jongens een feestje. Een derde vriend heeft dan net een synthesizer gekocht om eens te kijken hoe zo'n ding nou eigenlijk werkt, en niet zozeer om er nou muziek mee te gaan maken. Toch lijkt het 't drietal wel leuk om op dat feestje een optreden te geven als popgroep. Als ook de laatste gasten vertrokken zijn bestaan er absoluut geen plannen om verder te gaan. In plaats daarvan besluiten ze alweer een poosje later, om ruimte te kopen op het Plurex platenproject 17 to 7 on 33. Na het aanvankelijk alleen maar een leuke mogelijkheid te vinden om de synthesizer verder uit te testen, komen ze uiteindelijk toch op de proppen met een nummertje van drie minuten. Hierna vangt het oude leventje weer aan, totdat er opgebeld wordt met het verzoek om ergens op te treden. Dat ging wegens gebrek aan repertoire weliswaar niet door, maar Mental is inmiddels geboren. Synthesizereigenaar Rob van Wijngaarden praat met Vinyl, de twee inmiddels tot gitaristen gepromoveerde feestorganisatoren zitten op de kunstacademie van Kampen en zijn derhalve verhinderd.

De presentatie, de show

NOU, JULLIE komen dus op de flexidisc.

'JA, EN HET stuk muziek dat we daarvoor in gedachten hebben is voor mijzelf één van de meer toegankelijke nummers. Het is een poging tot het maken van popmuziek en die heeft altijd de liefde als onderwerp, dit nummer dus ook. Dit is de manier waarop ik zelf pop muziek interpreteer en het is ge-

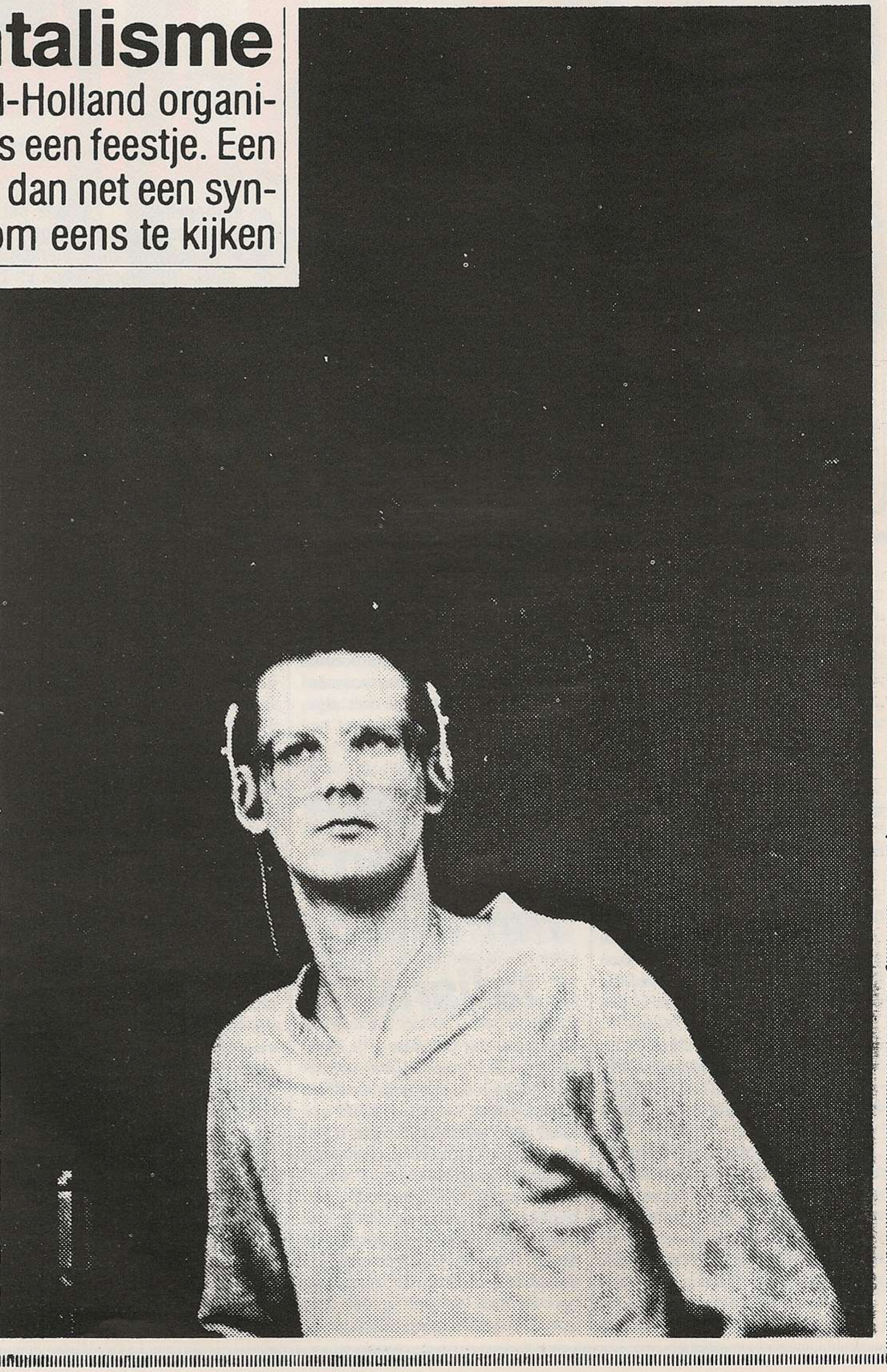
ARJEN SCHRAMA

MINNY POPS

Muziek, dat is een rekbaar begrip; er zijn ontelbare indelingen in te maken. Een die ik graag hanteer is die in muziek die stilstaat en muziek die in beweging is. Je kunt je ophangen aan een enkel facet, duiken in een hoek. Of, je ontwijkt de fuik van de monotonie, en zoekt, blijft zoeken.

Voor de laatste weg kiest MINNY POPS. Zij hebben voor de moeilijk begaanbare weg gekozen, die grillig is en vele moeilijkheden te overwinnen geeft. Maar het is de route die blijvend voor verrassingen zorgt.

MINNY POPS startte in 1978, koel en minimalistisch; zwarte pakken, geen bewegingen, en lange spannende stiltes tussen de nummers, presentatie en geluid waren als 'n machine.

Nu is het geluid minder grillig, minder weerbarstig, maar het is nog steeds niet te vangen. De presentatie is losser, is iets minder opvallend afwijkend, maar nog steeds persoonlijk.

De spanning, de rode draad bij MINNY POPS, is ook wat van karakter veranderd. Eerst waren de ontspoorde gitaar- en synthesizergeluiden, de electronische vonken die rondom de zang en de ritmebox sprongen, typerend. De spanning was speels, het geluid was open, er waren vele neurotische uitstapjes in mogelijk.

Tegenwoordig lijkt het of de beklemmende sfeer regelrecht voortkomt uit het diepst van de maag, en de luisteraar op zijn rug gaat liggen om hem te dwingen tot fantasiestimulering en beweging. Het geluid is zwaar geworden.

Opvallend bij MINNY POPS zijn de vele personeelwisselingen. De enige constanten zijn de ritmebox en zanger, leider WALLY VAN MIDDENDORP. Op welk plateu MINNY POPS in de toekomst zal belanden, is niet te voorspellen. Waar ze nu zitten is te beluisteren op de flexi-disc, en op de nieuwe single 'TIME', 'NIGHT-VISIT', 'TRANCE'.

Tuss

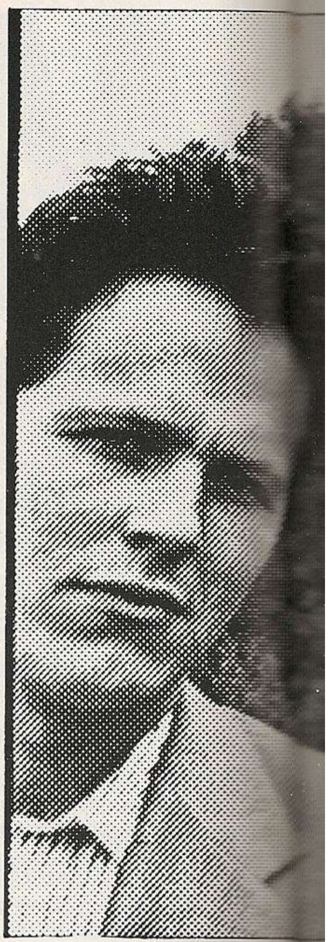

woon heel moeilijk om onderwerpen als de liefde te behandelen in die muziek, zonder al snel te belanden in het idioom van de Zangeres Zonder Naam of André Hazes. Het bezingen van de liefde en de daarvoor gebruikte terminologie is in de loop der jaren vrijwel volledig uitgesleten en daarom is het noodzakelijk om te proberen het op een verfrissende manier te presenteren'.

- Het autobiografisch element in teksten moet wat Rob betreft wat worden teruggedrongen, omdat hij denkt 'dat het heel vervelend kan zijn om jezelf zo kwetsbaar op te stellen tegenover het publiek en bovendien hebben andere mensen daar niet zoveel mee te maken. Verstandiger is dus om het in een meer algemene vorm te gieten'.

ZOU DAT laatste volgens jou, Rob, ook van toepassing kunnen zijn op de communicatie tussen mensen, zonder dat er sprake is van muziek?

'JA, WANT dat functioneert op de huidige manier ook helemaal niet. Wat er nu meestal gebeurt is het uitwisselen van informatie over je eigen ervaringen en belevenissen, en daar doe je dan verder niks meer mee. Het zijn als het ware twee monologen die door elkaar heen lopen. De meeste mensen luisteren omdat ze graag zelf even willen praten, denk ik. Mijn taalgebruik in teksten is waarschijnlijk wel afwijkend te noemen, en dat komt niet doordat ik anders denk dan de meeste mensen, maar omdat er in het algemeen nogal clichématig met taal wordt omgegaan.

De buitenwijk van het mentalisme

Ik denk dat wanneer je je eigen ideeën wilt kunnen blijven uitvoeren, het zich op een amateuristisch niveau moet afspelen. Zelfs een band als Throbbing Gristle is het niet gelukt (Throbbing Gristle uit Engeland ging onlangs uit elkaar, S.E.), omdat ze het financiëel niet konden bolwerken en dat is dan nog een bekende en gewaardeerde groep. Een poosje geleden nog gaf ik ook zelf cassettes uit, maar daar ben ik mee gestopt omdat daar zoveel werk in ging zitten en je eigenlijk de distributie daarvan uit handen moet geven en dan gaat het mis. Als afscheid van die branche heb ik het beste aan materiaal op één cassette gezet en die komt binnenkort uit op het Finger In The Dyke label. Die cassette heet Hamburg en er staat muziek op van onder andere Mental en nog wat andere groepen van het popcollectief, waar wij bij aangesloten zijn.

Verder heb ik middels correspondentie nog een cassette met muziek van Mental weten uit te brengen op het Franse Toast label en diezelfde cassette komt ook uit op het P.N.P. label uit Texas. Op het moment ben ik in onderhandeling met het Sordide Sentimental label uit Frankrijk. Ik kwam eigenlijk bij hen terecht, omdat ik altijd singles bij ze bestelde, die hier in de winkel zo'n twaalf gulden kosten. Zo'n grote winstmarge vind ik belachelijk en weiger ik aan mee te werken. Als je het geld nou nodig hebt om te kunnen doen wat je wil op muziekgebied, okée, maar niet uit pure winst oogmerken. Ik doe zelf bijvoorbeeld trouw mee aan de Staatsloterij, maar heb nog nooit meer gewonnen dan vijfenzeventig gulden. Als ik eenmaal een half miljoen heb gewonnen, dan brengt Mental een flexidisc uit bij de Telegraaf'.

JE WOON- en werksituatie, Rob?

'IK WOON in Enkhuizen bij mijn ouders en dat is wel comfortabel, maar heeft natuurlijk ook z'n nadelen. Enkhuizen zelf is tamelijk saai en dat is op zich wel weer een uitdaging. In de toekomst zou ik best in Amsterdam willen gaan wonen, maar het zal wel een half jaar duren voor ik daar een kamer kan krijgen.

Het centrum van het mentalisme

Verder werk ik dus al twee jaar in een fabriek. Het is gewoon wel handig om dat soort werk te doen, je hoeft er namelijk helemaal geen energie in te steken. Het werk is namelijk niet leuk genoeg om er nog wat van te maken, het is gewoon hopeloos, dus trek je je er helemaal niets van aan. Als ik thuis kom na acht uur werken drink ik een kopje thee en dan

Tekst: Frans Hemelaar , Fotografie: Fran van der Hoeven

sen nu en nu en de toekomst

begint de dag pas.

De meesten zeggen zelf geen dingen, maar herhalen slechts woorden die ze hebben geleerd en gelezen. Op school krijg je al hele lijsten met uitdrukkingen als 'hoge bomen vangen veel wind' en 'zo groen als gras', maar niemand zegt bijvoorbeeld 'zo groen als pisang ambon'. Als woorden beter gebruikt zouden worden en gedachten beter verpakt, dan zou dat een hoop misverstanden uit de weg kunnen ruimen. De presentatie, de show daar ben je in feite de hele tijd mee bezig.'

HOE PRESENTEERT Mental zich tijdens bijvoorbeeld een optreden?

'DAT IS constant aan veranderingen onderhevig. Zoals laatst speelden we op een markt in Hoorn en het publiek dat naar ons luisterde bestond voornamelijk uit oudere mensen die toevallig langs liepen, omdat ze onderweg waren om boodschappen te doen. Een recht toe recht aan publiek en in schril contrast met bijvoorbeeld het publiek van Oktopus in Amsterdam, waar de aanwezige vijftig toeschouwers je echt staan te beoordelen.

Dan heb ik liever zo'n massa toeschouwers op de markt. Van hen had ik meer het idee dat ze luisterden en als het ze dan niet bevalt en met tomaten gaan gooien (wat ze gedaan hebben) is dat tenminste een eerlijke reactie, en een beter wisselwerking. We hebben er toen ook een schepje bovenop gedaan. Ook hebben we een keer een zeil gespannen tussen het podium en de zaal, maar dat bleek totaal niet te werken, we hadden sterk het gevoel dat we geen enkele controle meer konden uitoefenen op het gebeuren. Dat was eigenlijk wel jammer, want het idee an sich is goed.

Wat presentatie betreft is het misschien wel aardig om te vertellen dat ik naast Mental ook nog in een andere groep zit; Opel Kadet. Daarin zijn we druk bezig met zgn. videotapes. We gebruiken een videorecorder in plaats van een ritmebox en op voorbespeelde tapes staan dan dingen waar ritme en beweging in zit, zoals hijskranen, ja-knikkers en drilboren. Het geluid hoor je dan ook. Naast het geprojecteerde beeld staan dan nog vier mensen op het podium en ook zijn er een aantal mensen, die zich alleen maar bezig houden met het bedenken en maken van decors en kostuums.

Overdag, als ik niet zoveel hoef te doen in de fabriek, lees ik alle muziektijdschriften en schrijf ik brieven naar mensen. Het Mental correspondentiewerk gebeurt dus in de fabriek. Als ik er echt moet werken, dan is het mijn taak om rollen plastic, zodra die vijftig meter zijn, uit een machine te halen, inpakken met een stukje papier, er een sticker op plakken met codenummer dan in een metalen bak te leggen en als er twaalf stuks in de bak liggen moet ik die wegbrengen en een nieuwe bak klaarzetten en dan begint het weer van voor af aan. Het valt dus nog mee, maar je moet wel oppassen dat je niet helemaal afstompt. Op een gegeven moment beheers je de techniek om je verstand op nul te zetten, zodra je in de fabriek komt. Het punt is alleen, dat je niet moet vergeten het in je vrije tijd weer aan te zetten, hoewel mij dat niet zo snel zal overkomen, omdat ik naast dit werk nog zoveel andere dingen doe.

De combinatie is dus niet zo slecht als hij lijkt en je hebt het belangrijke voordeel dat je niet afhankelijk hoeft te zijn van de muziek. Wel is die muziek voor mij belangrijker dan eten of drinken. In de fabriek, op reis en thuis heb ik dan ook altijd een Walkman op. Leven zonder muziek zou ik eigenlijk niet meer aankunnen en als er bijvoorbeeld een enorme energieschaarste zou komen, waardoor we weer op stilte zouden worden aangewezen, dan is dat echt een regelrechte ramp. Ik kon laatst in een kraakpand wonen maar daar was geen electriciteit. Nou ga maar na, een synthesizer, een ritmebox en cassettedecks, alles doet het niet. Dat is niks voor mij.

Bovendien door mijn uitgebreide correspondentie, zit ik een beetje aan mijn kamer vast. Ik heb daar namelijk een archief staan met daarin alle briefwisselingen tussen mij en mensen, contacten en publicaties die mij aangaan of interesseren. Alfabetisch gerangschikt en daardoor heel overzichtelijk.'

MENTAL ZOU bij wijze van spreken in net zo'n kantoor als dat van de Ewings uit de serie Dallas kunnen zitten?

'JA, DAT lijkt me wel wat. Ik vind die serie dus heel goed en interessant. Van een correspondentievriendje uit Dallas krijg ik ook wel eens ansichtkaarten opgestuurd met daarop de gebouwen, waar door de Dallas-producenten op locatie gefilmd is. Prachtig zijn die. Maar ja, in feite heb ik thuis dus al zo'n kantoortje. Ik moet daar alleen nog de graffiti van een paar jaar geleden wegkrabben en de zaak opnieuw verven.'

Stephen Emmer

ZEVEN MINUTEN LOPEN VANAF HET AMSTEL STATION
CS-AMSTEL = 7 MIN. MET DE METRO
KOM MET DE TRAM. LIJN 25 !!!
Bestellingen richten aan
RAF platen
Rijnstraat 168
1079 HR Amsterdam
Platen komen onder rembours
Bestellingen boven fl.150.- portvrij
(Alleen NL)
RAF PLATEN
RIJNSTRAAT 166-168 AMSTERDAM/TEL 020-445706
TE VINDEN IN NIEUW-ZUID NABIJ DE UTRECHTSE BRUG

pop
new-wave
reggae
high-quality records
synthesizer
oldies
jazz/rock
blues
c&w
soul/disco
salsa
IMPORT

****
****
**********JOE'S STORE**********
****
****
PRISES JOE'ENTERPRISES JOE'S ENT
lichtobjecten-gifts-vliegers-dra
agbaar neon-posters-novelties-TE
L:020-250139.Joe's chicken snack
s-magnetism-neonart-cards-meubel
s-games-NIEUWE HOOGSTRAAT 19-bij
ous-ideeen-relatiegesch.-interie
urs-movingneon-sailcruises-desig
ns-computerediting-neon op batte
rijen-removabletattoos-exterieur
s-altaarontwerpen-computergestuu
rdetruien-transparante dipl.koff
ers-AMSTERDAM-spinakerdoek-frisb
ees-aanstekers- badges- stropdas
sen-memoborden- perspexbags-mari
lyns-wegtrekkers-vollopers-peter
powells-flexifoils-papermoon's-J
OE'S STORE, NIEUWE HOOGSTRAAT 19
,AMSTERDAM 1012 DM,TEL:250139...
****
****
****
****
****

Lee Perry involved

REGGAY Byron Lee & the Dragonaires (?)
Dynamic. A&R: Lee Perry
SOUL REBELS The Wailer (1971?) Upsetter
SOUL REVOLUTION The Wailers (?) Upsetter
SOUL REVOLUTION Pts. 2&3 The Upsetters dub version of above (?) Upsetter
AFRICAN HERBSMAN The Wailers (1971) trojan similar to SOUL REBELS
RASTA REVOLUTION The Wailers (1974)
Trojan. similar to SOUL REVOLUTION
BEAT DOWN BABYLON Junior Byles (1973) Dynamic/Trojan
PRISONER OF LOVE Dave Barker meets the Upsetters (?) Upsetter/Trojan
TO LOVE SOMEBODY Bunny Scott (?) Klik
SILVER BULLETS Silvertones (1974) Black Art/Trojan
HURT SO GOOD Susan Cadogan (?) Trojan
WAR IN BABYLON Max Romeo & the Upsetters (1976) Island
NATTY PASSING THROUGH Prince Jazzbo (1976) Black Wax
ITAL CORNER Prince Jazzbo (1980) Clocktower as above with one track substitution
COLUMBIA COLLY Jah Lion (1976) Island
PARTY TIME Heptones (1977) Island.
POLICE AND THIEVES Junior Murvin (1977) Island
TO BE A LOVER or SUPER EIGHT George Faith (1977) Island/Black Art
HEART OF THE CONGOS The Congos (1978)
Black Art pre-release
BREAKTHROUGH The Slickers (1980) Tad's
LOVE THY NEIGHBOR Ras Michael & the Sons of Negus (1981) Jah Life International

REVIEWS

'LOVE IS BETTER NOW' THE TERRORISTS/'GUERILLA PRIEST' LEE PERRY. *(1981. Spliff Records Ltd. New York. 12-inch 45rpm.)*

The Terrorists are a white American reggae band from the New York area. They asked Lee Perry (who was visiting New York at the time) to engineer the sound and to do a toast for the B-side of this single. The result, unfrotunately, is far from exciting.

The A-side is mostly negligible. The Lee Perry version is his first release for 1981. . . a free-form word-jam with Scratch introducing himself in the beginning, then going through several voice changes - shifting form his natural voice to Dylan-like enunciation to Louis Armstrong imitation and finally to a gritty snarl. Scratch's manner is very off-handed as he delivers a mixture of old images (eg. Jah Jah, Clint Eastwood, Shadrak Mishak & Abednigo) and new magic phrases (eg. Abracadabra, Omnipotent Speaking) over the Terrorists backing track. The track lasts for 8:12 minutes, making a transition to dub about half way through. Probably won't be considered a classic, although its high price will certainly make it a collectors' album.

VALL BENNET & THE UPSETTERS. *(Produced by Bunny Lee.) (1981. Carl's Records. New York. 12-inch 33rpm).*

The first track is 'The Russians Are Coming' ('Take Five') and dates back over ten years, a great rock-steady number. To my disappointment the remainder of the album consists of more recent material (1977-1979). The title of this record is a bit misleading because it appears to have nothing to do with Lee Perry. The band sounds more like the Agrovators than the Upsetters, and the production is definitely by Bunny Lee. Nevertheless, it contains some very nice instrumentals featuring the saxophone work of Val Bennett. . .melow rockers similar to the Bunny Lee productions released on Third World Records in England.

BLACKBOARD JUNGLE DUB The Upsetters. *(Produced by Lee Perry. 1981. Clocktower Records. New York. 12-inch 33rpm).*

Previously only available as a pre-release on the Upsetter label in the early 70's. Scratch told me that he didn't consider some of the tracks as being finished on the original pressing, but I don't know if Clocktower remixed the tapes or pressed the album as it was.

The tittle track is actually a dub version of 'Bucky Skank'. This is followed by a dub of 'Words Of My Mouth' (the Gatherers), a D.J. version of 'Cloak & Dagger', version 4 of 'A Place Called Africa' (Junior Byles), a dub of 'Dreamland', and 'Pop Goes The Dread'. Side 2 starts with an intro by Scratch going a dub of 'Fever' (Susan Cadogan), then two Wailers tunes 'Kaya' and 'Keep On Moving', 'Blackboard Jungle Version 2' (which is 'Bucky Skank' version 3), a dub with trombone solo fo 'Caveman Skank', and 'Setta Iration Dub'. A good re-issue of 1972 Lee Perry re-workings.

PERRY PT.3

THE UPSETTER - The Upsetters (1969) Upsetter/Rojan
MANY MOODS OF THE UPSETTER - The Upsetters (1969) Upsetter/Economy
SCRATCH, THE UPSETTER AGAIN - The Upsetters (1969) Upsetter/Trojan
RETURN OF DJANGO - The Upsetters (1969/1970) Upsetter/Trojan
CLINT EASTWOOD RIDES AGAIN - The Upsetters (?)
THE GOOD THE BAD AND THE UPSETTER - The Upsetters (1970) Trojan
BLACKBOARD JUNGLE - The Upsetters (?) Upsetter pre.
CLOAK AN DAGGER - Scratch the Upsetter (1972, 1973, 1979) Upsetter/Rhino/Black Art
AFRICA'S BLOOD - Lee Perry (1972?) Upsetter/Trojan
BATTLE AXE UPSETTERS¼Various Artists (1974?) Upsetter/Trojan
D.I.P. PRESENTS THE UPSETTER - Upsetters/Various Artists (?) D.I.P.
RETURN OF WAX AND MUSICAL BONES - The Upsetters (?) Rumoured lp's
KUNG FU MEETS THE DRAGON - The Mighty Upsetter (?) D.I.P.
DOUBLE SEVEN - The Upsetters (1974) - Black Art/Trojan
REVOLUTION DUB - Lee Perry (1974?) Creole
SUPER APE - Scratch & The Upsetters (1976) Island
KING TUBBY MEETS THE UPSETTER AT THE GRASS ROOTS OF DUB (1977) Studio 16
ROAST FISH COLLIE WEED AND CORN BREAD - Lee Perry The Upsetter (1978) conquering lion of Judah
RETURN OF THE SUPER APE - The Upsetters (1978) conquering lion of Judah
SCRATCH ON THE WIRE - Upsetters/various artists (1978) Island
THE BEST OF LEE PERRY & THE UPSETTERS - Upsetters/various artists (1980) star (pama-jet star)
THE RETURN OF PIPECOCK JACKXON - Lee 'Scratch' Perry (1980) Black star liner
SCRATCH AND COMPANY CHAPTER 1 - The Upsetters (1980) Clocktower
BLACK ARK IN DUB - The Upsetters (1981) Black ark (actually jet star)
THE UPSETTER COLLECTION - The Upsetters & Friends (1981) Trojan
BLACKBOARD JUNGLE DUB - The Upsetters (1981) clocktower re-issue
Perry & Upsetters

H.W.Targowski

THE UPSETTER COLLECTION The Upsetters & Friends. *Produced by Lee Perry. 1981. Trojan. London. 12-inch 33rpm.*

16 and a half tracks worth of vintage Lee Perry. Although at least six of these tracks are available on other albums, the rest are all hard to get recordings.

Includes the great 'Bucky Skank', the upsetting 'Cow Thief Skank', the classic 'Better Days', 'Freak Out Skank' the B-side of the original 'Jungle Lion' single, 'French Connection' (a version of 'Space Flight' by I Roy), the big hit 'Return Of Django' (version of 'Big May' by Bunny Scott), 'Check Him Out' (featuring the special voice of Leo Graham), 'Words Of My Mouth' (featuring Sangie Davis), 'Black I.P.A.', and seven others. All in all, the best collection of classic Lee Perry material to have been released during the last two years. A definite must for any Scratch fan.

BLACK ARK IN DUB Black Ark Players. *Produced by Aisha Morrison. 1981. Starlight Records. London. 12-inch 33rpm.*

A collection of B-sides from singles produced by Lee Perry. Contains versions of 'Words' (Sangie Davis), 'Open The Gate' (Watty Burnett), and 'Mr. Moneyman' (Danny Hensworth), etcetera. Most of these versions have been remixed by Pauline 'Aisha' Morrison, making them not as good as the Scratch originals. Not recommended. . . a wate of good material.

SCRATCH AND COMPANY CHAPTER 1 The Upsetters. *(1980. Clocktower Records. New York. 12-inch 33rpm.*

This album is strictly a travesty. The only track not previously available is 'When Jah Come' by Devon Iron. . . and this is included a second time as 'Who Yo Gonna Run To' by Johnny Lover (the voice track is obviously done in New York) over the 'Zion's Blood' rhythm. 'Scratch The Dub Organizer' is version 4 of 'Cloak & Dagger'. 'A Serious Joke' is also on MANY MOODS OF THE UPSETTER. 'Scratch Walking' is a phased version of 'Rude Walking' from the CLOAK AND DAGGER album. 'Tighten Up' by the Untouchables gets put through a phaser by Brad Osborne and credited to Lee and the Blue Bell. . . the Perry mix is available on TIGHTEN UP volume 1 (and is reworked by Scratch as 'Cane River Rock'). 'Little Flute Chant' is a flagrant adulteration of 'Words' by Sangie Davis (version 6) with Brad Osborne adding his unexciting flute playing to the remix. 'Bush Weed Corn Trash' by Ricky & Bunny has also recently appeared on a Trojan compilation album (the dub can be found on REVOLUTION DUB). The last track is possibly the ninth version of 'Curley Locks' (Junior Byles) and by far the least interesting variation.

Why were half or more of these recordings tampered with by Clocktower? Certainly, Scratch must be angry at these alterations of his work. Another Pauline Morrison mis-production. Don't bother buying it!

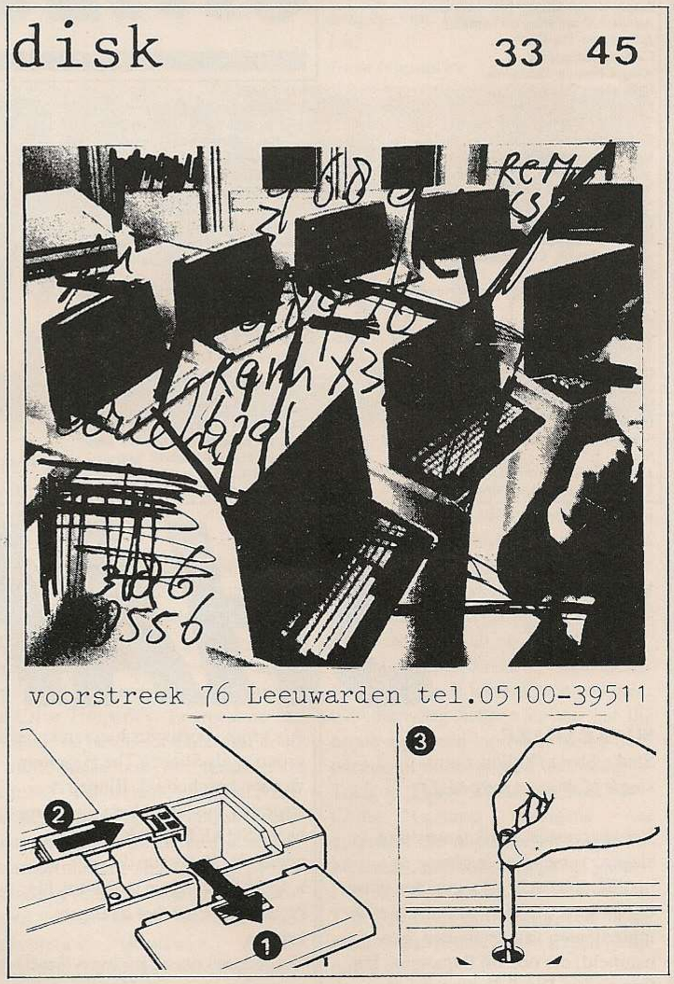

PLATEN

•ELPEES SINGLES CASSETTES •NIEUW UIT

NIEUW UITGEKOMEN PLATEN

ELPEES
Bauhaus Mask
Future-Future Tapes (Early Human League)
Martha and the Muffins-Ice Age
Japan-Thin Drum
Human League-Dare
Police-Ghosts in the Machine
Altered Images-Birthday Party
Atrix-Procession
Fingerprintz-Beat Noir
Fire Engines-Aufgeladen
Lester Bangs and Deliquents-Savages on Bravos
Flesh Eaters-Minute to Pray
Circle Jerks-Second
Tom Tom Club-First
Mink Deville-Coup de Grace
Bow Wow Wow-Wild in the Country
Polyrock-Changing Hearts
Rocky Erickson & Aliens-Evil One
Slits-Return of the Giant
Addicts-Songs of Praise
Missing Presumed Dead-New
Exkurs-Fakten sind Terror
Matt Johnson (ex. The The)-Burning Soul
Girls at our Best-Pleasure
New Order-Movement
James Blood Ulmer-Free Lancing
Adam & Ants-Prince Charming
John Foxx-The Garden
Can-Incandescense
King Crimson-Discipline
Pyrolater-Ausland
Depeche Mode-First Album
The Cure-Happily Ever After
Cuban Heels-Work our Way To Heaven
I'm So Hollow-Emotion/Sound/Motion

VERZAMELELPEES
No Big Business-o.a. Siglo XX, Luc V. Acker
Let Them Eat Jellybeans-o.a. DNA, Dead Kennedys
Rough Trade Compilation-o.a. Girls At Our Best, Orange Juice
Cabaret Futura-o.a. Positive Noise

CASSETTES
Simple Minds-Sons and Fascination + 7 extra tracks
Intertia-Confection
Crawling Chaos-Live
Suicide-Half Live
Dictators-Fuck 'm If They Can't Take A Joke
Scientific Americans
Spuds
Jah Wobble-Human Condition Live
Theatre Of Hate-Live Lyceum

SINGLES
Vivian Goldman-Laundrette
The Action-Since Lost My Baby
Antony More-World Service
Mothman-Temptation
Associates-A
Bad Manners-Ben E Wriggle
Victorian Parents-All American Heroes
Intertia-Tempus Pstruendi
Interface-Automaton
Fleshtones-Girl From Baltimore
Amadots-Hit Girl
Surf Punks-Locals Only
Throbbing Gristle-We Hate You
Naked Skinnies-All My Life
MK 9-Run Machines
Future Days-Torchester
Sharks-Bang A Gong
Academy One-Forever & Ever
Jam-Absolute Beginners
Stockholm Monsters-Fairytales
Dead Kennedys-In God We Trust
Joseph Garret-Without Sex
Fatale Charm-Lucille
The Sound-Sense of Purpose
David Jay (Bauhaus)-Nothing

12 INCH
Tom Tom Club-Genius of Love
Warsaw-At a Later Date
Gods Gift-Same
Steve Mallinder (Cab. Voltaire)-Temperture Drop
Family Fodder-Schizofrenia
Flock of Seagulls-Telecommunication
Swamp Children-op Factory
Lowe Noise-Jungle Line
Witch Trails-Humanoids from the Deep
A Certain Ratio-Sommadub
The Sound-Sense of Purpose
Associates-A
Delta Five-Six Track
Billy Idol-Money Money
After the Fire-Frozen Rivers
23 Skidoo-Last Word
Landscape-European Man
Luc v. Acker
Toyah-Thunder in Mountains
Teardrop Explodes-Passionate Friend
Medium Medium-EP amerikaans

★ SHAKE ★

SHAKE SHAKE
Shake Shake/Yellow Ditty
single (Compact Records)

Veel percussie, Afrikaanse drumslagen, verschillende blaasinstrumenten, dit alles gegoten in een bijna niet te stuiten ritme. Ziehier de ingrediënten van de nieuwe dansbaarheid, die ook bij Banarama, Pig Bag en Rip Rig & Panic terug te vinden zijn.

Als grote voorlopers hiervan kunnen groepen als Slits en The Popgroup worden beschouwd. Binnen deze stroming mogen ook de vier dames en heren SHAKE SHAKE worden geplaatst. Zowel op de voor- als achterkant van hun single trachten ze de luisteraar aan het dansen te krijgen.
'Functional music for every function' noemen ze het zelf. Zonder veel poespas wordt dit dan ook bereikt: er zijn geen solo's en het instrumentarium (zonder blaaswerk) is zeer eenvoudig.
'Shake your body and move your feet' is het devies. Op 'Yellow ditty' komen de Japanners even om de hoek kijken. Het nummer is gelardeerd met kleine deuntjes synthesizer. Ook hier geldt echter: 'I know you want to dance, so get up on the floor'.
Oscar Smit.

MEDIUM MEDIUM
The Glitterhouse
elpee (Cherry Red Bred 19)

Een optreden van Medium Medium schijnt een nogal enerverende gebeurtenis te zijn. Ik ben nog niet in de gelegenheid geweest om dit genoegen te mogen proeven. Maar hun debuutelpee 'The Glitterhouse' bezorgt me geen warm bekken en hart. Medium Medium heeft met funk te maken. Dit is slechts gedeeltelijk waar want drie van de zeven nummers van de elpee vallen binnen deze ritmische categorie. Hiertoe behoort ook het nummer 'Hungry, so angry', dat eerder op single verscheen. De

andere vier zijn op niet-dominant ritme gezette sfeerbaksels.
De funk van Medium Medium is wat de ritmische basis betreft hecht, maar fantasieloos. Recht-toe-recht-aan funkthema's uit het basisboek, die krachteloos worden gespeeld. Gitarist Andy Ryder speelt hier af en toe vrolijke ('Further than Funk Dream'), soms spannende ('Mice or Monsters') goed geplaatste rifs, afgewisseld met de afgeknepen, lange tonen van saxofonist-zanger John Lewis. Soundman Graham Spink vult de achtergrond op met zinloze overbekende 'geluiden'.
De voor de hand liggende en nogal eens gemaakte vergelijking met The Popgroup gaat mank. Medium Medium mist op alle fronten de maniakale kracht en bezetenheid van The Popgroup. Dit geldt zeker ook voor de schreeuwerig zeurende zang, die eerder uit onmacht dan uit bezetenheid lijkt voort te komen.
De sfeernummers zijn dat eigenlijk nauwelijks. Het zijn flarden geluid zonder spanning, zonder verband, zonder zin. Willekeurig achter elkaar geplaatste gitaaraccoorden en -tonen, een saxofoon met wèl een mooi geluid maar verder onduidelijk expressief. De drums echoën vaak maar weer eens weg (nu is het wel mooi geweest, jongens) en Spink is in een nummer als 'That Haiku' (een haiku is zeer kort, dus waarom duurt dit instrumentale nummer dan zo gruwelijk lang?) in de weer met bamboe, bellen en schellen om vooral maar een sfeer op te wekken die Japans moet heten.
In 'Serbian Village' moet de saxofoon flink eng zijn omdat het verhaaltje gaat over een meisje 'lost in the woods in the distance'. Maar persoonlijk zweet ik meer bij Roodkapje. Want ook de teksten komen niet boven het niveau van nietszeggende puberpoëzie uit. De ironie met betrekking tot Guru Maharaj Ji in het gelijknamige, ook al vervelend lange nummer is kinderlijk en te voor de hand liggend, hoewel het muzikaal veelbelovend begint.
De produktie is vlak; weinig dynamiek en veel (te veel) echo. De hoes is onopvallend ontworpen door Roger Phillips en toont ons een zwart-witte danser en danseres(?), die elk op één been staand zich tegen een licht-paarse achtergrond van elkaar afwenden. De danser reikt, al met zijn hoofd op de achterkant, huiverend naar wat het in godsnaam ook moge zijn en dit alles zal wel verband houden met 'The Glitterhouse'.
Ik twijfel niet aan de oprechtheid van de ideeën van Medium Medium. Ik twijfel wel aan de muzikale vormgeving hiervan, al of niet in funkidioom. En wat dit debuut betreft zal het voorlopig geen goud zijn wat er glittert.
Gerard J. Walhof.

SECTION 25
Always Now
elpee (Factory 45 Fact.)

De voorliefde van Martin Hannett voor groepen met een dun, somber geluid zonder technische hoogstandjes is bekend. Aan dat soort platen valt nu eenmaal veel creatief te produceren. Het resultaat is regelmatig een zeer mooie plaat van een groep die zichzelf live amper kan waarmaken.
Dat geldt dus ook voor de eerste elpee van Section 25. Wie de groep ooit op het podium zag, heeft mogelijk met mij de indruk over gehouden van een weinig originele band (à la Joy Division natuurlijk) die uit verlegenheid zichzelf overschreeuwt en wel erg fragmentarische nummers maakt. Op 'Always Now' heeft Hannett de resultaten dusdanig gestileerd dat er iets heel bijzonders is ontstaan, wat niet alleen in de buurt van Joy Division zit, maar ook in die van The Feelies.
Er is een prachtige Hannett-bas en een prachtig Hannett-drumstel hoorbaar. Een gitaar is sferisch, heel ver weg. De stem breekt net niet vals uit, klinkt onzeker, wanhopig, jong, moe, mooi. De teksten hangen als dunne Haiku-draadjes aan elkaar; te teer om er iets over te durven zeggen. 'Always Now' draaiend; net zozeer een suggestie van verliefdheid als van irritatie. Er wordt weinig gespeeld maar veel aangegeven. Deze plaat laat me niet los.
Joost Niemöller

30 000 FT PASSIONS

THE PASSIONS
Thirty Thousand Feet Over China
(Polydor)

Deze elpee bevat tien songs die heel gewoon klinken, maar veel meer zijn dan gewoon maar liedjes. Daarvoor hebben The Passions genoeg eigen sfeer. Wat de songs muzikaal gesproken vooral apart maakt is het gitaarspel van Clive Timperley. Er wordt net als altijd uiterst bescheiden (en daar houd ik van), maar ook wel fantasieloos gedrumd. De sterkste nummers zijn wel die, waarin Barbara Gogan's zang maar uit enkele noten bestaat en de gitaarpartijen erg strak gehouden zijn (German Filmstar, Small Stones, Skin Deep), want in de nummers met 'melodietjes' (Runaway, Alice's Song, The Swimmer) wordt het allemaal al gauw te zoet. De vaak vrij spaarzame, teksten gaan over de gebruikelijke onderwerpen en stellen, vind ik, niet zo gek veel voor - maar The Passions willen nu eenmaal bewust toegankelijk zijn voor een breed publiek. Het verschil met de teksten van hun eerste elpee 'Michael & Miranda', geschreven door exbandlid Claire Bidwell en veel depressiever, is hemelsbreed; persoonlijk vind ik Claire's teksten toch wel meer wat diepgang hebben en dat gaf die eerste elpee een intimiteit die op deze tweede in mindere mate aanwezig is. Toch is Thirty Thousand Feet Over China (waarop overigens vier nummers die al eerder op single uitkwamen), met songs als Small Stones, I'm in love with a German Filmstar, The Square en Skin Deep, een mooie plaat. Maar je moet wel van een beetje rustig houden.
Mart Roegholt

IMPORT **boudisque** EXPORT

ELFEES- NIEUW

MATT JOHNSON (v THE THE)-BURNING SOUL
CHRIS & COZI (v Throbbing Gristle) -HEARTBEAT
SLITS - RETURN OF
JAMES BLOOD ULMER - FREE LANCING
NEW ORDER - MOVEMENT
MEKENIC COMANDO - IT WOULD BE QOUT
EURYTHMICS - IN THE GARDEN
NEW AGE STEPPERS - TREAT TO CREATION
TOM TOM CLUB - FIRST
LAURI ANDERSON - WALK THE DOG
INDIVIDUALS - AQUAMARINE

THE FACTORY VIDEO - NOW AVAILABLE

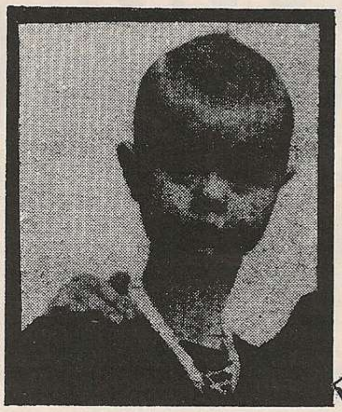

IT'S THE HENDERSONS

Haringpakkerssteeg 10-18 / 1012 LR Amsterdam
Tel: 020 - 23 39 11/23 26 03 - Telex: 12589 Bouda NL

HEAVEN 17
Penthouse and Pavement
elpee (Virgin V 2208)

In de serie 'The Producers' is alweer de volgende aflevering verschenen. En het wordt wel duidelijk wie de echte 'stars on 45' zijn: Glenn Gregory, Ian Craig, Marsh en Martyn Ware, ofwel 'Dallas' in de disco. Heaven 17 geeft zijn visitekaartje af: een hele mooie, door Ray Smith geschilderde advertentie van en voor de zakenman, geurend naar Pierre Cardin, IMB, en Van Gils. Zo staan de drie bovengenoemde heren in zachte kleuren blakend van zaakvertrouwen in verschillende situaties afgebeeld op de hoes. 'Penthouse and Pavement' is een redelijk luchtig geheel geworden. Het hele arrangement is rondom het mechanisch dreunend drumkanon opgezet, waarmee meestal een synthesizer of een sequencer wordt gestuurd. Hierbinnen worden handjeklap en percussie zodanig geplaatst, dat er een zware drive ontstaat. Op de eerste kant wordt dit geheel gesmeerd door Jumpin' John Wilson, de John Travolta van de snaar. De simpele, herkenbare melodie, die soms overhelt naar het banale, staat op een enkele uitzondering na (zoals in het couplet bij 'Song with no name') in dienst van de dreun.
Voor zanger Glenn Gregory is het persoonlijke politiek maar altijd met een heupzwaai of een huilbui. Deze twee categoriseringen zijn ook terug te vinden op de plaat die, zoals hun cassette 'Music for Stowaways' (zie Vinyl 3) een Uptown- en een Downtownkant bevat, nu een Penthouse en een Pavementkant bezit. Op deze laatste vinden we (helaas) twee eerder uitgebrachte 12-inches terug 'Fascist Groove Thang' en 'Play to Win', maar dit geeft wel aan dat de Pavementkant zeer dansbaar is.
De Penthousekant opent met een tweemaal versnellend synthesizerintro, de inleiding tot het prachtig sentimentele 'Geisha Boys and Temple Girls'. Dat deze kant wat minder tot disco-dans noodt, zal zeker komen door het ontbreken van Wilson, maar ook doordat de zakelijk zwoele stem van Gregory door de toonzetting van de melodie een lichte triestheid doet ontstaan ('Song with no name'). Het geheel is mede door het gebruik van nogal wat overdubs zeer dynamisch en vol geproduceerd. Heaven 17 maakt songs. Alle nummers zijn bij uitstek geschikt om op single te worden uitgebracht. Dat al deze potentiële singles nu op een elpee (die zodoende wordt gekenmerkt door een goede diversiteit) zijn bijeengebracht, is het voordeel van de koper. 'Plainly speaking, this product offers you life enhancement through creative listening'. En, oh ja, als je geen automatische stop op je draaitafel hebt, blijf je doordansen op de executivedisco 'For a very long time'.
Gerard J. Walhof.

THOMAS DOLBY
Europa and the Pirate Twins
Low Noise-Jungleline (12 inch)

Deze beide platen zijn in feite gemaakt door Thomas Dolby. De eerst genoemde plaat is een solowerkje, de tweede is gemaakt met behulp van een groep medemuzikanten.
Op beide platen is duidelijk Dolby's voorkeur voor synthesizers te horen. In 'Jungleline' (een Joni Mitchell nummer) werkt hij ook met tapes. Op de achterkant een Jungleleine-dub en een nummer 'Urban Tribal' geheten. Dit nummer lijkt sterk op Dolby's 'Airwaves' dat is te vinden op de Factory verzamelcassette 'From Brussels With Love'. 'Europa and The Pirate Twins' is duidelijk een meer hitgevoelige single met alle kansen op een hitnotering (niet negatief bedoeld).
Dick Koopman.

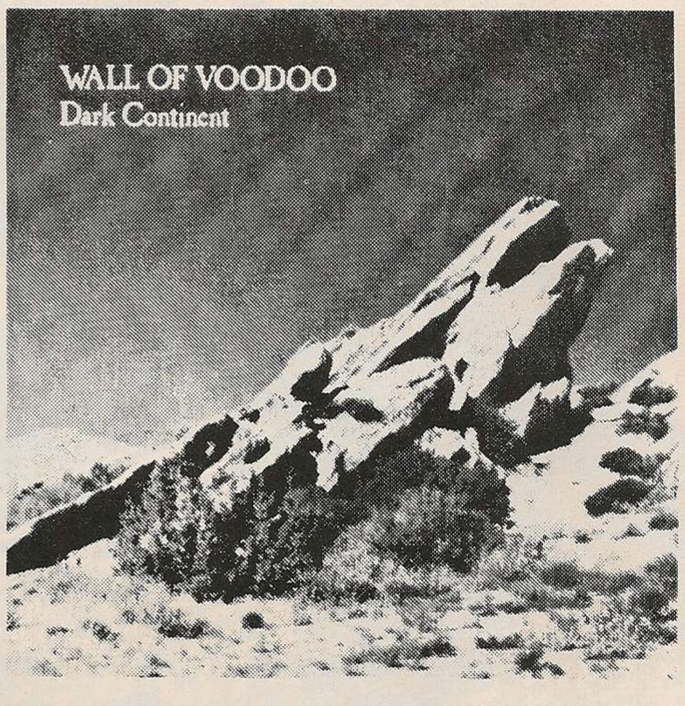

WALL OF VOODOO
Dark Continent
elpee (I.R.S.)

This modern world deserves a modern attitude! Met deze tekstregel wordt het openingsnummer van de eerste LP van Wall of Voodoo besloten. Zanger Stanard Ridgway laat hiermee een kritische noot los vanuit het zuiden van de Verenigde Staten, alias de Nieuwe Wereld. De buitenhoes toont een van de meest ruige en onbegaanbare gebieden uit vermoedelijk het midden van Noord-Amerika, Dark Continent.
Marc en Bruce Moreland, Chas Gray en Joe Nanini hobbelen tezamen met Stanard voort op een ritmebox, die voortdurend een galopachtige puls afscheidt. Houtblokjes, koeiebellen en bongo's schieten het geluidsbeeld in volle draf voorbij. Temidden van het vrolijke, ritmische geweld worden afwisselend acoustische en electrische instrumenten op een nogal ambachtelijke manier bespeeld. De ijver is hier en daar bijna hoorbaar. Dan komt er een verrassing: het blijken wel degelijk songs te zijn. Dramatische opbouw, vrolijk van klank, bijtend qua tekst. De plechtstatigheid van de goed afgeronde muzikale thema's wordt voortdurend het vuur aan de schenen gelegd en soms aangevreten door het knauwende en messcherpe stemgeluid van S. Ridgway, die ook hier en daar mondharmonica (!) en toetsenborden aanraakt. Uit de door deze botsing ontstane rookwolken valt een en ander te distilleren: deze L.A.-band presenteert een geluid dat hoogst origineel te noemen valt. Dat het 't gemiddelde muziekaanbod uit de Verenigde Staten schijnbaar moeiteloos weet te overklassen, doet het vermoeden dat er vanuit de Nieuwe Wereld niets interessants te rapporteren valt enigszins teniet. Een duidelijk waardeoordeel, lijkt me.
Stephen Emmer.

COZY POWELL, Tilt
Cozy's tweede solo-elpee overtreft alle verwachtingen. Bijgestaan door zijn vele muzikale vrienden zoals: Mel Collins-sax, Frank Aiello & Elmer Gantry-vocals, Neil Murray & Jack Bruce-bass, Bernie Marsden, Jeff Beck & Gary Moore-sologuitar, Don Airey & John Cook-keyboards. David Sancious-synthesizer en natuurlijk Cozy zelf op drums. Hij heeft een plaat geproduceerd, waarvan iedere muziekliefhebber z'n eigen oren niet zal geloven.
2490 163 LP

EDIKANFO, The Pace Setters
Een in Akkra Ghana opgenomen LP met dezelfde muzikanten die Mick Fleetwood begeleidden op zijn LP "The Visitor", een produktie van Brian Eno.
LP 2302-113

LUISTERRIJK VINYL

KING CRIMSON, Discipline
Robert Fripp, Adrian Belew (Talking Heads), Bill Bruford en Tony Levin (Peter Gabriel Band) vormen King Crimson anno 1981.
Een band die eerder dit jaar in Paradiso bewees, niet alleen op papier een super-formatie te zijn. Deze elpee, die duidelijk Frippertronics en Talking Heads invloeden (Belew is verantwoordelijk voor de vokalen) vertoont, laat een verpletterende indruk achter. Een dijk van een plaat en zonder twijfel de meest geruchtmakende come-back van het jaar. Haast je naar de platenhandelaar.
2302 112 LP

ROTJOCH, Bad Boy
De debuut-elpee van deze Nederpopformatie zal voor velen een aangename verrassing zijn, zoals ook enige maanden geleden de debuut-singel (Tomorrow) was. De plaat staat bol van enigszins beatle-achtige composities, gecombineerd met daarin verwerkt invloeden van hedendaagse Engelse popmuziek.
2925 123 LP

PASSIONS, Thirty thousand feet over China
Eindelijk is ie er dan…de tweede elpee van The Passions, mèt de singles "I'm in love with a German filmstar" en "Skin Deep". Woorden schieten te kort voor de tien songs op deze elpee. Geproduceerd door Nigel Gray (Police, Siouxsie) Binnenkort op tournee door Nederland!
2383 616 LP

LEVEL 42
Bijzonder swingend debuut van deze gloednieuwe jazz/funk band uit Engeland. De single "Love Games" werd al getipt door de importzaken.
2383 612 LP

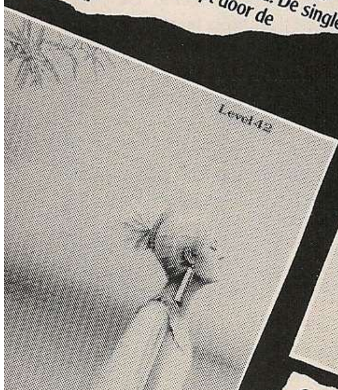

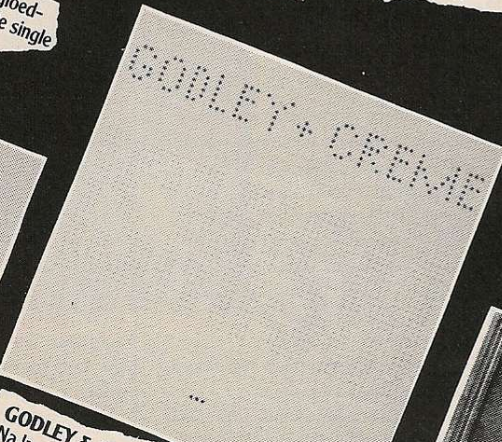

IAN DURY, Lord Upminster
Gloednieuwe LP van Ian Dury zonder de Blockheads maar met Chasz Jankel, Tyrone Downie (ex. Bob Marley & The Wailers) en het beruchte reggae-tandem Sly Dunbar en Robbie Shakespeare. (Peter Tosh, Grace Jones e.v.a.) Een swingende reggae LP, natuurlijk met de hit Spasticus Autisticus.
2383 617 LP

GODLEY & CREME, Ismism
Na lange tijd stilte (herinner je je "An Englishman in New York" nog?) is hier dan de opvolger van "Freeze Frame". "Ismism" is, zoals verwacht mocht worden, een staaltje van woordkunst (tekstvel wordt bijgeleverd) en uiterst kreatief gebruik van instrumenten geworden. Een hoogstandje van dit paar apart.
2442 193 LP
3184 166 MC

Polydor

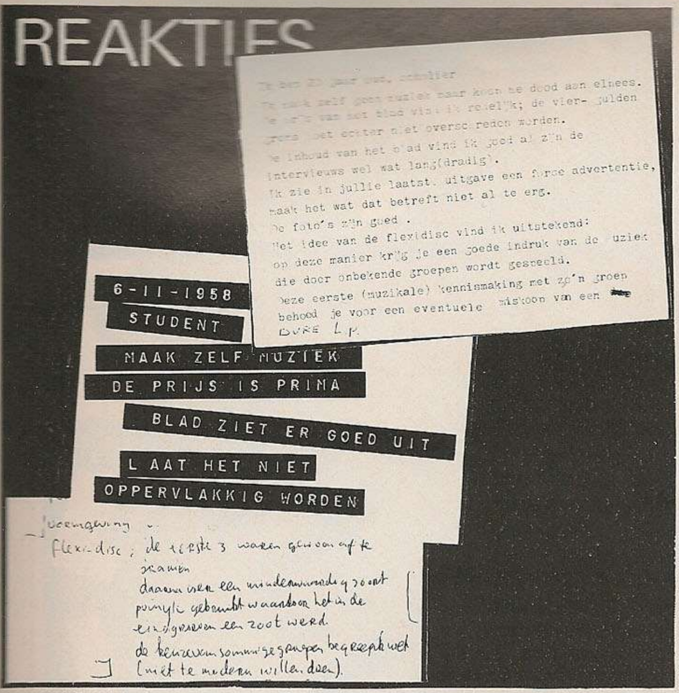

SIMPLE MINDS
Sons and Fascination
elpee (Virgin)

Dit is al weer de vierde elpee van Simple Minds. De lijn van 'Empires en Dance', de derde is hier gedeeltelijk in terug te vinden. Naast de drums ook weer ritmebox, fraai synthesizerwerk en mooie warme zang van Jim Kerr. Deze elpee bevat ook een aantal soft muzakachtige stukken, die bijzonder de moeite van het luisteren waard zijn.
Voor de liefhebber is er nog de Engelse persing met extra elpee 'Sister Feelings Call', muzikaal gezien een duidelijk vervolg op 'Sons and Fascination', Simple Minds blijft nog steeds de moeite waard.
Dick Koopman.

MO
muziekinstrumenten
occasions
INKOOP-VERKOOP EN VERHUUR
LESSEN VOOR: GITAAR-BASGITAAR-SLAGWERK-ORGEL
GITAREN
PIANO'S
ELEKTR. ORGELS
GELUIDSINSTALLATIES
BOUW VAN GELUIDSBOXEN
DISCOAPPARATUUR
P.A. SYSTEMEN, ROZENGRACHT 36
TELEFOON:
020-277255
PRIVÉ: DOLF VAN DOORNIK
075-172498
ROZENGRACHT 40-42
AMSTERDAM
100 METER VAN DE WESTERTOREN

BERLIN CASSETTEN

BERLIN CASSETTEN
Sprung aus den Wolken
cassette

Opgenomen in de studio van het Cassette Combinat in Berlijn, (zie artikel elders in dit nummer) en uitgebracht met een eerste oplage van tweehonderd stuks. Muziek voortgebracht door drums, bas, gitaar, stem, ritme-box. Echo's en ritmewisselingen op niet voor de hand liggende plaatsen. De stem is vrij belangrijk binnen deze band, en de teksten gaan over de groot-stad, de lopende band, de fabriek, mechanisatie, ont-menselijking.
De nummers zijn geen uitgediepte composities, maar eerder goed bestudeerde vondstjes, waardoor elk nummer iets leuks heeft. Halverwege echter ontstaat verlies van spanning wat het totaal te onsamenhangend maakt, zonder veel diepgang.
Wanneer je wilt spreken van een moderne Duitse school, hoort SADW daar zeker bij.
Marc Tegefoss

Die Tötliche Doris
cassette

Een cassette met een klein, gefotocopieërd boekje met teksten en tekeningetjes. Vreemde, zeer primitief aandoende geluiden. De basis bestaat uit drums, meestal gebruik makend van slechts één der trommels, met af en toe een bekkenslag. De stem schreeuwt de teksten vaak maniakaal uit en de bas accentueert de drums door kortpuntig basspel, daartussendoor vioolgeluiden met veel echo en reverb. De bas, treedt bij een enkel nummer nogal op de voorgrond, hetgeen hinderlijk is, omdat hij vaak naast het ritme van de drums zit. Het geheel klinkt flink gestoord en zeer ondergronds. De nummers zijn onderling erg verschillend qua opbouw, terwijl ze allemaal het primitieve als overeenkomst hebben. Het totaal is nogal ontoegankelijk.
Marc Tegefoss.

TABEA AND DORIS
Durfen doch noch wohl Appache tanzen
cassette

Is het echt alleen maar een accordeon, getik op een stoel en een stem? Nee, in het tweede nummer zijn het twee 'geluidsbronnen' met een drum en stemmen hetgeen, helaas, tezamen op niets uitloopt. Dan begint kant twee, met voetstap-geluiden in de studio aangevuld met klarinet en ritmebox. Gelukkig zijn het maar vier nummers, dus gauw iets anders opzetten, er worden ook nog wel andere dingen gemaakt in Berlijn.
Marc Tegefoss

RESIDENTS!

THE RESIDENTS
Mark of the Mole
elpee (Ralph records)

Vrij geregeld, door de jaren heen, levert Amerika's beroemdste avantgardistische, experimentele groep The Residents een LP af. En tot nu toe werden hun platen door mij zeer hoog gewaardeerd.
Met deze LP vraag ik me echter af of de Residents rustiger zijn geworden ofwel dat hun leeftijd gaat opspelen. Voor de zoveelste keer ging het gerucht dat ze geheel herkenbaar op de hoes zouden worden afgebeeld. Maar uiteraard is de ontmaskering weer uitgesteld. Het oogbalprincipe is afgelegd en de hoes is nu gevuld met een symmetrische voorstelling van vier stylistische hoofdjes. De muziek, want daar gaat het toch eigenlijk over, is bekend. Het echte Residentsgeluid, wel iets electronischer deze keer, is aanwezig. De Snakefinger gitaar, de versnelde en of vertraagde stemmen, het concept. Titels van nummers zoals: The Skyfalls why are we crying? The tunnels are filling etc. komen weer behoorlijk suggestief over. Wat dat betreft zijn ze nog echt de oude. Maar wat ik mis is het vuur van de onverwachte momenten. Op deze plaat zijn er maar één of twee momenten dat er een soort finale plaatsvindt die opwindend is. Voor de rest kabbelt de elpee maar door. Dit uiteraard vergeleken met hun eerdere elpee's.
Dick Koopman.

De *Nieuwe* Linie

DNL

Prinsengracht 463
1016 HP Amsterdam
Telefoon (020) 23.34.81

Giro 55.81.83
Gem.giro A'dam 511.01.83
Bank NCB 23.00.24.629

Notitie van: Gerard van den Boomen, hoofdredakteur DNL
aan: Henk Jan Kuypers, uitgever DNL

Amsterdam, 15 juni 1981.

Beste Henk Jan,

Je idee voor een uitgebreide weekagenda in DNL heb ik met de redaktie besproken. Om maar met de deur in huis te vallen: we vinden het een prima idee, het moet zeker gebeuren, het sluit aan op wat we traditiegetrouw al doen. Dus, wat dat betreft: geen enkel probleem.

Het is echter een hele klus. Je hebt toch niet gedacht, dat de redaktie er dat zonder meer bij kan doen, hè? Het opzetten van zo'n agenda vergt veel tijd en ook het wekelijks bijhouden ervan. We willen er graag bij zijn om een en ander vorm te geven en de dienstdoende eindredakteur zal ook elke week zeker zijn of haar zorgzame blik op de agenda laten vallen.
Maar voor het feitelijke werk van de klus moet je hulptroepen laten aanrukken. Ik ga er bij mijn opmerkingen die hieronder volgen dan ook vanuit, dat die er komen.

1. *De groepen die je noemt lijken mij uitstekend, maar ik denk dat je zeker ook de politieke partijen, waar DNL zich verwant mee voelt niet moet buitensluiten. Konkreet: linkse jongeren in PvdA, de PPR, PSP, EVP, CPN, Socialistische Partijd, e.d.; we willen immers die linkse meerderheid in Nederland!*
2. *Ik ben het met je eens, dat de lay-out van deze pagina's (zie ik het goed dat je uiteindelijk toe wilt naar een apart katern) afwijkend moet zijn. Ik heb bij een aantal mensen, die zich nogal bezig houden met zaken als ontwerpen en zo, het idee aangekaart. Ik verwacht je spoedig nader te kunnen berichten.*
3. *Broodnodig lijken me inderdaad illustraties en korte gesprekjes (kan snel via de telefoon) anders wordt het een loodzware rubriek.*
4. *Over je voorstel om het mogelijk te maken in de rubriek te adverteren doen we als redaktie geen uitspraak, behalve dan dat jij de uitgever bent. Met andere woorden: bekijk het maar!*
5. *Het lijkt mij nuttig als we er binnenkort eens verder over praten, want verschillende redakteuren hebben nog een groot aantal aanvullende ideeën. Mag ik je daarom uitnodigen voor onze eerstvolgende redaktievergadering, volgende week woensdag? Mocht je al afspraken hebben, laat het mij dan bijtijds weten.*
6. *Tot slot nog een opmerking: het zou uitstekend zijn als we de rubriek in oktober konden starten. Aan het begin van 1982 lijkt me minder geschikt.*

Met beste groeten,

Gerard

PS: Je weet ook hoe zo'n redaktie dan is. Meteen brainstormen over een naam. 'Agenda' is zo zakelijk. 'Je kunt wat meemaken', 'Doen!', 'Aktie', 'Noteer', waren een paar van de vele kreten die over de tafel gingen. Of heb je al een goeie naam in je geheime laadje? Suggestie: schakel de lezers in, maak er een prijsvraag van.

VERTROUWELIJK

SIGNALEMENT

door GERARD J. WALHOF

BERLIN BLONDES
Berlin Blondes is na o.a. Duran Duran, de volgende bondgenoot die zich heeft geschaard aan de kant van de geallitereerden in de Blitzkrieg. Lege electric-disco met als resultaat de singles 'Framework' en 'Marseilles'. Hun optredens binnenkort zullen een goede gelegenheid zijn het kant weer uit de kast te halen.

B-MOVIE
B-movie is beslist geen understatement verpakt in bandnaam, want ook deze groep ijlt in hetzelfde tempo als Berlin Blondes en Soft Cell. Onlangs verscheen hun 7 inch 'Marilyn dreams'. De moderne cinema brengt echter betere films en sterren voort.

MATERIAL
Material stond bekend als een zich binnen het obscuur experimentele kader bewegende New Yorkse avant-garde groep. Maar met het nummer 'Temporary Music 2' op hun laatste 12 inch bewijzen ze ook de dans niet te schuwen. Hun laatste produkt is de 7 inch 'Bursting out'. Voor wie het intrigerende van de bovengenoemde muziekbeweging niet kan weerstaan, is Material verplichte en voedzame kost.

SCRITTI POLITTI
Scritti Politti is een Londense band die de stap naar het grote publiek wil maken met dansbare songs met politieke teksten, die verder gaan dan de gebruikelijke platitudes. Weinig plaatwerk en weinig optredens waren hun deel in het nabije verleden. Uit deze periode stamt de plaat '4 A Sides'. Dit moet nu gaan veranderen. Naar verwachting barst Scritti Politti in december los in ons land. Voorproefje is hun single 'The sweetest girl/Lions after slumber' (Rough Trade America).

THE PASSIONS
Na een kort bezoekje aan Nederland in juli van dit jaar komen The Passions terug in november. In die tussenliggende maanden hebben ze een single (Skin Deep) en een elpee (Thirty Thousand Feet Over China) doen uitkomen, een welkome aanvulling op de nog zeer beperkte discografie van daarvoor, te weten één elpee (Michael & Miranda) en drie singles waarvan nog niet eens één in Nederland verscheen.

The Passions - Barbara Gogan, David Agar, Clive Timperley en Richard Williams - zijn, hoewel er maar één bandlid van de vrouwelijke sekse is (sinds bassiste Claire Bidwell door David Agar werd vervangen), een vrij zuiver voorbeeld van een 'gemengde' band: Barbara heeft een belangrijke muzikale en tekstuele invloed in de band en de mannelijke leden zouden niet meer in een niet-gemengde band willen spelen.

The Passions zeggen zelf over hun muziek 'we're a pop-band'. Ze bedoelen daarmee: geen geraffineerd alomvattend 'concept', maar elke song is een geheel op zich. Geen ambities om experimenteel te zijn, maar de wens om een breed publiek te bereiken met mooie en/of prettige songs die goed in het gehoor liggen en simpele, toegankelijke teksten. 'Nederig als het klinkt', zegt David, 'we schrijven gewoon songs, we zijn een soort ambachtslui'. Songs en teksten van The Passions zijn in al hun bescheidenheid helder en, ondanks hun gevoeligheid, erg concreet.

HUMAN CONDITION
Human Condition is de nieuwe band van ex-PIL bassist Jah Wobble en mag verwachtingsvol tegemoet worden gezien, zeker na de release van zijn recente elpee gemaakt in samenwerking met Holger Czukay en Jaki Liebezeit. Deze laatste twee zullen waarschijnlijk niet van de partij zijn, vermoedelijk wel drummer Jim Walker, ook al PIL-man van het eerste uur. Wobble is zeer onder de indruk van Joy Division en haalt verder inspiratie uit het Franse existentialisme. Hij kant zich in zijn muziek dan ook sterk tegen romantische en egoïstische tendenzen.

POSTHOORNKERK
Sinds oktober is er in Amsterdam weer een nieuwe concertgelegenheid bij: de Posthoornkerk in de Haarlemmerstraat. Na een lange verbouwingsperiode begint dit monumentale pand aan zijn tweede jeugd. De zaalcapaciteit is tamelijk groot, en hoeft niet onder te doen voor een zaal als Paradiso. De eerste tijd zullen er Nederlandse groepen concerteren (op zondagmiddag), terwijl vanaf eind november ook buitenlandse groepen verwacht kunnen worden.

Crammed

vervolg van 27

kenen. De plaat heeft alle kans op een grote doorbraak. Die kansen worden nog vergroot door het feit dat Rough Trade de de Engelse distributie gaat verzorgen. In Amerika gaat de groep zelf trachten een afdeling van Crammed Discs op te bouwen: het virus verspreidt zich!'

Minimal Compact

Berry Sakharof, Malka Yoyo Spigel en Samy Birnbach zijn Israëliërs maar leven in Amsterdam. Hun eerste plaat is bijna klaar, en één keer luisteren naar de proefpersing was voldoende overtuigend. De muziek van Minimal Compact is dansbaar en modieus, maar zit vol eigenzinnige excentrieke elementen, waarvan de oosterse melodiepatronen zich het meest opdringen. De plaat werd geproduced door Marc Hollander en Dick Pollack (zanger van de Nederlandse groep Mecano). Ook de Nederlanders Corrie Bolten (ook uit Mecano) en Pieter Bannenberg (van de Mick Ness Group, die net een prima plaat heeft uitgebracht op Torso Records) spelen mee. Weer een kaleidoscoop van verschillende elementen. Het is moeilijk nog in toeval te geloven. Marc Hollander heeft zijn catalogus de titel Fun & Cosmopolitism meegegeven, en hij had geen betere termen kunnen kiezen.

By chance

Ook in deze groep levert Marc Hollander zijn muzikale bijdrage, via flitsend en ritmsich synthesiserwerk. Het is de meer toegankelijke zijde van zijn bedrijvigheid. By Chance heeft funky dansmuziek, en trad onlangs met succes op samen met Marine en Defunkt. De groep werd opgericht door ex Jo Lemaire + Flouzegitarist Daniel François, en er spelen ook andere Flouze-leden mee.

De zanger is niemand minder dan Michel S. van The Names. Hier is mode het sleutelwoord. De koele afstandelijke blikken van Michel S. spreken boekdelen. Zo ook zijn verveeld onderkoeld stemgeluid. De man lijkt trouwens enorm op die andere robot, Gary Numan.

M.H.: **'Je hebt gelijk als je zegt dat we met By Chance inspelen op de stereotype gedragingen van de Brusselse scène: de look is daar ontzettend belangrijk, en met deze combinatie van hete funk en industriële kilte maken we wel een kans.**

Ik zie dat niet als iets negatiefs. Modes zijn er om ervan te profiteren. Ik wéét dat NME een trendzettend blad is, en ik stuur toch al onze platen op. Aksak Maboul heeft trouwens hoge ogen gegooid bij deze Engelse heren. By Chance is voor mij weer iets totaal anders, een confrontatie met een publiek dat ik tot nu toe ontweken heb. Vroeger stond ik volledig buiten die Brusselse scène, en nu wil ik er ook wel eens instappen, met één been. Dat poseren kan zeer leuk zijn, zolang je maar een luciede afstand houdt: net als bij theater.

Muzikaal kan ik me in By Chance trouwens volledig uitleven. Op de eerste single van de groep doen we naast ons eigen nummer Revenge **een versie van** Soul Kitchen **van The Doors. Dat is een nummer waarin ik alle mogelijkheden van mijn synthesiserspel heb kunnen tentoonspreiden.**

Projecten

Dat Crammed Discs met een sneltreinvaart groeit wordt overduidelijk bewezen door de projecten die Marc Hollanders hoofd bevolken: op de eerste plaats gaat er een maxisingle verschijnen van de kersverse Brusselse groep Des Airs, die nog nooit is opgetreden noch op een andere manier van zich heeft laten horen, maar die volgens Marc veel deining gaat veroorzaken. De plaat wordt geproduced door Alig van Family Fodder.

Voorts gaat een product ontspruiten uit de samenwerking tussen Zazou (van La Perversita) en Sapho, die hun respectievelijke ervaringen in Marokko en Tunesië willen in klank omzetten. Benjamin Lew, een beetje in de vergeethoek geraakt sedert zijn bijdrage aan de Riff-compilatie *(Ombres de Shamakha)*, werkt op een project met Stephen Brown van Tuxedo Moon. Hermine, die Cabaret Futura heeft overgenomen van Richard Strange, gaat over Crammed een plaat maken met de schreeuwlelijkerds van Furious Pig.

Dit alles geeft hoop voor de toekomst, vooral omdat Marc zijn producten via handige wegen de wereld instuurt en op een aantrekkelijke manier verpakt. Crammed Discs heeft geen welomlijnde stijl, maar wel een eigen ego, karakter, een eigen filosofie. Zo zijn bijvoorbeeld alle Crammed-hoezen meesterwerkjes op zich, met als hoogtepunt de tweede Aksak Maboul-plaat, waarvan de hoes werd geschilderd door de Nederlander Pat Andrea. Crammed levert uiterlijke en innerlijke kwaliteit, en heeft tot nu toe nog niet teleurgesteld. De weg naar de roem ligt open.

INKOOP (VAN 10–12 UUR) EN
VERKOOP GRAMMOFOONPLATEN
ZEER GROTE SORTERING 2e HANDS
POP LP'S VANAF F. 2,50
TEVENS DIVERSE NIEUWE PLATEN.

BEKENDE NEDERLANDSE POPGROEP
MET PLATENCONTRACT
ZOEKT :
VEELZIJDIGE MUZIKANT(E)
REACTIES NAAR :
E.M. DE JONG
2e VAN SWINDENSTRAAT 107'''
1093 VN AMSTERDAM
O.V.V. 'MUZIKANT' OP DE ENVELOP

VERA
Oosterstraat 44
GRONINGEN

zo.	1 nov.	PSYCHEDELIC FURS
do.	5 nov.	FRANK FROST (blues)
do.	12 nov.	THE PASSIONS
zo.	15 nov.	MODERN ENGLISH
zo.	22 nov.	BAUHAUS
		BARFUSS ZUR HÖLLE
do.	26 nov.	PIGBAG
zo.	29 nov.	DISCHARGE

AKHNATON

elke woensdagavond: filmhuis. voorstellingen om 20.00 en 22.00 uur. entree 5,--

elke donderdagavond: de AKHNATON DUBCLUB, reggaeavond. Dichters kunnen eigen werk voordragen op dub-muziek. Zanginstallatie en echo-apparatuur aanwezig. Informatie bij Glenn.

elke vrijdag- en zaterdagavond van 22.00-4 uur: new wave, ska en reggaemuziek; films om 23.30 en 1.30 uur; videokafé met doorlopend programma.

entree: 3,-- voor leden (inkl.1 gratis konsumptie)
3,-- voor niet-leden (geen gratis konsumptie)
lidmaatschap: 5,-- (tot 1 januari 1982)

Akhnaton is een jongerencentrum wat gerund wordt door vrijwilligers. Wil je ook iets doen in je vrije tijd (achter de bar, films programmeren en draaien, video etc.) bel dan Akhnaton of kom eens langs en vraag naar Agnes of Glenn.

nieuwezijds kolk 25
amsterdam 243396

MELKWEG

wo 28 MURRAY HEAD
do 29 DOLBIES & PSYCHEDELIC FURS
vr 30 GROEPENAVOND
za 31 F.C. GERANIA & MISTRAL
zo 1 SCALA-3 & METROGLIDER
do 5 MERGER - GB reggae
vr 6 NIEUW ROTTERDAMS PEIL
za 7 POISON IVY - rock uit Utrecht
zo 8 DOE MAAR
wo 11 DOLL BY DOLL
JAZZ & BLUESWEEK:
do 12 VIER WINDEN & MIKE WESTBROOK BRASS BAND
vr 13 PAUL STPCKER QUARTET & FLAVIUM
zo 15 JAMES 'BLOOD' ULMER TRIO
di 17 Reggae Party met JUSTICE, COMMUNICATION & THE BLACK MESSENGERS
do 19 OP DE KOFFIE BAND
vr 20 BASSORAH - fusion jazz
za 21 ANY TROUBLE
zo 22 CROWN
wo 25 PIGBAG
do 26 DISCHARGE
vr 27 ZANDER'S SYSTEM
za 28 CINDY PERESS & J.P. & PRIVATE LIFE
zo 29 PLUS INSTRUMENTS IDEAL
vanaf 18 nov.EXPOSITIE MODERNE PLATENHOEZEN

TEL: 241777 AMSTERDAM

PARADISO

PARADISO PARADISO PARADISO PARADISO PARADISO

PROGRAMMA NOVEMBER 1981

ZO 1 Kunstenaarsfeest Peter v.d. Klashorst
MA 2 HUMAN CONDITION met: Jah Wobble, Jim Walker, Animal. ƒ 7,50 + lidm.
DI 3 FORUM OVER KABEL T.V.
WO 4 Talentenshow ƒ 5,– + lidm.
DO 5 D-DAY ƒ 2,50 + lidm.
VR 6 DAVID LINDLEY + SUPPORT ƒ 7,50 + lidm.
ZA 7 BOW WOW WOW + SUPPORT ƒ 7,50 + lidm.
DI 10 THE PASSIONS + JUDY NYLON ƒ 7,50 + lidm.
WO 11 BLACK OUT NO. 3 ƒ 5,– + lidm.
DO 12 D-DAY ƒ 12,50 + lidm.
VR 13 of ZA 14 MOTHERS OF INVENTION + IAN HUNTER
ZO 15 Avond rond JAN PIET DEN TEX EN VELE ANDEREN ƒ 7,50 + lidm.
MA 16 U.K. SUBS + SUPPORT ƒ 7,50 + lidm.
WO 18 DUBDICHTERSGALA MET THEO STOKKINK
DO 19 D-DAY ƒ 2,50 + lidm.
VR 20 ANTI PASTI + SUPPORT ƒ 7,50 + lidm.
ZA 21 BAN-Basisgroepen
DI 24 WERKEN IS NIET LEUK
WO 25 Zuid-Amerikaanse Avond
DO 26 D-DAY ƒ 2,50 + lidm.
VR 27 AU PAIRS + SUPPORT ƒ 10,– + lidm.
ZA 28 STEVE GIBBONS + THE WILD
ZO 29 MANIFESTATIE PALESTIJNSE VERENIGINGEN
MA 30 MINK DEVILLE + THE SCENE ƒ 10,– + lidm.

DE LINDEHOEVE

VOORSCHOTEN

7 NOV MEKANIK KOMMANDO
14 NOV ZOG + OORLOGSPAD
21 NOV DE BRASSERS + SIGLO XX
28 NOV TTL
5 DEC. VERASSING.......

OPEN VAN ½10 TOT 2 UUR. ENTREE ƒ5.- MET KAART ƒ3.-
TEL. 01717-5357

effenaar

Verwacht

30 okt. Human Condition
13 nov. Scritti Politti
21 nov. Anti-Pasti
27 nov. Pigbag

dommelstraat 2 5611 ck eindhoven
tel: 040-448861

GIGANT

APELDOORN

alles onder voorbehoud

oktober
25 delta 5
31 psychedelic furs

november
1 human condition met jah wobble
6 frank frost blues band
8 merger reaggae
13 uk subs
14 passions
15 reality
18 the sound
20 weapon of peace
21 anti pasti
25 au pairs
27 discharge
28 pig bag

december
4 thompson twins
6 berlin blondes

055 - 216346

KAMIKAZE

best jackets around

KALVERSTRAAT 66 KALVERSHOF AMSTERDAM TELEFOON 020 261194

foto: arnold vente